

РИДЛИ ПИЪРСЪН 17 МИЛИОНА ПРИЧИНИ ДА УМРЕШ

Част 9 от „Болд/Матюс“

Превод от английски: Иван Атанасов, 2005

chitanka.info

*Посвещавам романа „17 милиона причини да умреш“
на Джон Джеймърсън.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Изпитвам дълбока признателност към тези, които отделиха време да ми помогнат с експертните си съвети за сглобяването на този роман. Сред тях са: Андрю Хамилтън, заместник-министър на правосъдието на САЩ; Марша Уилсън от Сиатълския полицейски участък; Мат Кастън, Майк Пенрод, Крис Уолъс.

Искам да благодаря също така на Дейвид Уолтърс, Лорел Уолтърс, Хейди Мак, Нанси Лицингър, Луиз Марш, Лесли Уелс, Ед Стаклър, Ал Зукерман, Ейми Бъркуър, Керъл Пърфамо, Боб Милър, Елън Арчър, Кати Уейнрайт, Джейн Коминс, Матю Шнайдер, Кевин Купър, Брайън Пайк, Пол Кени, Деби Кимино, Мери Питърсън, Елиза Лий.

Горещи благодарности и на Марсел, Пейдж и Стори за това, че ми осигуриха време да пиша.

1.

Лу Болд сглоби малко по малко картината на покушението с помощта на клетъчния си телефон. Парамедиците все още бяха на местопрестъплението — един жилищен парк за каравани близо до летище „Сийтак“ — обнадеждаваща информация, която подсказваше, че и жертвата все още е там. Ако пристигнеше навреме на мястото, лейтенантът възнамеряваше да се повози в задната част на линейката до болницата. Дължеше поне това на Дани Форман.

Краун викът мина през някаква дупка и така се разтресе, че ако Болд имаше пломби, сигурно щяха да изпаднат. Той погледна за миг отражението си в сребристото предно стъкло на автомобила. Беше прехвърлил четиридесетте преди няколко години и сивите нишки в косата му го подсказваха. Въпреки това през цялата си кариера никога не е бил в по-добра физическа форма — благодарение на „Уейт Уочърс“^[1], възобновения си интерес към тениса, както и на коремните преси и лицевите опори, които правеше всяка сутрин пред телевизора, докато вървеше програмата на Си Ен Ен. Лейтенантът поглади вратовръзката си, забеляза, че е сложил един от вечерните си образци, нещо, което често му се случваше напоследък, и улучи втора дупка на пътя поради разсеяността си. Вдигна глава и зърна една затворена бензиностанция. На мястото на бензиновите колонки се издигаха шперплатови пирамиди, табелите бяха изпадали, а неоновите реклами на бира бяха изчезнали от прозорците.

Болд зави по една кална алея, заобикаляйки първата от колоната коли на службите за спешни случаи. Въздухът беше натежал от мъгла, Сиатъл бавно преминаваше от мързеливата есен към непрестанния, студен ситен дъждец, характерен за зимата. Тя щеше да продължи от три до пет месеца, според желанието на Ел Ниньо или Ла Ниня^[2] — лейтенантът непрекъснато ги бъркаше.

В задната част на някога бялата каравана, между два еднакви плъзгащи се стъклени прозореца, имаше олющен хромов надпис, който според Болд гласеше „Вечен дом“. Караваната беше разположена

върху обрасла с бурени полянка, нуждаеща се от окосяване, а до нея се стигаше по лят бетонен път, толкова напукан и неравен, че приличаше на лунен пейзаж. Сред служебните коли имаше микробус на криминалната лаборатория, една патрулка на Окръжната шерифска служба и една линейка с включена сирена. Технически погледнато, това място беше под юрисдикцията на СПУ — Сиатълското полицейско управление, и следователно на Болд, но кариерата на Дани Форман го беше отвела първо в Шерифската служба, после в СПУ, а накрая в БКР — Бюрото за криминални разследвания, което в някои щати наричаха изследователската ръка на щатската полиция.

Лейтенантът не искаше да бъде въввлечен във война за надмощие. Дани Форман беше доста популярен, въпреки нетрадиционния си подход към раздаването на правосъдие, а може би именно заради него. Той го раздаваше самостоятелно при всеки удобен случай, независимо дали в своя вреда или в своя полза, и това му носеше както множество похвали, така и купища неприятности. За работата, която вършеше, се изискваше не само вроден талант, но и политически умения, а Форман не притежаваше такива и според Болд това обясняваше взаимното им уважение.

Дани лежеше на носилка наред гъсталак от къпинови храсти, които се закачаха за крачолите на Болд. В устата на мъжа беше напъхано балоноподобно устройство. Една жена го стискаше и наблюдаваше спортния си часовник. Форман, тъмнокож афроамериканец, изглеждаше отслабнал и по-състарен от петдесет и няколкото години, на които бе в действителност. Уморен и сломен. Късо подстриганата му коса сивееше, а под очите му имаше две симетрични черни петна, с които приличаше на енот. Действително ли беше минало толкова много време?

Един заместник-шериф и един парамедик заговориха Болд, изтръгвайки го от унеса му, като всеки от тях прекъсваше другия и му довършваше изречението. Заместник-шерифът беше чувал за лейтенанта и се държеше като тийнейджър пред рок звезда, опитвайки се едновременно да го впечатли и да го поласкае. В актива си Лу разполагаше с достатъчно на брой вестникарски статии за работата му, с които би могъл, ако пожелае, да напълни цял албум. Той имаше най-много разрешени случаи в цялата история на Сиатълското полицейско управление. За него се носеха слухове, които трябваше да опровергава,

и легенди, които трябваше да затвърждава, и тъй като не даваше пукната пара и за двете, така само умножаваше броя им.

Форман очевидно беше пострадал от електрошоков заряд, „в добавка на което... — тези хора винаги говореха по един и същи начин и въпреки че Болд би трябвало също да го прави, така и не успя да възприеме терминологията им — ... на обекта е била инжектирана доза от неизвестен медикамент с подобен на рохипнола ефект“. Този използван от изнасилвачите висококачествен наркотик, известен още като руфис, рафис, рош, ЕР-2 или ласо, предизвикваше упояване, отпускане на мускулите и амнезия у жертвата, която обикновено се оказваше ученичка, открита по-късно със смъкнати пликчета, а не ченге, заето с наблюдение на заподозрян.

Линейката, пристигнала на местопрестъплението, имаше проблеми с двигателя и въпреки че бяха повикали друга, в момента се опитваха да подкарат тази. Гърдите на Болд се стегнаха от лошо предчувствие, когато разбра, че комбинацията от медикамента и шоковия удар е довела до „дихателен застой“. Форман почти не дишаше и беше в безсъзнание от близо петнайсет минути.

— Виж с каква гадост са ме надрусали — обади се внезапно Форман, а от наркотика думите му прозвучаха почти неразбираемо.

Връщането му в съзнание накара парамедика да се оживи и той закрещя разни числа като същински спортен коментатор.

— Пуснали са ти електрошок — отговори Болд. — После са ти инжектирали „ласо“.

— Чувствам се като желиран бонбон. Никакви кости, като изключим онази, която пазя за Ема, моята медицинска сестра.

— Задръж си я в панталоните, Дани — засмя се жената, — или ще потърся в чантата си някой хемостат^[3].

— С Ема сме съученици от гимназията.

— Били сме в *една и съща* гимназия — поясни Ема на Болд. — Само че агент Форман се е дипломирал там двадесет и осем години преди моя випуск.

— Пак твоите вечни технически подробности — изръмжа Дани.

— Срещаме се след работа — продължи обясненията си Ема. После се обърна към Форман: — И ето ме сега с ръка на сърцето ти.

— Ще ми се позициите ни да бяха разменени.

— Медикаментът му е развързал езика — констатира Ема.

— След малко ще ми предложи женитба. Хубавото е, че после няма да си спомня нищо.

— Сериозно? — учуди се Болд.

— Абсолютно. Скоро ще заспи и когато се събуди, няма да помни почти нищо от последните няколко часа.

— Мили боже.

— Глупости — обади се Форман. — Мога да разсъждавам съвсем ясно.

— Откога? — Зад гърба на лейтенанта двигателят на линейката изръмжа и се чуха няколко вяли възкличания на радост.

— Имам смътен спомен как си помислих, че някакво куче ме е ухапало или ме е ужилила оса. Това е всичко.

— Полицейско наблюдение? — поинтересува се Болд. — Провеждал си сам наблюдение?

— Бюджетът ни е орязан.

— Ще ми разкриеш ли самоличността на човека, когото си наблюдавал в онази каравана?

— Преди да отговоря на този въпрос, трябва да получа целувка. От нея, не от теб — добави Форман.

— Нямах шанс — отвърна му медицинската сестра.

Докато пристягаха Дани с каиши към носилката, Болд постави още няколко парчета от пъзела на местата им: Форман беше прекъснал радиовръзката с хората си, преди да е приключило наблюдението, което в края на краищата ги е принудило да го потърсят. От БКР се бяха обадили на окръжния шериф с искането да организира издирване на изчезнало лице. Едно патрулно звено намерило колата на Форман — нов-новеничък кадилак ескалада — което впоследствие довело до откриването на самия него в храстите. Освен това лейтенантът научи, че в караваната има „изобилие от кървави улики“.

Докато парамедиците от екипа за спешна медицинска помощ качваха Дани в линейката, Болд направи кратък оглед на караваната. Изглежда, най-много кръв имаше върху един метален градински стол в средата на малката всекидневна. Алените петна започваха от него и се разпростираха във всички посоки като спиците на колело. Мивката беше препълнена с мръсни чинии, а по пуснатия телевизор даваха повторението на „Въздушен конвой“.

Съдебният лекар, който още не беше свалил гумените си ръкавици, обясни на лейтенанта, че не са пипали нищо, освен бутона на дистанционното за изключване на звука: „Телевизорът гърмеше оглушително“. Болд си отбеляза това като важна информация.

Върху кухненския плот бяха струпани няколко кутии от пица с мазни петна по картоната, които лъхаха на застояло. В спалнята отзад, широка два на три метра, вниманието на Лу бе привлечено от неоправеното легло и разхвърляните по пода дрехи.

— Май ни се губи едно тяло — отбеляза той.

На гърба на белия служебен гащеризон на мъжа имаше щампа с надпис „ОШС КЛ“, сигнатурата на криминалната лаборатория на Окръжната шерифска служба.

Болд повтори:

— Имаме ли тяло?

Мъжът се обърна. На изпитото му лице се мъдреха чифт пластмасови защитни очила.

— Самоличността на вероятната жертва е била установена предварително от екипа за наблюдение. В караваната живее под наем някой си Дейвид Хейс. Бял мъж. Трийсет и четири годишен. Нашият човек твърди, че по време на наблюдението малко по-рано тази вечер Хейс е бил в жилището си.

Болд изпита смътна тревога; името му звучеше познато, но не можеше да се сети откъде. Още едно неприятно напомняне, че е прехвърлил четиридесетте.

— Вашият човек или човекът на БКР? За агент Форман ли става въпрос?

— Нашият човек. Ние вършим оперативната работа на БКР — поясни съдебният лекар.

Лейтенантът беше забравил за споразумението между БКР и шерифската служба. СПУ разполагаше със собствена криминална лаборатория и собствен експертен персонал.

Шофьорът на линейката нямаше да позволи на Болд да се вози отзад, затова той я последва със служебния си автомобил. Вече в болницата, докато чакаха уреждането на формалностите по приемането на Форман, той си взе чай със захар и сметана и се присъедини към него в стаята за спешни случаи. Явно никой не се беше разбързал да помогне на упоения мъж.

— По всичко изглежда, че си станал жертва на професионалист.

— И на мен така ми се струва.

— Кой е Дейвид Хейс? И защо името му ми звучи толкова познато?

— Замесен е в един случай, по който работим.

— Работим? Сигурен ли си за това, Дани? Защото одева може без да искам да съм ти създал известни неприятности. Докато пътувахме насам, се обадох на твоя лейтенант. Той обясни, че са изпратили оперативни работници на мястото на *твое* нападение. Не знаеше нищо за никакво наблюдение, още по-малко за каравана, пълна с кръв. Ти си насочил оперативните работници към нея, когато са пристигнали, прав ли съм, Дани? И това е станало, *преди* да изпиташ затруднения с дишането и да припаднеш. Така ли е?

— Преди четири дни пуснаха Хейс предсрочно от „Гайгер“. Две години при средно тежък режим и две при лек.

— И някой е искал да го пипне повече от теб. Защо?

— Поради седемнайсет милиона причини.

На Болд най-накрая му просветна.

— Той е онзи, който...

— Точно така.

Незаконно присвояване на пари, свързано с банката на съпругата му, случило се преди шест или седем години. Седемнайсет милиона, откраднати по електронен път. И нито един възстановен цент.

— Коледно парти — промърмори Лу.

— Моля?

— Срегнах този тип, Хейс, на едно коледно парти. Организирано от банката на Лиз. — Проблясъци от спомени, предизвикани от други. — И ти беше с нас.

— Беше през петата ми година в отдел „Измами“. Да. Преди Дарлин да се разболее. Преди всичко. Когато още карах осемнайсетчасови смени.

— Ставаше въпрос за незаконно присвояване на пари, нали?

— Ставаше въпрос за шибана черна дупка. — Така полицаите наричаха неразрешените случаи. — Заловихме Хейс... главно защото извадихме късмет. Никога не възстановихме софтуера, който е използвал. Така и не открихме парите. Но, което е по-важното, никога не научихме на кого са били. Знаехме, че е трябвало да бъдат

прехвърлени в чужбина, но не са стигнали дотам. А това означаваше, че някой разполага със седемнайсет милиона долара, които предпочита да изгуби, вместо да разкрие самоличността си. И това ни заинтригува.

Болд премисли чутото и даде съвета си, без да му го бяха поискали.

— Доста хора ще се поинтересуват защо едно ченге провежда неупълномощено наблюдение на човек, помогнал за открадването на седемнайсет милиона долара, Дани.

Форман не отговори нищо.

В главата на лейтенанта изплуваха още подробности по случая. Тогава времената бяха тежки за него и Лиз. Точно това помнеше най-вече.

— Значи можем да припишем клането в караваната на законните собственици на седемнайсетте милиона, които са се добрали до Хейс — заразсъждава той на глас.

Форман смени темата.

— Не можахме да докажем, че парите са напуснали банката. Решихме, че са били депозирани в някоя комисионерска сметка, чието съществуване е било укрито от Хейс. И че все още са някъде в банковата система. Хем са там, хем ги няма. Същинско дете чудо е нашият Дейвид Хейс. Истински вундеркинд — промърмори той с ненавистта на следовател, когото са направили за смях. Болд познаваше това чувство. — По онова време беше двайсет и седем годишен и от банката му бяха възложили да контролира кажи-речи всичко, в което има чип. Даже така му викаха: Чипа. Това му беше прякорът.

— Докладвал ли си го? Наблюдението? — върна Болд разговора към настоящето.

— Никой в БКР не дава пукната пара за стар случай като този. Разпитай тук-там. Гарантирам ти, че в СПУ също не се интересуват от него.

— Кажи ми, че не се правиш на Самотния рейнджър, защото си наясно, че всички ще го възприемат по този начин.

— Дали искам парите? Да. Лично за мен? Хайде де! Става въпрос за затварянето на една черна дупка, нищо повече.

— И смяташ, че всички ще го възприемат по този начин? — повтори Болд. — Какво, по дяволите, си мислел, като си се захванал?

— Ако съберем всички улики, ще го докажем.

— Ние?

— Ти разследваш нападението ми, нали? Сега това е работа на СПУ.

Прозвуча така, сякаш Форман го беше планирал. Всъщност това не би изненадало Лу.

— Действал си на своя глава, вместо да изчакаш да възобновят случая?

— Нищо подобно.

Част от Болд искаше да поздрави мъжа, стига случаят да беше такъв. Всяко нападение над ченге, пък било то и Самотен рейнджър, със сигурност щеше да разбуди спящия гигант, олицетворяващ бюрокрацията на СПУ. Друга част от него не искаше да оказва на Форман такава чест, не искаше да види как негов приятел злоупотребява със системата, не искаше да повярва, че нападението е било подготвено от Дани Форман. Но най-вече не искаше да си мисли, че Дани е предизвикал кръвопролитие в караваната и после се е самонаранил, за да скрие този факт.

— Спомни си, Лу, че става дума за банката на Лиз. Мислиш ли, че те не си искат парите обратно? Или може би си забравил? Гарантирам ти, че Лиз го помни.

Болд се почувства засегнат от този коментар, без да е сигурен защо. Помнеше много неща. Самото изражение на Форман и звукът на гласа му бяха достатъчни, за да задействат цял куп спомени. Раковото отделение в университета. Погребението на Дарлин Форман. Поменът в нейна чест, докато Лиз оздравява и укрепва. Нарасналата отчужденост помежду им, когато Форман спря да им звъни и да отговаря на обажданията им.

— Какво се случи с нас, по дяволите? — попита лейтенантът.

— Лиз оживя — отговори Форман, сякаш чакаше да го изрече от години. А може би наистина беше така. — Негодувание. Завист. Наречи го с каквото име пожелаеш. Това се случи. Предполагам, че трябва да твърдя, че съжалявам, само че не е така. *Все още* не мога да понеса мисълта да бъда близо до вас двамата. Вие ми припомняте отново цялата лайнйна история. Фактът, че те виждам сега, ме радва, не ме разбирай погрешно. Но не и когато си с нея. Не и когато сте

двамата. Не и когато сте заедно. Чувствам се прецакан, Лу, и подозирам, че винаги ще бъде така.

— Искаш ли да предам случая на някой друг? — Болд не желаше да се занимава с това разследване, нямаше намерение да отваря такива стари рани.

— Не съм казал такова нещо.

— Бих го предложил на Ла Моя, но той е на семинар. Две седмици противодействие на тероризма.

— Опазил ме бог. Не. Най-добре моите хора да се погрижат. Знам, че случаят попада под юрисдикцията на градските власти, но ако ни го отстъпиш, ще си спестиш писането на купчина доклади.

— Идеята нещо не ми харесва. Твърдиш, че не искаш аз да водя разследването? — Работеше ли го Форман? Опитваше се да го отстрани, за да го накара да пожелае случая още по-силно? И с каква цел го правеше?

— Ти вече си захапал случая, нали? Познавам си те. Остави го, Лу. Бъди добър приятел и го остави на моите момчета.

Болд отново изпита усещането, че в действителност Дани иска от него точно обратното. Документите най-накрая бяха подготвени и Форман беше приет официално в болницата. Един дежурен рентгенолог го поведе към „кабината за снимки“. Лу остана седнал на неудобния си стол; на плексигласовата поставка пред него се мъдреше издаден преди три седмици брой на списание „Пийпъл“ с орфани краища, а от него го гледаше Стивън Кинг.

— Ще почакам да видя дали няма да се наложи да те откарам у вас — извика той.

Форман продължи да върви с бавни, несигурни крачки, които подсказваха, че наркотиците все още не са го пуснали. Болд усети как гърлото му се свива и зашеметен от мисълта за изгубеното приятелство, изпита вина, че за разлика от Дани е извадил късмет.

Намести се на стола си и се подготви за дълго чакане, като си мислеше, че трябва да се обади на Лиз да си ляга без него. *Лиз оживя.* Думите отекнаха в съзнанието на Болд. *Сякаш това беше някакво престъпление.*

[1] Известна марка лекарствени продукти за намаляване и регулиране на теглото. — Б.пр. ↑

[2] Тихоокеански подводни течения, съответно топло и студено, които се появяват на всеки три до седем години и оказват влияние върху климата на цялото земно кълбо. — Б.пр. ↑

[3] Подобен на клещи хирургически инструмент, с който се стискат кръвоносните съдове, за да спре кървенето им. — Б.пр. ↑

2.

Лиз Болд довърши сутрешния си джогинг, мислейки си за секс. Не ѝ се случваше често да изпитва подобни желания, но тя задържа възбудата си, изкачи тичешком задните стълби и влетя през кухненската врата. Преди няколко години борбата ѝ с лимфома^[1] беше намалила теглото ѝ, но Лиз беше успяла да възстанови изгубените килограми и знаеше, че съпругът ѝ харесва начина, по който изглежда сега в екипа си за джогинг. Тя се втурна във всекидневната и завари Лу на килима пред изгасения телевизор, където пъхтеше наред серия от коремни преси. Възможността да се озоват заедно под душа в банята засили желанието ѝ. Децата щяха да станат след броени минути. Едно телефонно обаждане принуди Лу да излезе късно вечерта, в резултат на което днес закъсняваше със сутрешния си джогинг.

— Снощи си се прибрал късно. Какво стана? — попита тя.

— Да, върнах се след два. Бях с Дани Форман. Някой го е подредил доста зле.

— Бил е пребит? Дани?

— Бяха го дрогирали. Искали са да изгуби съзнание. Харбървю го освободи и после го закарах вкъщи. Ще се оправи.

— Не сме го виждали от векове. — Тя се почувства ужасно при мисълта, особено когато се сети за смъртта на Дарлин. Но Форман не бе единственият приятел, когото бяха „загубили“, когато съсредоточиха цялото си внимание върху отглеждането на децата. Социалният им живот, и без това доста ограничен заради ангажираността им в банката и в полицейското управление, рядко включваше вечеря с приятели извън тесния семеен кръг. Повишаването на Лиз преди три години в административен вицепрезидент на отдел „Информационни технологии“, за който не знаеше почти нищо преди въпросното повишение, стана броени месеци след излекуването ѝ от рака и само година и половина след раждането на второто им дете.

— Така е. — Лу седна и обви коленете си с ръце. — Поговорихме си малко. Май ни е сърдит.

— Би трябвало да го поканим на вечеря.

— Него и около дузина други.

— Не, сериозно. Като се има предвид колко близка бях с Дарлин... През всички онези месеци...

Лу се изправи. Лиз никога не го беше виждала в по-добра форма.

— Изглежда, че точно по тази причина той няма да приеме поканата — констатира Лу.

— Шегуваш ли се?

— Ни най-малко. Дани негодува срещу факта, че ти си оживяла, а Дарлин — не.

Лиз усети да я облива топлина, а мислите ѝ бяха пометени от вълна на възмущение и вина.

— И той ти каза *това*?

— Вечерята ни с него няма да е от най-приятните.

— Предполагам.

— Той няма нищо лично против теб...

— А против кого? — прекъсна го саркастично тя.

— По-скоро срещу нас двамата, като двойка. Кое то е разбираемо, като се замислиш.

— Не е разбираемо, нито пък е нещо, което може да бъде извинено. Ако изобщо има някакъв проблем, е трябвало да направим необходимото, когато се е налагало. Виждали ли сме го изобщо след църковната служба?

— Разбира се. Доста пъти. Но това очевидно не му е помогнало.

Лиз се запита какви ли други трагедии са оставили след себе си. Децата бяха предизвикали някои сериозни промени в начина им на живот.

— Виж какво, снощи ми беше трудно, но мисля, че го преодолях. Сега е твой ред.

— Много ти благодаря — отвърна тя.

Предложи му да се изкъпе първа и да го отмени в приготвянето на закуската. Той прие с благодарност. Трябваше да подготви торбичката с обяд на Сара, което нямаше да ѝ отнеме повече от минута. Лиз се улови, че обмисля как да организира следващите четиридесет и пет минути, така че да улесни работата си. Никой от семейството не се оправяше навреме, когато децата превърнеха сутринта в малка лудница.

Докато Болд се къпеше, тя се облече по-официално. Майлс влезе със сънени очи, събуден от шуртенето на душа. Все същото всяка сутрин. Лиз превключи на автопилот. *Облечи ги. Среши косите им, докато си мият зъбите. Оправи леглата. Сложì ги да закусват.* Беше приготвила английска закуска за Лу, което, изглежда, го изненада. Тази сутрин със сигурност щеше да закъснее с няколко минути за работа. Да става каквото ще. Нямаше никакво желание да променя положението.

По време на експедитивната закуска успяха да завържат нещо подобно на разговор.

— Случаят с Дани — спомена Лиз, докато разтребваше кухнята. — За какво става въпрос?

— За онова незаконно присвояване на пари. Седемнайсетте милиона.

— *Нашият* случай? — възкликна изненадано тя. — Банката?

— Ти ни запозна с него. Мъжът, когото заловиха. Помниш ли? Мисля, че беше на някакво коледно парти. Онзи тип.

— Дейвид Хейс — промълви Лиз.

— Пуснали са го предсрочно.

Сърцето й заби по-бързо. Тя се приближи до стенния календар, сякаш заинтригувана от предстоящата седмица: служебна вечеря в „Джаз Али“ и среща с църковното настоятелство за нея, уроци по пиано за Майлс и отново балет за Сара следващия понеделник. *На свобода? Вече? Възможно ли е?*

— Не знаеше ли?

Дали не мислеше на глас? Тя се предупреди: *Спокойно!*

— Не, изобщо.

— А аз смятах, че ще уведомят банката. Че всички ще бъдете под напрежение и нащрек, както преди.

— Сигурно ще бъдем.

— Е, това е случаят с Дани. Или нещо подобно, но не съвсем. Работата е още по-заплетена.

— Аха, сигурно е така — отвърна Лиз, като се разположи до децата на един свободен стол. Някои неща просто не могат да бъдат предвидени.

Един белоглав орел с близо двуметров размах на крилете прелетя покрай прозореца на офиса на Лиз Болд, който се намираше на двайсет и деветия етаж. Прие го като поличба, въпреки че не вярваше в подобни неща. Лиз вярваше силно и непоколебимо единствено в Бог. И въпреки че не се опитваше да убеждава никого в съществуването му, дори собствените си деца, не пропускаше да му се помоли в труден момент или по време на празник. Всеки ден ѝ предлагаше възможност да научи нещо за себе си, което да засили вярата ѝ или да я постави на изпитание. Тя живееше, за да вижда радостта в очите на децата си, да чува смеха им, който изпълваше къщата. Най-дребните неща в живота ѝ се оказваха от най-голямо значение. Егоизмът, който според Лиз бе предопределил разболяването ѝ от рак и преоткриването на вярата ѝ, остана в миналото ѝ. Беше се борила да се освободи от този демон, търсейки спасение в молитвите. И сега виждаше задълженията си във вид на пирамида, на чийто връх стоеше Бог, под него децата и съпругът ѝ, после църквата, работата и приятелите ѝ...

Освободен предсрочно. Това приличаше на отказ за опрощение. Лиз не се чудеше какви ще са последствията, а само как да се справи с тях.

Семейството ѝ, работата ѝ, дори репутацията на „Уест Корпорейшън“ и следователно предстоящото ѝ обединение, всичко можеше да се разпадне около нея, ако не успееше да направи необходимото. Орелът олицетворяваше нещо плашещо — фениксът Дейвид Хейс, възкръснал от собствената си пепел.

Телефонът ѝ иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Елизабет Болд.

— Аз съм.

Изведнъж се парализира. Дъхът ѝ секна, сякаш преглъщаше твърде бързо вода. Веднага разпозна гласа.

— Хижата на Томи. Пет часа. Внимавай някой да не те проследи. Отбий край пътя. Отвори предния капак, сякаш нещо не е наред. Ако нямаш опашка, затвори го и се качи пак в колата. Трябва да го направиш, Лиз. Моля те. Загазил съм здраво.

Щом чу изщракването от прекъснатата връзка, Лиз също затвори телефона с трепереща ръка, пресъхнала уста и усещането за гадене, което я заля като топла вълна. Напълно зашеметена, тя се вцепени пред чашата си с безкофеиново кафе, от която се издигаше пара. Очите ѝ горяха.

Телефонът иззвъня отново, но Лиз не го вдигна. Усещайки, че може да повърне всеки миг, тя придърпа с крак кошчето за боклук към себе си. В гърлото ѝ заседна огромна буца.

Всеки момент щеше да се разплаче, а за капак ушите ѝ не спираха да пицят. Сякаш някой дращеше с нокти по черна дъска. Тя се насили да прогони всички мисли и спомени с молитва, търсейки подкрепа от невидимата сила, която ѝ помагаше.

Всичко бе започнало съвсем невинно. После невинността изчезна. Замени я неясна, тръпнеща нужда, като глад на наркоман. Влажният плясък на плът и приглушените викове на скрито удоволствие. Престъпление, при което тя беше извършителят. А ченгето — съпругът ѝ.

Интеркомът ѝ избръмча, връщайки я към настоящето. Лиз не отговори. Внезапно ѝ се стори, че целият свят извън този офис действа против нея.

Изпита гняв и се остави да я завладее, защото знаеше, че въпреки всичко ще постъпи точно така, както я беше инструктирал Дейвид.

Нямаше да позволи нищо да попречи на мира и щастието, които двамата със съпруга ѝ и семейството им бяха преоткрили.

Щеше отново да сложи край на това, както веднъж вече бе сторила в миналото.

* * *

Преди шест години седеше нетърпеливо зад бюрото си в същия този офис, неспособна да свърши каквото и да било преди идването на компютърния специалист. Ядосваше се, че тези неща отнемат толкова много време. Компютърът ѝ блокира внезапно, оставяйки я без работа. Лиз знаеше, че това не е вярно. На бюрото ѝ имаше купища документи, които чакаха да им обърне внимание, но не можеше да се насили да се захване с тях. За извинение ѝ служеше мъртвият монитор пред нея и

свързаният с него ужас, че може да е загубила записаната в компютъра информация. Тя се нацупи като разглезено момиченце, ядосана от факта, че се муси, вместо да свърши нещо полезно.

Най-накрая на вратата се почука и Лиз вдигна поглед тъкмо навреме, за да го види как влиза. Хлапе на двайсет и няколко години, тъмнокосо и със силни рамене. Малко бледо, но с очарователни, интелигентни очи и навик да свива устни между думите по време на разговор, сякаш във всичко, което изрича, е скрита някаква ирония. Заприлича ѝ на скален катерач или на един от онези младежи, които се отправят през уикендите към близките гори в търсене на екстремни преживявания на открито.

— Аз съм Дейвид. И Ти — каза той, визирайки банковия отдел „Информационни технологии“.

— Лиз Болд — представи се на свой ред тя, отнасяйки се към него с уважението, което би оказала на някой автомобилен механик или хладилен техник. — Искате ли стола ми?

— Искам да седна на него, но като приключа, вече няма да ми трябва.

Умник при това. Тя застана от лявата страна зад гърба му, за да наблюдава какво прави с машината ѝ, готова да пристъпи напред и да го избута встрани, ако успее да поправи програмата, с която беше работила, защото тя съдържаеше числа, които банков служител като него не трябваше да вижда.

Той започна да трака по клавишите на клавиатурата със скорост, каквато Лиз смяташе, че е присъща само на най-скъпо платените административни секретарки. От време на време изглеждаше, че пише само с лявата си ръка, докато с дясната управлява мишката, сменяйки дузина прозорци с такава бързина, че тя не можа да разпознае нито един.

— Контролният панел? — налучка тя.

— Много добре.

— Бърз сте.

— В писането, да. Но в други неща — не толкова.

Лиз си помисли, че коментарът му е груб, но не каза нищо, защото не искаше да прогони единствения човек, способен да ѝ помогне да продължи работата си.

— Работили сте на някаква програма?

— Да.

— И искате да възстановите изгубените данни?

— Да, стига да е възможно.

— Всичко е единици и нули — значи всичко е възможно.

Де да беше така, помисли си тя. Отношенията ѝ с Лу бяха почти толкова нефункционални, колкото компютърът ѝ в момента.

Дейвид Хейс преустанови това, което правеше, и погледна назад към нея. Лиз се запита отново дали не е изрекла част от мислите си на глас. Възможно ли е да има друга причина за любопитството, изписано на лицето му? Дали не ѝ е задал въпрос, който е пропуснала?

Той се завърна към работата си с клавиатурата, а Лиз осъзна, че пронизващият му поглед е предизвикал у нея едновременно ужас и вълнение. Ужас, защото не знаеше какво може да е пропуснала, и вълнение, защото дълбоко в нея се надигна примитивен копнеж, породен от плътта, нервите и химията в тялото ѝ. Тя пренебрегна тази физическа реакция, сякаш представляваше най-обикновено измамно усещане, като да стоиш бос на килима и да ти се стори, че прехвърчат искри между върха на пръста ти и електрическия ключ на стената. По цялото ѝ тяло се разливаше мека топлина, но Лиз направи всичко възможно да я игнорира.

Хейс си тръгна няколко минути по-късно, когато всичките ѝ данни се бяха появили отново на монитора, но не и преди тя да направи грешката да извика след него: „Вие сте моят герой!“. Това изказване му даде повод да я стрелне с още един от онези погледи. Този път, след като вратата се затвори след младежа, Лиз се разтресе цялата, усети как по тялото ѝ плъзва топлина, сякаш беше изпила чаша алкохол на екс — разбра, че е прекосила някаква забранена линия.

* * *

Лиз си тръгна рано от работа, за да не закъснее за срещата в пет. Гмурна се с колата си в кошмарния трафик, превзел Сиагъл, докато слънцето бавно залязваше зад зеленината на островите^[2] и назъбения, сив силует на планината Олимпия. Обади се вкъщи и остави съобщение, че ако трафикът позволява, ще отиде на покупки — малка хитрина, която ѝ спести разговора с Лу по мобилния му телефон.

Преди си служеше с лекота с подобни трикове, но сега се почувства глупаво. Работното ѝ време стана толкова непредсказуемо с приближаването на предстоящото обединение на банката, че Лу започна да взема децата от забавачницата вместо нея. Тя все още прибираше Майлс в понеделниците, защото тогава бяха уроците му по пиано, както и уроците на Сара по балет, а и двете места ѝ бяха по път, когато се връщаше от работа. Но тази вечер нямаше да има никакво време за покупки.

Докато пътуваше към уговореното място, Лиз постоянно се питаше какво търси тук, сякаш репетираше защитата си пред Лу. Отговаряше си, че явяването ѝ на срещата няма нищо общо с чувствата ѝ към Дейвид Хейс, които отдавна бяха охладнели. По-скоро беше свързано с нещо далеч по-фундаментално — с желанието ѝ да защити семейството си, да попречи на миналото да разруши настоящето. Дейвид определено беше способен да използва миналото им като оръжие. А тя беше тръгнала към него без страх и знаеше, че допуска грешка. Трябваше да изпревари всеки опит от негова страна да я компрометира и да бъде постоянно нащрек, защото Дейвид беше по-умен от повечето хора, а чарът му на наранен герой — обезоръжаващ.

Тя изпълни инструкциите и отби микробуса край един двулентов път, от двете страни на който се издигаше гора от кедър, бор и ела. Без съмнение той беше избрал този час за срещата заради сивото було на здрача. През следващите няколко минути Лиз имаше чувството, че около нея се спуска мъгла. Земята под автомобилните гуми ѝ се стори мека като гъба. Стана ѝ горещо, защото беше нервна, и свали прозореца си. Колата се изпълни с острата миризма на бор, глинеца и някак мрачна, която ѝ напомни за собствената им семейна вила на брега на едно езеро. Обзета от внезапно нетърпение, Лиз излезе от автомобила с надеждата да се разхлади. Обувките ѝ потънаха в калната трева и само след миг тя се мушна отново зад волана и затвори вратата.

— Хей, Лизи. — Тя подскочи стреснато. — Чудех се дали ще дойдеш.

Дейвид Хейс изникна край прозореца ѝ. Навъсеното му ирландско лице беше подутото и нашарено с оранжеви синини, а зелените му очи искряха досущ каквито ги помнеше. Начинът, по който сивата фланелка с къси ръкави се изпъваше по тялото му,

подказваше, че е прекарал времето си в затвора в дигане на щанги. Той заобиколи с накуцване предницата на автомобила — надолу беше облечен в сини дънки с кафяв кожен колан — и се настани на пътническата седалка, като свали сенника и завъртя към себе си страничното огледало и огледалото за задно виждане. Очите му започнаха да шарят между Лиз, предното стъкло и двете огледала, движейки се със скоростта на муха, усетила замахването на мухобойка.

Математик и програмист, Дейвид живееше, за да прави изчисления. Елизабет знаеше, че той вече е измислил някакъв план и че в съзнанието му тя е част от него. А това беше нещо, което не можеше да позволи.

— Добре че дойде.

На лявата си ръка носеше кожена шофьорска ръкавица. Лиз забеляза, че китката, която се подаваше от тази ръкавица, е увита с лейкопласт.

— А имах ли избор? — Тя задържа погледа си върху синините и разрезите по лицето му и твърде късно осъзна, че той може да възприеме това като проява на интерес.

— Не си спомням да съм те карал насила. — Хейс я изгледа по начин, от който някога тялото ѝ пламваше. А сега я накара да настръхне от страх. — Чух за болестта ти и всичко останало. Че си я понесла много тежко. Но това не е вярно. Изглеждаш невероятно.

— Стига. Ти си в беда. Виждам го. Но аз не мога да ти помогна, Дейвид.

— Всъщност можеш. Ако искаш. Ако не искаш... Вече е друг въпрос.

Като гледаше пред себе си, тя посегна към стартера.

— Не биваше да идвам.

Той се пресегна с дясната си ръка и сграбчи дланите ѝ, попречвайки ѝ да запали колата. Другата му ръка, с шофьорската ръкавица, остана в скута му.

— Може ли да го обсъдим? — Лиз усети, че Хейс е на път да избухне в гняв. Тя беше присъствала на няколко подобни изблика в миналото. *Отстъпи*. — Ти дойде тук, за да поговорим, нали? Ако не си дошла заради това, тогава защо?

— Не знам. — Лиз изпита гняв, после ѝ се доплака и това я ядоса още повече. — От *страх*, струва ми се. Защото ме е страх, че ще

съсипеш живота ми.

— Няма. Никога — отвърна той. — Точно обратното. Това, което ти предлагам, е от полза и за *двама ни*.

Пак тази негова аргументация.

— Моля те, излез от колата. Плашиш ме.

— Не ти говоря да избягаме заедно, нито да се върнеш в леглото ми. Приключихме с това, въпреки че отношението ни към този факт е различно. Посланието е прието. Говоря за нашето освобождение.

Лиз потръпна. Тя *беше* свободна допреди няколко часа. Сега откри, че очите ѝ пробягват към страничното огледало от нейната страна с надеждата да зърне някой преминаващ наблизо автомобил. Можеше да изскочи от микробуса и да го спре. Ако опиташе подобно нещо, Дейвид със сигурност щеше да избяга. Дали щеше да го направи?

— Преебах се, Лизи.

— Не ми викай така. И не използвай подобни думи пред мен.

— Ядосах неподходящите хора. Мисля, че щяха да ме убият, ако не искаха да си върнат парите.

— Моля те, излез от колата.

— За бога, Лизи. Изтръгнаха ми два нокътя и ми направиха вдлъбнатина в черепа. — Той се опипа по главата. — Щяха да ме убият.

Ще ми се да те бяха убили.

— Сигурно ти се иска да го бяха направили.

— Глупости.

— Нуждая се от помощта ти.

— Не е вярно. Отиди в полицията. Те ще те защитят. Това е начинът.

— От тези хора? Не мисля.

— Моля те, излез от колата — повтори тя, като търсеше трескаво някакво раздвижване в огледалото.

— Те ми разказаха за кучето ми Бък. Помниш ли Бък? Описаха ми как са го убили.

— Моля те, излез. — Тя почувства, че я обзема паника. *Направи нещо!*

Той държеше ключовете на колата в дясната си ръка и ги прехвърляше несъзнателно между пръстите си, сякаш броеше мъниста

на молитвена броеница.

— Майка ми ми писа за Бък. Грижеше се за него вместо мен. Писа ми, че бил изял някаква развалена храна или нещо подобно. Или е бил отровен.

— Съжалявам за Бък.

— Не става въпрос за Бък, а за майка ми. Работата е там, че те знаят къде живее. Могат да я *измъчват*. И ще го направят, ако откажа да им съдействам. Тези хора не се интересуват от нищо друго, освен от парите си.

— Тогава им ги дай. И ми подай ключовете, ако обичаш.

— Не мога да им върна парите, защото не мога да вляза в банката.

Лиз усети как сърцето ѝ се разтуптя трескаво.

— Разбираш ли?

— Не. Това *не подлежи* на обсъждане. Отиди в полицията. Кажим къде са парите и поискай защита.

Хейс ѝ се присмя.

— Да не мислиш, че някой друг го е грижа за онези пари, освен хората, които ме преследват? Банката си получи застраховката. Щатът ме осъди. За тях случаят е *приключен*.

— Банката ще приветства връщането на парите, повярвай ми.

— Пропускаш най-главното, а то е, че *тези хора* ще приветстват връщането на парите им. Няколко минути, Лиз... — Той се спря, преди да е довършил галеното име, с което я наричаше преди. — Няколко минути от твоето време. Ако прехвърлиш парите, майка ми ще живее.

— Не ме въвличай в твоите машинации.

— Окей... Окей... Тогава кого предлагаш? Тони? Кой друг има достъп до „Информационни технологии“? Или да се обадя на Филип и да го помоля за пропуск?

Тя протегна ръка към ключовете.

— Ти знаеш много добре как да помогнеш на майка си, Дейвид. Това не е моя работа.

Хейс си пое дъх и облегна глава на седалката.

— Тогава ще ми послужиш ли с някакви пари? Да купя самолетен билет на майка ми или нещо подобно. И това ме устройва. — Той се усмихна иронично.

— Неприятно ми е за майка ти. Честно. Но решението на проблема е да сключиш сделка с полицията.

— Властите няма да се задоволят само с парите. Те са алчни — ще поискат да им предам и другите хора, онези, от които ги откраднах. А аз, държа да отбележа, нямах представа кои са. Имаше само една обикновена банкова сметка. Фиктивна при това. Но няма начин... със сигурност *няма начин* да постъпя толкова глупаво, повярвай ми. — Лявата му ръка, тази с ръкавицата, потръпна неволно в скута му.

Лиз усети как първоначалната ѝ решимост отстъпва пред силата на доводите му. Нямаше да се съгласи да участва в игрите му, но не беше направила почти нищо, за да го обезсърчи.

— Обичам съпруга си. Обичам семейството си. — Думите ѝ бяха насочени към човека, който някога беше познавала. — Не ме поставяй в такова положение, Дейвид.

Ключовете увиснаха над отворената ѝ длан.

— Не знаех към кого другия да се обърна. Помисли върху предложението ми. Аз го направих. Ще разбереш какво имам предвид. — Ключовете се разлюляха напред-назад като махало. — Всичко ще бъде наред.

Тя сграбчи ключовете от ръката му, въпреки че той не направи опит да ги задържи.

— Поне помисли върху него.

— Недей да ми звъниш по телефона.

— Всичко, което искам от теб, е да обмислиш какво ти казах. — Той излезе от колата, огледа пътя и в двете посоки и затвори безмълвно вратата. Когато треперещата ѝ ръка най-накрая пхна ключа в стартера, Хейс вече беше изчезнал между дърветата.

* * *

Когато Лиз влезе в кухнята и видя семейството си насядало около масата като в картина на Норман Рокуел^[3], презрението, което изпитваше към себе си, нарасна още повече. Сякаш от мига, в който се бе завърнала от сутрешния крос, жадна за малко игрив секс под душа, беше изминала цяла вечност.

— Съжалявам, че закъснях.

Лу скочи от стола си.

— Да ти помогна с торбите? — Радостният му, невинен тон я прониза право в гърдите, оставяйки я без дъх.

— Пазаруването... — Тя се запъна. — Изобщо не стигнах до него. Задържаха ме в работата.

— Обадила си се от мобилния си телефон.

Вечният детектив. Понякога Лиз го мразеше заради това. Но не и сега. Сега ненавиждаше единствено себе си.

— Така ли? Възможно е. Ходих на среща с доставчиците. Изглежда, Филип смята, че понеже съм жена, аз трябва да осигурия храната и напитките за голямата нощ.

— Каква голяма нощ? — попита с надежда Майлс. Шестгодишен, той вече разбираше кога наближава рождения му ден. Освен това притежаваше полицейския нюх на баща си.

Тя остави чадъра си, закачи палтото си в стенния гардероб в коридора, сложи дамската си чанта до тостера и включи клетъчния си телефон да се зарежда в контакта. Малки ритуали, които започнаха да успокояват нервите ѝ. *Така е по-добре.*

— Тати сготви вечеря — обади се Сара.

— Виждам. Изглежда вкусно.

Лу беше сготвил руло „Стефани“ и зелен фасул. Тя обичаше разностранните му интереси — джаз, готварство, филми. Не беше от мъжете, които разчитат само на микровълновата печка. Приготвяше си всичко сам, дори правеше палачинки.

Лу стана и отмести стола ѝ, за да ѝ направи място да седне. В знак на благодарност Лиз се усмихна едва-едва, избягвайки да го погледне в очите, а сърцето ѝ сякаш всеки миг щеше да експлодира.

— Значи си имала тежък ден. — В гласа му се промъкна внезапна предпазливост. Сякаш усети нещо. Надяваше се да не е така.

— Както винаги. А ти? Как е Дани?

— Кой е Дани? — попита Майлс. — Дани ще дойде ли на моя рожден ден?

— Наш приятел — отговори му Болд. — И не, няма да дойде.

— Мама и татко разговарят — уведоми Лиз децата.

— Можем да поговорим по-късно — заяви Лу. — Какво прави днес в училище, спортува ли?

Майлс беше в първи клас, а Сара ходеше на детска градина. Веднъж Лу беше разследвал случай на незаконно осиновяване и оттогава Лиз се страхуваше да оставя децата сами, дори в училище. Кръвопролитие в гимназията „Колумбайн“^[4] допълнително увеличи страха ѝ. Дейвид Хейс също допринесе за него. Ако някога нещо спомогнеше за разпадането на семейството, това щеше да нанесе непоправими щети най-вече на децата. Тя смяташе, че е възможно, макар и малко вероятно, съдът да присъди Майлс и Сара на Лу. Въпреки всичките му недостатъци — неспособността му да се поддържа постоянно в спретнат вид; сляпата му отдаденост на работата, която ангажираше вниманието му до такава степен, че понякога пропускаше цели разговори; капризния му стомах и лошото храносмилане, способно да прогони всички други от стаята — въпреки всичко това Лу беше героят, рицарят на бял кон. Тя разтърси глава, за да прогони мислите си, усещайки, че я обзема паника и става ирационална.

— Нищо — отговори Майлс.

— Седял си си *просто ей така* цели седем часа?

— Тате.

— Е?

И разговорът продължи в същия дух като всяка друга вечер; неангажиращо бърборене, на което Лиз обикновено не обръщаше внимание, но което тази вечер ѝ се стори особено приятно, защото се нуждаеше именно от подобна неангажираност. Тя остана да ги наблюдава като зрител, наслаждаващ се на филм: Лу се закача с децата; те се смеят; той среща погледа ѝ и се усмихва; тя отговаря на усмивката му, чувствайки се като предателка. После идва ред на миенето на чинии; Майлс се развихря с бърсалка за под, която едва удържа, а Сара обявява на всеослушание, че има пиш. Лу я грабва със силните си ръце и като я предупреждава да стиска, изхвърча заедно с нея от стаята.

— Мамо — каза Майлс, сочейки към пода. — Виж добре, обувките ти кални са две. — В училище го учеха на всевъзможни изрази като този.

Лиз сведе поглед и пулсът ѝ се учести. По подметките и на двете ѝ обувки имаше полепнала кал и стръкчета трева. *Ходих на среща с*

доставчиците. Да бе. А Шерлок Холмс пускаше водата в тоалетната вместо Сара.

Отначало не можа да си спомни кога е излизала от колата, но после се сети, че отвори и затвори предния капак, точно както ѝ поръча Дейвид.

Тя погледна към всекидневната, откъдето трябваше да се появи Лу, като се чудеше дали вече не е забелязал калта. Ако сега тепърва опитахе да я скрие, дали нямаше да усложни още повече нещата? И двамата знаеха, че в центъра на града няма място, откъдето да донесе със себе си кал и трева. Доставките се извършваха от изключително популярен ресторант, наречен „Див джинджифил“. Самият Лу ѝ бе помогнал да го избере. А между банката и ресторанта нямаше градски паркове. От тоалетната се разнесе клокоченето на вода.

Лиз напълни шепата си с вода от чучура на чешмата и я изля върху блузата си, отскачайки назад, сякаш се намокри случайно.

— Ау! — възкликна тя и започна да я изтръсква. Копринената блуза стана полупрозрачна и залепна за гърдите ѝ, каквато всъщност беше и нейната цел, защото знаеше, че ако нещо е в състояние да отвлече вниманието на Лу от обувките ѝ, то това е мократа ѝ блуза.

Баща и дъщеря се появиха на вратата.

— Справи се сама с всичко — обяви съпругът ѝ.

— Оплисках се — съобщи му тя.

— Излезе ми късметът — подсмихна се Лу, когато я видя.

Лиз го намрази, че е толкова предвидим; че ѝ позволява да се възползва от преимуществата си по този начин.

— Ще се преоблека.

— Надявам се да не го правиш — отвърна той, променяйки смисъла на репликата ѝ^[5]. Лу Болд обожаваше играта на думи. — Съкровище?

Не усети, че се е разплакала, преди зрението ѝ да се замъгли. Тя избърса дясното си око с пръсти.

— Пак тези хормони.

Съпругът ѝ я изглежда странно, сякаш виждаше непозната жена, но, изглежда, повярва на думите ѝ, а от това я заболя още повече.

— Ще ти помогна в къпането.

— Мерси.

— Тяхното, не твоето — подразни я той.

— Знам.

— Добре ли си?

— Не — призна му тя.

— Добре. — Той се обърна и влезе в кухнята. — Ела, когато решиш.

Когато най-накрая се озоваха в леглото, Лиз осъзна, че моментът е ужасно неподходящ за това, което се канеше да направи. Лу ѝ говореше колко е изморен, тъй като не се наспал предната нощ заради Дани Форман. Тя беше забила нос в едно църковно списание със свидетелски показания на излекувани хора и прелистваше страниците в търсене на напътствие. Знаеше, че рано или късно ще попадне на такова, стига да упорства. Накрая, след като прочете една статия за въздържанието, тя остави списанието.

И събра кураж.

— Може ли да поговорим за минута?

Той сподави една прозявка и отговори с да. Имал предвид не, но щял да се постарее да не заспи.

— Не съм ходила при доставчиците. — Изведнъж усети как някаква тежест се махна от нея и я обзе радостта на дете, наблюдаващо издигането на балон с горещ въздух в синьото небе.

— Знам.

Миг на недоверчивост.

— Знаеш?

— Ходила си за подаръци на рожденика, нали? Бях готов да те прикрия, ако се наложи. Аз възнамерявам да му купя спортно сако. Непрекъснато ме пита за сако като моето. От туид може би. За концерта му. Можеш ли да си го представиш? Малка риза с копчета и вратовръзка? Кажи ми, че няма да е изумително.

— Наистина ще е изумително — отвърна тя, като преглътна буцата, надигнала се в гърлото ѝ, и го погали нежно по косата. Нямаше да се случи. Не и тази нощ. Лу затвори очи и се усмихна, потънал във фантазиите си. Лиз го погали отново. — Аз ще загася лампата.

— Ъм — отговори той в просъница.

[1] Тумор с подобен на лимфен възел строеж. — Б.пр. ↑

[2] Авторът има предвид островите в залива Пъджет Саунд. — Б.пр. ↑

[3] Американски художник илюстратор, чиито творби пресъздават по сантиментален и идеализиран начин всекидневния живот. — Б.пр. ↑

[4] На 20 април 1999 г. Ерик Харис и Дилън Клеболд, на 17 и 18 години, внасят незабелязано в гимназия „Колумбайн“ в град Литълтън, щата Колорадо, един пистолет, една карабина и две ловджийски пушки, застрелват 12 свои съученици, един учител, а после се самоубиват. — Б.пр. ↑

[5] Думата, използвана в английския текст за „преоблека“, може да бъде преведена и като „променя“. — Б.пр. ↑

3.

— Впечатляващо — извика Дани Форман, докато хартиената мишена се приближаваше към Лиз. Тя беше закачена с помощта на кламер за подвижен ремък, който позволяваше на стрелеца да замени мишената с нова и да я отдалечи по електронен път на желаното от него разстояние.

Лиз стреляше от девет метра. Беше с предпазни очила, слушалки и син бизнес костюм на тънки черни райета. В закритото стрелбище беше твърде шумно, за да се опитат да проведат разговор, но Лиз измъкна едното си ухо от слушалките и изкрещя, за да надвика гърмежите от изстрелите:

— Друг път впечатляващо! Имах девет в магазина, а улучих мишената само с три от тях. — Тя посочи дупките в черно-бялата мишена с формата на бутилка. — Искаш ли да се пробваш?

— Не, благодаря.

— Сигурен ли си?

Той поклати глава, взе чифт защитни очила и слушалки от една закачалка на стената и пое оръжието — малък, но ефективен деветмилиметров пистолет.

— На мен не ми се струва толкова вълнуващо, Лиз.

— Лу ми го даде преди две-три години. Аз, естествено, протестирах. Но изкарах курс, за да се науча да го използвам.

Все още не си бяха казали здравей, а Лиз се чувстваше неловко заради негодуванието на Дани, за което ѝ бе споменал Лу.

— И сега какво, възобновен интерес? — Дани Форман отдалечи мишената на девет метра от себе си, вдигна оръжието, прицели се и произведе един-единствен изстрел. Той улучи мишената в долния ѝ край. Форман свали пистолета, разгледа го, вдигна го за втори път и накара Лиз да се дръпне уплашено назад, като изпразни магазина му с осем невероятно бързи последователни изстрела. В непосредствена близост до центъра на мишената се появи симетричен кръг от дупки. — Чудесно — заяви той и остави оръжието.

Стрелбата му, изглежда, беше породена от силна емоция. Във въздуха, пропит с острата миризма на кордит, увисна напрежение.

— Ужасно съжалявам — изрече Лиз.

Форман дръпна слушалките от главата си.

— Какво?

— Няма значение.

Те се оттеглиха в зоната за чакащи и се настаниха на два стола от фибростъкло, разположени пред два автомата за храна и напитки, и кошче за боклук, което миришеше на изгоряла утайка от кафе. На табелата на стената пишеше „Пушенето забранено“, но на всяка от трите кръгли маси имаше препълнени пепелници. Виниловият подлъщеше от дезинфектант с мирис на лимон. Форман предложи да почисти пистолета ѝ вместо нея и Лиз прие, като му подаде сивата пластмасова кутийка с тампони и масло, която Лу ѝ бе подарил заедно с оръжието. Големите пръсти на Форман се склупиха около парчето метал като ноктите на хищна птица.

Гласът на мъжа звучеше топъл и плътен също като в спомените ѝ — истинска наслада за ухото. Лиз подхвана:

— Не се виждаме много често, нали? Искам да знаеш, че и двамата приехме ужасно тежко смъртта на Дарлин. Тя ни липсва — и двамата ни липсват, Дани, и то много.

— Можех да ви се обадя. Трябваше — заяви той. — Но реших, че е по-добре да започна на чисто — нов живот, нали разбираш? Преместих се в БКР. Купих си парче земя отвъд Медисън парк. Само че това не промени особено нещата. Тя ми липсва ужасно, Лиз.

Лиз изобщо не се чувстваше подготвена за подобен разговор. Дори когато се намираше сред приятелките си, тя предпочиташе да слуша, вместо да говори, а когато говореше, изказваше истинското си мнение, което често пъти беше последното нещо, което другите желаеха да чуят.

— Скръбта няма определено времетраене. Тя е процес. Но като твои приятели, двамата с Лу бихме искали да те виждаме по-често.

— Дарлин и аз винаги сме се радвали на вашата компания.

— И... виж ни сега.

Форман се намръщи.

— Да, но сме тук по работа. И двамата знаем, че именно затова ми се обади. Нека да сме наясно: това прави нещата още по-трудни за

мен.

Всъщност Лиз му се обади, за да изпробва дебелината на леда, както когато човек хвърля камъчета и ги гледа как се плъзгат по заледената повърхност. Обади му се, за да стъпи върху този лед и да се послуша за пукане под допълнителната ѝ тежест. Ако сбъркаше в преценката си или направеше погрешна стъпка, знаеше каква опасност я дебне. Срещата ѝ с Дани щеше да я ориентира колко да сподели с Лу. Смяташе, че е несправедливо да му причинява отново онази болка, освен ако нямаше друг избор. Като избягваше погледа на Форман, Лиз се съсредоточи върху дългите му пръсти и педантичния начин, по който боравеше с оръжието.

— Той иска да му дам пари — обясни тя.

— Говорим за Хейс. Искам да съм сигурен, че съм разбрал правилно.

— Да.

Дани извади бележник.

— Как се свърза с теб?

Лиз описа случилото се, като преиначи малко фактите, за да излезе, че Хейс е влязъл в контакт с нея заради поста, който заемаше в банката.

— А мястото на срещата? Откъде ти беше известно?

Тя замълча, опитвайки се да измисли нещо. Форман наруши тишината.

— В случай че си забравила, Лиз, аз водих разследването на незаконното присвояване на парите. Това ме постави в... да го наречем уникална позиция, която ми позволи да събера всякаква информация по случая, част от която имаше отношение към него, а друга — не.

Температурата в помещението като че ли изведнъж спадна с двайсет градуса. Лиз осъзна, че е допуснала ужасна грешка, като се е обадила на Дани.

— Сигурна съм в това.

— Значи се разбрахме?

— Да. — Ледът се изплъзна под краката ѝ и тя се вкопчи в неравните му краища, увиснала на самия ръб. Щеше да се наложи Лу да узнае всичко.

— Не виждам причина да намесваме Лу в случая — продължи Форман, сякаш четеше мислите ѝ.

— Е, аз съм на друго мнение. Но това е между мен и Лу.

— Първо нека да изясним един въпрос. Искам да помислиш внимателно, преди да ми отговориш, защото ще считам отговора ти за изявление пред служител на закона.

— Ако мога да помогна по някакъв начин, ще го направя. Това беше една от причините да те потърся.

— Някои хора, Лиз, ни търсят първи, защото смятат, че така ще ги изключим от списъка със заподозрените. Не че ти би прибегнала до подобна тактика. Просто искам да си наясно, че няма голямо значение кой кого е потърсил.

— А въпросът, който искаш да изясним?

— Замесена ли си *по какъвто и да е начин* в незаконното присвояване на пари?

— Не.

— И няма как да извлечеш някакви облаги от него? И не съществува нищо, което да изненада неприятно мен или някой друг, свързан с това разследване? *Да оставим настрана личните взаимоотношения*, които може да си имала със служителите на банката. Те не ме интересуват, освен ако не са от значение за моето разследване. Отговорът ти е отрицателен, така ли?

— Точно така. — Краищата на леда се отчупиха и тя падна по гръб, а тежестта на дрехите ѝ я задърпа надолу.

— Окей. Добре. Тогава ми разкажи за срещата. Място, време, обстоятелства, продължителност, обсъждани въпроси, размяна на някакви вещи. Ако искаш, можеш да пропуснеш моментите от лично естество, няма проблеми.

— Нямахше моменти от лично естество. — Лиз възвърна част от вътрешната си сила и го изгледа предизвикателно.

— Просто казвам... че каквото споделиш сега, ще се озове в бележника ми. Схващаш ли? Моите бележки могат да бъдат представени като доказателство в съда, вероятно *ще бъдат* представени като такива, затова обмисли внимателно думите си.

— Няма какво да обмислям. Дейвид каза, че се нуждае от помощта ми. Твърдеше, че се страхува за майка си. — Вече му беше съобщила всичко това. — После започна да ме увещава за парите. Отвърнах, че не мога да го направя.

— Следващия път ще се съгласиш.

— Едва ли.

— Правилно си постъпила, независимо какво си мислиш. Действала си убедително. Но следващия път ще се съгласиш да му занесеш парите, като в замяна ще поискаш да те остави на мира — нещо, което той няма да направи. Ние ще отидем на срещата вместо теб и с това всичко ще приключи.

— Няма да приключи. Ти самият го каза.

— Говоря за твоята роля. Нещата са сложни, Лиз. Ние искаме въпросните пари. Искаме хората, на които принадлежат тези пари. А най-много от всичко искаме да узнаем как го е направил — как е успял да укрие парите толкова дълго. — Очите на Форман бяха неумолими и студени. — При това обединение — продължи той — МТК купува „Уест Корпорейшън“, нали? Очевидно е много важно. Хейс задейства адвокатите си само седмица след обявяването му. Знаеше ли го?

— Как бих могла?

— Новият му екип направи всичко възможно да издейства предсрочното му освобождаване и успя. Неприкосновеността на отношенията на адвокат с клиент... Никога няма да узнаем кой е наел тези нови адвокати, но който и да е бил, е искал Хейс да излезе от затвора поради някаква причина и причината е обединението.

— Но ние го оповестихме преди девет месеца.

— И точно оттогава те се опитват да издействат предсрочното му освобождаване. Вашите компютърни системи ли ще станат част от МТК или обратното?

— Разбирам накъде биеш. Всичкият хардуер е при нас, ако това те интересува и имай предвид, че това е *поверителна информация*, така че по-добре остави химикала. — Форман я послуша. — В момента сме в процес на бета-тест на периферната система. Нашите сметки преминават в техния хардуер. Окончателното обединение ще настъпи в неделя, в девет часа вечерта. — *И аз отговарям за доставянето на продуктите за празненството*, помисли си нелепо Лиз.

— Периферна система? За какво служи?

— Брокеражът и продажбата на дребно се управляват от три различни сървъра. Периферната система работи под Windows — тя е за продажбата на дребно и се използва от администраторите ни на сметки, от банковите касиери и други служители. Не е стопроцентово сигурна, но с нея се работи лесно. Управлението на сметките и

преводите на пари се извършва под оперативната система UNIX, която е далеч по-сигурна. А информацията за банковите сметки — платежните баланси — се съхранява на два AS/400 — невероятно стабилни и надеждни IBM машини.

— Но вие само изпробвате периферната система?

— Офис пакетът с програми за Windows е последното нещо, което ще изпробваме. Там е най-вероятно да има грешки и проблеми. Специалистите приключиха работата си с другите два сървъра преди месеци. При тях не очакваме никакви изненади. Но защо се интересуваш от техническите подробности, Дани?

— Трябва да разсъждавам като Хейс. Трябва да се напъхам в неговата кожа. Значи твърдеше, че се налага ти да свършиш работата.

— Точно така.

— И какво те прави по-специална от другите? *Като оставим настрана* евентуалните лични взаимоотношения.

— Достъпът ми.

— Твоят пропуск?

— Да.

— Само ти ли имаш необходимия пропуск?

— Едва ли.

— Още колко души имат такъв пропуск?

Лиз беше инициаторът на срещата, а разговорът продължаваше да се върти около въпросите на Форман.

— Не съм сигурна.

— Не си сигурна или не искаш да ми кажеш?

— Ще трябва да ме разпънеш накръст, за да разбереш. Съжалявам.

— Не искаме да се стига дотам, нали? — Той я изглежда втренчено. Приятелските им отношения в миналото бяха забравени за момент. — Трябва ли да обяснявам защо Хейс се е обърнал първо към теб? — Дани замълча за миг. — Въпросът ми е достатъчно ясен, Лиз.

— А на мен ми е забранено да му отговоря. Подписах документи. Искаш от мен нещо, което не мога да направя — последствията ще бъдат повече от неприятни.

Форман остави почистения и сглобен пистолет на масата и бутна стола си назад.

Лиз наруши първа тишината.

— С обаждането си целях да те информирам, че съществува възможност да сключиш сделка с Дейвид.

— Целта на обаждането ти — поправи я Дани — е била да научиш какво знам.

— Той е ужасно уплашен в момента, затова реших, че ще поискаш да се възползваш от положението.

Гневът на Форман от отказа ѝ да му даде исканата от него информация, изглежда, все още не беше утихнал.

— Лиз, аз съм на твоя страна. Не ме подлагай на излишни изпитания, за да разбере как работи системата. Да го разбере, е едно, а да спра Хейс — съвсем друго. Няма да успея да го направя, ако не знам всичко, което знае и той. А Дейвид е работил там, Лиз... в банката. И това затруднява допълнително работата ми. Как да предпазя другите хора, които имат такъв пропуск, при положение че не знам кои са?

— Ще трябва да ме разпънеш накръст.

— По дяволите! — Форман удари с юмрук по масата. Пистолетът подскочи. Лиз също. — Съжалявам — измърмори той, докато опитваше да се успокои.

Гневният му изблик я смути, защото ѝ разкри една непозната страна от характера на Дани. Защо този случай беше станал толкова личен за Форман?

— Сключи сделка с него, Дани. Ако смяташ да ме използваш — давай. Ще ти помогна, за да осъществиш тази сделка.

— Ще видя какво мога да направя.

— Но го направи бързо, защото възнамерявам да разкажа всичко на Лу и после... Познаваш Лу.

— Дай ми един ден.

— Не мога. Трябва да му кажа тази вечер.

— Трябва ми време, за да уведомя шефовете.

— Същото важи и за мен в банката.

— Не ме притискай.

Тя му изложи условията си.

— Ще видя дали ще ми позволят да ти дам информацията, която те интересува... нашата *поверителна* информация... ако ми обещаеш да сключиш сделка с него.

— Ако намесиш Лу, той няма да допусне да се приближиш на по-малко от миля до Дейвид Хейс. Не се самозаблуждавай.

— Значи се налага да действаме бързо — предложи Лиз. — До края на деня все още остават няколко часа.

— Не знам за теб, но моите хора няма да се задействат толкова бързо. Все пак става въпрос за администрация, не го забравяй.

— Опитай.

— Като че ли имам друг избор — отвърна той с лека усмивка, подсказваща, че Лиз е спечелила първия рунд.

4.

Докато се изкачваше с асансьора към петия етаж на „Обществена безопасност“ и към кабинета на съпруга си — нещо доста непривично за нея — Лиз получи пристъп на депресия. Припомнянето на Аферата — с главно А — със сигурност щеше да обезпокои и разстрои Лу, щеше да обтегне отношенията им и да подложи брака им на изпитание. При мисълта за това тя започна да се поти, а гърлото ѝ се сви. Като ученичка никога не я бяха викали в кабинета на директора, но сега разбра какво е усещането.

Също като брака ѝ и тази стара обществена сграда беше виждала по-добри времена. Сега мястото изглеждаше ужасно потискащо. Лиз се надяваше, че отношенията ѝ с Лу няма да бъдат споходени от същата съдба.

Принудена да разкрие самоличността си пред служителя на рецепцията от отдел „Престъпления срещу личността“, тя предупреди по косвен начин Лу за пристигането си и той я посрещна при отварянето на вратата. За нейно облекчение съпругът ѝ не изглеждаше нито обезпокоен, нито ядосан и самият факт, че го вижда, я накара да се почувства по-добре.

— Здравей — поздрави го.

Лу я отведе мълчаливо в кабинета си и затвори вратата. Като видя рисунките на децата им, залепени с тиксо или прикрепени с кабарчета по стените и на корковото табло редом със снимки от местопрестъпления и фотокопия на бележки по случаите, на Лиз ѝ прилоша. Тя искаше, по-скоро *трябваше* да представи нещата в делови, но и в личен план; да бъде честна, но да не навлиза в подробности, като внимава да не нарани чувствата му. Съпругът ѝ несъмнено щеше да изпадне в шок, както се случи и със самата нея, когато Дейвид ѝ се обади. Спомняше си как дъхът ѝ секна от уплаха. Искаше да даде шанс на Лу да се съвземе, въпреки външното спокойствие, което навярно щеше да демонстрира. Като ченге, той умееше да скрие добре емоциите си.

Тя седна и за нейно голямо облекчение Лу пренебрегна стола зад бюрото си и се разположи на друг, като го завъртя с лице към нея.

— Здравей и на теб — каза най-накрая той.

Лиз си напомни, че разпитите на хора са част от професията му. По един или друг начин съпругът ѝ успяваше да ги накара да си признаят неща, които те изобщо нямаха намерение да разкриват. Едновременно добър слушател и находчив следовател, Лу беше човек, когото не биваше да предизвиква. Реши, че не трябва да го дразни, но нямаше да се държи и като виновна.

— Трябва да се върнем няколко години назад — започна тя, — до незаконното присвояване на пари.

— Добре. — Но не беше добре и Лу го знаеше, защото точно тогава и друго събитие беляза драстично съвместния им живот.

Лиз реши да говори направо.

— През цялото това време нито веднъж не ме попита с кого съм имала връзка.

— Ти така и не ми каза — отвърна той, демонстрирайки мнението си за това как е трябвало да се развият нещата.

— Не мога да ти опиша колко те уважавах заради това. Ценях високо факта, че ми даваш този избор. Знам, че не ти е било лесно да го направиш.

— За никого от двамата ни не беше лесно — обади се Лу. — Искях да знам, за да си спестя гадаенето всеки път, когато присъствахме на някое тържество на банката. От друга страна, не исках да знам, защото съпоставката щеше да е неизбежна, а не исках да се замислям върху недостатъците си, нито върху това къде се бях провалил, не исках да осъждам избора ти на любовник и да те намразвам заради него. Но трябва да отбележа, че вече съм приключил с тези неща. Това са минали работи.

Лу имаше навика да използва пред нея фрази като „трябва да отбележа“, които заимстваше от работата си.

— Става въпрос за Дейвид Хейс.

Тя видя как новината се стовари върху него. Всъщност почти с удоволствие установи, че Лу не я възприе нито с каменно лице, нито с показно спокойствие. Той пребледня и кимна.

— Незаконното присвояване. Наблюдението на Дани Форман. — Кимна отново, защото парчетата от пъзела започваха да се подреждат в

главата му.

— Тогава той беше в „Информационни технологии“. Преди да ме повишат в ръководител на отдела.

— По онова време знаеше ли нещо за него? За присвояването?

Сходството на този въпрос със зададения ѝ от Дани Форман я обезпокои.

Лиз му преразказа известните ѝ факти за незаконното присвояване — измамата с превода на парите, липсващите седемнайсет милиона, убеждението, че те все още са някъде из сървърите на банката и решимостта на Дани Форман да осуети всеки опит на престъпниците да изтеглят откраднатата сума или да приберат софтуера, помогнал за укриването ѝ, както и да идентифицира хората, на които парите са принадлежали. Лу я слушаше, без нито веднъж да я прекъсне, леко извърнат и с втренчен поглед, сякаш се страхуваше да не го изпързала.

— Дейвид ми се обади вчера в офиса и аз отидох да се срещна с него.

Съпругът ѝ кимна. Тя очакваше нещо повече, някакъв израз на вътрешните му емоции. Каквото и да е, само не и разговор с робот.

Описа му заплахите, които беше получил Хейс, физическите му травми и настояването ѝ да сключи сделка с властите.

— Днес разказах всичко това на Дани Форман. Сключихме сделка. Ще опитам да се сдобия с позволение да му издам част от поверителната банкова информация, ако той уреди преместването на Дейвид и майка му.

Болд изрече тихо:

— Има една поговорка за поставянето на свидетеля под полицейска защита: „Разликата между сделка и труп е една буква“^[1].

— Добре... искам да кажа, че се чувствам неловко и се срамувам от всичко това; от случилото се тогава и сега, когато той осъществи контакт с мен. Но не мога да го крия и няма да го крия. Няма да дам на никого шанса да го използва срещу мен, срещу нас.

— Знам колко трудно трябва да ти е било да дойдеш тук и да ми го разкажеш. Но ако очакваш да ти благодаря...

— Не очаквам подобно нещо. Дали искам да ми *благодариш*? Не! Но ще се радвам да реагираш по някакъв начин. Навикай ме, разкреци

ми се, ядосай ми се. Какво чувство изпитваш дълбоко в себе си и защо не искаш да ми го покажеш?

— Мисля си, че ти си човекът, който се нуждае от защита.

— Не мисли — възкликна недоволно тя. — Чувствай. Какво чувстваш?

Лу стана от стола си и изчака погледите им да се срещнат.

— Аз не изпитвам *чувства* в този кабинет. Това място не е подходящо за това. Тук работя. Проучвам факти. Проучвам смъртта. Обикновено си позволявам да чувствам едва когато се кача в колата си и потегля към къщи, но дори тогава пускам силно радиото, свалям прозорците и запазвам мълчание. Човек с моята професия изпитва чувства през първите шест месеца от постъпването си на работа. В моя случай това беше доста отдавна. После се старае да *не* позволява на емоцията да надделее над здравия му разум. Невинаги успява да го направи. Понякога не съумява.

— Как се чувствам сега? — продължи той. — Наранен. Измамен. Загрижен за теб. Разтревожен от намесата на Дани Форман, защото той е известен сред нас като Самотния рейнджър и с действията си може да те изложи на риск. Но в същото време съм признателен, че намеси и мен, за което ти благодаря. Въпреки че ми се иска да чувствам нещо повече за твое успокоение, вместо това откривам, че се мъча да изпреваря събитията и да овладеея положението, защото ти си моя съпруга и не искам да си забъркана в тази афера.

— Чувстваш ли се измамен?

— Измамен ли казах?

— Да.

— Не знам какво съм имал предвид.

Въпреки спокойното изражение, Лиз разпозна втрещения му поглед. Беше потънал в размишления. Трябваше да му поднесе информацията на малки порции, вместо да му я стоварва цялата накуп, но просто нямаше друг избор.

— Е, какво ще правим? — попита тя.

— Ще говоря с Дани. Ще оправим нещата.

— А аз?

— От този момент нататък ние поемаме грижата за всичко, Лиз. Ако се свърже пак с теб, ще те намесим отново. Но само чрез

разговори по телефона. Повече няма да влизаш в какъвто и да е физически контакт с него.

Какъвто и да е физически контакт, помисли си с негодувание тя.

— Не бях аз тази, която осъществи контакта. Мислех, че си го разбрал от разказа ми.

— Но си отишла да се видиш с него — напомни й Лу. — Съдействала си му. А това няма да се хареса нито на съдията, нито на съдебните заседатели.

— Какво имаш предвид?

— Какво ще стане, ако се стигне до неговата дума срещу твоята, че нямаш нищо общо с първоначалното престъпление?

— Нищо подобно няма да се случи. Смяташ ли, че този въпрос би могъл да изникне на бял свят по време на съдебния процес?

— А как ще погледнат в банката на факта, че си отишла на тайна среща с един осъден за незаконно присвояване на пари? Банковото ръководство беше ли уведомено?

— Това не е тяхна работа!

— Напротив, тяхна е. Не е твоя и не трябва да бъде.

Тя обмисли думите му и разбра, че е прав — това увеличи допълнително ужаса й.

— Ще говоря с Дани — повтори Болд.

Лиз не искаше Лу да съпостави информацията си с тази на Дани Форман, но вече беше невъзможно да го предотврати.

— Кой друг има пълен достъп до „Информационни технологии“?

— И Дани искаше да разбере това.

— Аз не съм Дани.

— Аз. Тони, разбира се. И Филип — то е ясно.

— Хора от поддръжката? — попита той. — Програмисти?

— Дузина или повече със сигурност имат достъп до системата UNIX. Но не и до компютрите AS/400. Тони е единственият програмист, който работи с AS/400. Обикновено тази част от работата ни се върши срещу заплащане от IBM. AS/400 в края на краищата са техен продукт.

— Значи до известна степен за Хейс Тони Лароса е по-важен от теб.

— Само че Дейвид е имал връзка с мен. И мисли, че може да се възползва от това. Иначе ще трябва да принуди със заплахи Тони или да се опита да го подкупи, а е малко вероятно да успее и по двата начина.

— Може пък да успее — каза Лу. — Тези хора дрогираха Дани. Каза, че са изтръгнали няколко от ноктите на ръцете на Хейс. Убили са куче. Заплашили са една възрастна дама. Какво прави Тони Лароса недосегаем?

— Добре — съгласи се тя. — Значи Тони също участва в уравнението. Ще му се обадя.

— Не — възрази рязко съпругът ѝ. — Пропускаш възможността Тони да е замесен от самото начало.

— Тони? Та той е директорът на „Информационни технологии“! — Още щом изрече това, Лиз усети как пламва цялата. — Тони? Бяхме на барбекю с Тони и Бет. Близнаците...

— ... бяха скъпо струващи осиновени деца — прекъсна я Болд, довършвайки изречението ѝ. — Неуспешните опити за ин витро оплождане трябва да са им коствали десетки хиляди. Откъде Тони ще има толкова пари?

— Той получава хубава заплата.

— Струва си да го проверим.

— Всички в банката можем да теглим изгодни заеми. Лу, не замесвай Тони с Дейвид Хейс. Той не е такъв човек.

— А *ти* си, така ли? Стой настрана от Тони, Лиз. Не му казвай нищо, докато не разберем как стоят нещата.

— Не дойдох тук, за да ти предам разследването, Лу. Дойдох, за да бъда честна с теб, да те включа в него.

— Считай ме за включен.

— Но не по този начин.

— А ти какво очакваше? Да оставя Дани да направлява действията ти?

— Никой не направлява действията ми.

— Хейс го прави. Или поне се опитва. Да отидеш първо при Дани, вместо при мен... Как трябва да се чувствам от този факт?

Изобщо не подозираше, че е засегнала повече професионалната му гордост, отколкото мъжката му чест. После, осъзнавайки, че двете

са неразривно свързани, Лиз се примири с факта, че е оплескала всичко от самото начало. Без да се замисли, тя попита:

— Добре ли си?

— Мисля, че „разстроен“ е точната дума. — Сарказмът му бе неприсъщ почти колкото ругатните в устата на проповедник. — Очевидно се провалих като твой съпруг. Независимо колко време е минало оттогава, това ме убива. Боли ме и от факта, че си потърсила помощ първо от Дани и бих добавил, че това усложнява допълнително нещата и за двамата ни. За разлика от Дани, аз поставям на първо място безопасността ти, а разследването — едва на второ. Не знам какво мога да направя по въпроса, но трябва да сторя нещо, защото няма да позволя този тип да те изложи отново на опасност.

— Не искам убийството на майка му да тежи на съвестта ми, Лу. Може да ти звучи налудничаво, но трябва да знаеш едно. *Ще бъде* намесена поне до степенята, в която Дейвид *мисли*, че съм. Искam да си сътрудничим, трябва да приключим с този въпрос. Съгласна съм, но ще го направим като съпруга и съпруг, а не като доносник и детектив.

— Нищо не мога да ти обещаая. Във всеки случай не и това, което искаш. Ще трябва да проведе няколко разговора.

Лиз се почувства отново като жертва, също като след срещата си с Дейвид. Изненадващо бързо Лу я отстрани от играта и тя се възмути дълбоко от факта, че той смяташе за редно да взема решения от нейно име.

— Лу, ще се опитам да направя всичко, което искате от мен двамата с Дани, но само ако участвам във вземането на решения. Ти или някой друг ще предложите сделка на Дейвид. Ако се наложи, аз ще го убедя да я приеме.

— Ще защитим майка му, стига да можем. Зависи къде живее.

— Някъде в Калифорния.

— Значи ще бъде трудно, но не и невъзможно. Както казах, трябва да проведе няколко разговора.

Тя усети, че я отпращат, но още не беше свършила.

— Най-лошото нещо, което може да се случи според мен, е да позволим това да отвори пропаст между нас.

— Ето защо двамата с Дани ще се заемем със случая — отвърна Лу. — Защото това *не е* най-лошото. В интерес на истината дори не се доближава до него.

* * *

Когато остана сам, Болд се запита защо любовната ѝ афера трябваше да му бъде припомнена. Защо беше необходимо Лиз да го подсеща, че би трябвало да изпитва нещо повече от обичайното безразличие, което си позволяваше. През изминалите шест години той беше обмислял как да скрие по-голямата част от чувствата си зад грижливо издигната защитна стена. Сега тази стена се беше срутила около него. Около двама им.

Лу набра номера на Дани Форман, готов да се почувства безсилен, лесна плячка на присмеха и подигравката. Рогоносец. Не разполагаше с ефективна стратегия, но знаеше, че няма време за губене. Дани вече сигурно работеше в насоки, които на него още не му бяха хрумнали. Ако бездействаше прекалено дълго, щеше да бъде изключен напълно от разследването. Лиз беше се озовала в центъра на историята и трябваше да бъде отстранена от там колкото е възможно по-скоро.

Форман не вдигна телефона в кабинета си, не отговори и на мобилния си номер. Болд остави две съобщения, но знаеше, че за мълчанието му има сериозна причина.

Дани Форман беше се заловил здраво за работа и Болд трябваше да го догони.

* * *

В дома на Болд съществуваше неписано правило да не се обсъждат полицейски въпроси, затова сблъсъкът на тези два свята доведе до поредица от нарушения, които започнаха предишната сутрин с обсъждането на нападението над Дани Форман и продължиха тази вечер по време на раздигането на масата. Докато Лиз бършеше масата и плотовете, Лу застана пред мивката и се зае с почистването от остатъци на купчина тенджери и чинии. Сложи повечето в съдомиялната от дясната му страна — шумен и остарял уред, отдавна плачещ за подмяна. Машината щеше да ги надживее с лекота, но плискащите, свистящите и понякога дори стържещи звуци, които

издаваше, щяха да нарушат моментното спокойствие, затова, когато настъпи моментът да я включи, Болд не го направи. Вместо това се заслуша в сина си, Майлс, който се упражняваше да свири на пианото.

— Прекрасно е — каза Лиз, докато довършваше бърсането на плота с влажна гъба.

Лу долови желанието ѝ всичко между тях да бъде отново постарому.

— Изумително е — отвърна Болд. — Като се има предвид възрастта му... и оскъдната му подготовка. — Чудеше се какво ще последва и как би могъл да отстрани съпругата си от разследването.

— На баща си се е метнал — изкоментира Лиз. — На *болта*^[2] се е метнал — поправи се тя и думите ѝ го разсмяха. За момент и двамата се почувстваха отново като съпруг и съпруга.

— Аз не притежавам и една десета от неговия талант.

— Развил го е, докато те е слушал. Докато е гледал как се упражняваш.

— Ще ми се заслугата да е моя, повярвай ми. Но тук става въпрос по-скоро за нещо по твоята част... става дума по-скоро за божествена намеса, отколкото за усвоени умения. Той е специален.

— И двамата сте специални — каза Лиз. — Както и Сара.

Телефонът на стената иззвъня, връщайки мислите им отново към случая. Щом чуха звъненето, и двамата млъкнаха, застинали в многозначителен миг на нерешителност кой да отговори на обаждането и кой да слуша разговора отстрани. Болд не обичаше вечерните обаждания, защото обикновено бяха свързани с углавни престъпления. Сега му се прииска никога повече да не чуе телефонния звън.

И двамата очакваха да е Хейс, но се оказа Лора Тауъл, която ги канеше на вечеря с члена на училищното настоятелство, отговарящ за техния район. Лу слушаше с удоволствие как Лиз прие поканата. Тя знаеше, че съпругът ѝ споделя силното ѝ желание да подобри програмата за ранно обучение на децата по четене. Но когато окачи телефона на стената, безпокойството отново ги обхвана. Дейвид Хейс беше нахлул в живота им. И нямаше как да се отърват от присъствието му.

Малко след това те подготвиха децата за лягане и ги приспаха. Рутинни действия, които разсеяха тревогите на Болд и му напомниха

колко важен е станал за него семейният живот.

Двайсет минути по-късно клетъчният телефон на Лиз иззвъня и този път лицето ѝ посърна, когато отговори на обаждането. Лу се приближи до нея и тя извъртя телефона леко към него, така че да може да чува.

Хейс беше изключително лаконичен. Лиз трябваше да изтегли пет хиляди долара в брой от банката, да ги сложи в алуминиево куфарче от тези, които продаваха в магазина „Брукстоун“ в малкия търговски център под банката, и да ги изнесе на улицата. Тогава щяла да получи допълнителни инструкции по клетъчния си телефон.

— Съгласни са да сключат сделка с теб — каза му Лиз, изопачавайки фактите. — Детайлите още не са уточнени, но са съпричастни на положението ти. Искат да защитят и теб, и майка ти. Позволи ми да уредя нещата, Дейвид.

Продължителното мълчание, с което отговори Хейс, изглеждаше обнадеждаващо.

— Не предавай доверието ми, Лизи. Тези типове... няма сделка, която да е достатъчно добра за мен. Помогни ми да се измъкна. Направи това за мен. Утре, точно в четири часа следобед.

Връзката се разпадна.

Двайсет и пет минути по-късно Дани Форман потропа на задната врата и лейтенантът, който го беше повикал, му отвори. Чернокожият мъж беше останал без дъх, челото му лъщеше от пот, а очите му светеха трескаво — признак, че е силно разтревожен.

— Можеш да започнеш с обясненията — изрече Форман. Той изглеждаше прекалено едър за прекрасно реставрирания салонен стол, принадлежал някога на пралелята на Лиз. Когато се наведе напред, сякаш нямаше търпение да стане, той предаде напрежението си и на Болд.

Лу му описа обаждането на Хейс, сякаш Лиз не присъстваше в стаята — отношение, което се промени след няколко гневни погледа от нейна страна. Стигна се дотам, че той се принуди да уговаря Лиз да не участва в доставката на парите, които беше поискал Хейс. Точно в този момент Форман ги прекъсна, за да им съобщи новините си.

— Говорих с Пол Гийзър. За да има каквато и да е сделка, първо Хейс трябва да предаде софтуера или каквото там средство е използвал

за укриването на парите, и второ — да идентифицира хората, на които са принадлежали, за да помогне за арестуването им.

— Но това е нелепо — избухна Лиз. — Това не е сделка. Това е военна повинност. Той не е ченге, за бога.

— Пол е обикновен прокурор. Ще се наложи да задейства някои сериозни връзки, за да уреди преместването на Хейс и майка му за постоянно. Свидетелска защита като тази могат да осигурят само федералните.

Болд се улови да кима в знак на потвърждение. Щатът би могъл да осигури защита на важен свидетел на съдебен процес за няколко седмици, а понякога и за няколко месеца, но едно преместване за постоянно можеше да се извърши само от Министерството на правосъдието.

— Ако Пол обвини в изнудване хората, които притискат Хейс, тогава случаят ще бъде поет от щатската прокуратура и преместването му ще бъде възможно; няма да е гарантирано, но ще е възможно. И това е единственият му шанс.

— Това е прекалено — заяви тя.

— Сега говориш от негово име, така ли?

— Стига, Дани — скастри го Болд.

Форман се облегна назад и се овладя.

— Пол попита дали Лиз ще ни съдейства достатъчно дълго, за да се сдобием поне с така наречения „маскиращ“ софтуер — каквото там средство е използвал Хейс, за да скрие парите. Казах му, че се съмнявам, като се има предвид участието ти.

— Правилно си му казал — отсече Лу.

— Нека не прибързваме с изводите, става ли? — Лиз изглежда последователно и двамата мъже. — Каза ли на този прокурор за Дейвид и мен, Дани? — Форман придоби такъв вид, сякаш го беше зашлевила през лицето. — Той знае, Дани — обясни тя, имайки предвид съпруга си. — Казах ти, че няма да скрия нищо от него.

— Да, той е наясно, че имам някакъв коз срещу теб, защото попита до каква степен можем да те принудим да ни съдействаш.

— И ти какво му отговори? — попита Болд.

— Обясних му, че степента на нейното участие вероятно ще бъде определена от теб.

— Но си казал, че имаш коз.

— Така е, но Пол няма никаква представа от какво естество е.

— Може да се досети — вметна Лиз.

— Не. Ако направи някаква догадка, тя ще е свързана с вътрешната политика на банката, защото Пол Гийзър разсъждава по този начин. — Форман огледа стаята и спря поглед върху книгите и играчките на децата. Лу се запита дали Дани не се чуди възможно ли е подобна бъркотия да цари и на пода в собствената им всекидневна, ако Дарлин беше оживяла. — Искам тя да извърши доставката на парите.

— В никакъв случай.

— За да демонстрираме благосклонността си. Да му покажем, че Лиз говори сериозно, че може да ѝ има доверие.

— Хейс се нуждае от нея и от пропуска ѝ, за да се добере до онези компютри. А това я подлага на постоянен риск от евентуално отвличане. Подобна доставка на пари... може да е капан, целящ отвличането ѝ.

— Тогава защо не ме отвлече при последната ни среща? — възрази Лиз. — Тогава имаше чудесна възможност да го направи. Не, Дейвид не действа по този начин. Той не би отвлякъл никого. Ако не успее да ме накара да направя каквото иска, ще измисли нещо друго.

— Не искаме да губим връзка с него — настоя Форман.

— Лиз е нашата връзка.

— Значи ще му дадем каквото иска — заяви Болд.

Съпругата му попита:

— Ще бъде ли някой така добър да ми обясни до какво споразумение стигнахме?

— Дай ни шанс да го уредим — обърна се Лу към Форман, който изглеждаше също толкова изненадан от съгласието му, колкото и Лиз. Болд им обясни какво е намислил.

[1] На английски „deal“ и „dead“. — Б.пр. ↑

[2] Лиз се шегува с фамилията на съпруга си. — Б.пр. ↑

5.

— Пред дамската тоалетна в дъното на коридора ще има жълт знак, който ще показва, че е свободна — каза по телефона Дани Форман на Лиз с тихия си, мелодичен глас. — А сега отиди в нея.

Тя излезе от офиса си и тръгна по коридора, като подхвърли на секретарката, че няма да се бави. Нещо, в което доста се съмняваше. Стенният часовник показваше 3:40. По график трябваше да изтегли пет хиляди в брой в 4:00. Е, това беше. Край с изчакването, всъщност да направи нещо й се струваше доста нереално.

Жената, която я посрещна вътре в тоалетната, й изглеждаше позната. Тя заключи вратата зад гърба ѝ и прошепна „Чисто е“ в ехтящото, облицовано с плочки помещение.

Заради тъмносиния ѝ комбинезон на Лиз ѝ трябваха няколко секунди, за да разпознае детектив Боби Гейнис. Гейнис беше първата жена в историята на отдел „Убийства“. Тъмната ѝ коса беше късо подстригана, а гащеризонът ѝ на служител от службата по чистота ѝ беше доста широк.

Гейнис заяви спокойно:

— Всяко ваше движение ще се следи от отдел „Специални операции“, госпожо Би. — Всички в отдел „Престъпления срещу личността“ я наричаха така. — Както лейтенантът вероятно ви е обяснил, трябва да следвате дословно моите инструкции и да правите това, което ви кажа. Аз и момичетата ви молим да ни задавате въпроси, когато се чувствате несигурна. Ще ви повторим или изясним всичко необходимо, въпреки че времето ни е ценно. Разбрахте ли? Искаме да схванете всичко от първия път. Е? — Тя изчака не повече от секунда. — Добре.

Лиз откри, че ѝ е трудно да диша.

Лу ѝ беше обяснил операцията, но тогава остана с впечатлението, че от нея не се очаква почти нищо. Сега и малкото, което трябваше да направи, ѝ се струваше прекалено много.

— Това тук е Джина — продължи Гейнис. Въпросната жена беше висока около метър и петдесет и дрехите ѝ навярно бяха трийсет и втори размер. Беше мургава като италианка, имаше симпатична усмивка и здраво ръкостискане. — Ако някога си виждала статуетки на котки по витрините на Пето авеню, да знаеш, че са били направени от нея.

Пред Джина, на плата между двете мивки, бяха наредени отворени кутии за рибарски принадлежности, пълни с най-разнообразна козметика и аксесоари — от моливи за вежди и руж до части от перуки и сутиени.

До Джина стоеше средна на ръст жена с тъмна коса и разкопчана, разтворена блуза. На Лиз ѝ изглеждаше някак позната, въпреки че беше сигурна, че никога преди не са се срещали. Никой не си направи труда да ги запознае. Жената не сваляше погледа си от Джина.

— Номерът на сутиена ви, госпожо Би? — попита я Джина и този път Лиз сметна фамилиарността на обръщението ѝ за обезпокоителна, защото я накара да се почувства като част от отдел „Престъпления срещу личността“.

— Седемдесет А — отговори тя, смутена от пораженията, които бяха нанесли на бюста ѝ кърменето на две деца, химиотерапията и драстичната загуба на тегло.

Непознатата жена съблече блузата си и си свали сутиена, оставайки гола от кръста нагоре. Джина накара Лиз да застане с лице към огледалото и започна да гримира лицето на другата. После Гейнис и Джина увиха парче плат около гръдния кош на непознатата, за да пристегнат и намалят бюста.

Джина обясни:

— Не знам дали ще ми повярвате, но първото нещо, което забелязва един мъж, е бюстът.

— Какво по...

Гейнис се намеси:

— През последните две години Джина върши за нас всичката работа на СО. Тя е най-добрата в бранша. — Да си член на отдел „Специални операции“ беше престижно, но и доста опасно.

Жената, с която все още не бяха я запознали, се облече отново. Едва сега Лиз си даде сметка, че тя носи *абсолютно* същите дрехи като

нейните.

— Това същото ли е, каквото си мисля? — интересува се съпругата на Болд.

Джина я попита за марката и цвета на червилото ѝ. После изпрати Гейнис при една от кутиите за рибарски принадлежности, като през цялото време използваше различни четки и апликатори с пудра, за да промени цвета на бузите и челото на непознатата. Работеше толкова бързо, че движенията на ръцете ѝ трудно можеха да бъдат проследени с поглед.

Гейнис обяви:

— Две минути.

Джина поясни:

— Не искаме да прекарате тук повече от пет минути, защото това може да предизвика въпросително повдигане на вежди. И като стана дума за това... — Тя грабна една електрическа самобръсначка и я прекара бързо по веждите на другата жена, после взе чифт пинсети.

— Офицер Малоун ще заеме вашето място — заяви Гейнис. — Работата с размяната е малко деликатна, затова ще трябва да бъдете изключително предпазлива. Ако я провалим, може да се случи нещо или с вас, или с офицер Малоун, с което тя, разбира се, е наясно. Просто искаме да дадем най-доброто от себе си. — Детективът от отдел „Убийства“ свали ципа на гащеризона си и откачи от колана си полицейска радиостанция. — Една минута — обяви тя. Апаратът изпраща в отговор. Чу се мъжки глас, но не беше на Лу.

Малоун погледна за първи път Лиз и съпругата на Болд ахна — приликата между тях бе невероятна.

— Шибано добра работа, а? — рече непринудено Гейнис.

Лиз отстъпи назад, за да разгледа по-добре двойничката си. Бързо нанесеният грим се съчетаваше перфектно с кожата на жената, като правеше бузите ѝ по-изпити, удължаваше брадичката ѝ и променяше целия ѝ външен вид. Междувременно Джина приключи с оформянето на прическата ѝ — очевидно избрана предварително перука.

— Малоун е сътрудник на Вашингтонското щатско бюро за криминални разследвания и ни е дадена, така да се каже, назаем... — обясни Гейнис. — Това е съвместна операция, госпожо Би.

— Приятно ми е да се запознаем — обади се Малоун, като протегна ръка.

Ръката на Лиз Болд сякаш сама се протегна в отговор, когато тя пристъпи напред, за да приветства своето почти перфектно копие. Дланта на Малоун беше гореща, а тази на Лиз — леденостудена.

— Добре — изрече забързано Гейнис, — партито свърши, момичета. Време е.

* * *

Гейнис инструктира набързо Лиз как да осъществи размяната, докато Малоун се обличаше в работнически гащеризон, а Джина завързваше на главата ѝ една тъмна кърпа за глава.

— Хубавото е — каза тихо Джина, като издърпа кърпата напред, за да скрие колкото се може по-голяма част от лицето на Малоун, — че никой не обръща внимание на чистачите. Ние сме невидими. Да вървим към асансьорите.

На Лиз, която трябваше да се е върнала в офиса си след не повече от пет минути, действията на другите жени ѝ се сториха като част от някаква хореография и тя завидя на спокойствието им. Нейната роля беше да бяга, а на Малоун се падаше да извърши най-трудното, но въпреки това Лиз се почувства замаяна от вълнение.

Щом се озова отново в кабинета си, тя затвори вратата и закрочи нервно из стаята, като гледаше часовника си и се чудеше как е възможно времето да тече толкова бавно. По-бавно беше минавало само когато раждаше. Телефонът иззвъня, но тя остави секретарката да го вдигне. Щом разбра, че е Лу, го грабна от ръцете ѝ.

— Слава богу! — възкликна тя.

— Добре ли си?

— Не.

— Ще се справиш ли?

— Да.

— Гейнис инструктира ли те?

— Да.

— Три хода в операцията — каза той.

— Разбирам.

— Най-важният от които...

— ... е да се завъртя и да се скрия — прекъсна го тя. — Това ми е ясно.

— Черният дъждобран. Завърташ се веднага щом влезеш там.

— И правя малки крачки.

— Точно така.

— Ясно — рече Лиз.

— Страх ли те е?

— И още как.

— Това е хубаво.

— Как можа да го кажеш?

— Ще има маневра за отвличане на вниманието, щом излезеш. Добираш се до онази врата...

— Тя ми каза.

— Цивилни полицаи ще те чакат от другата страна.

— Ще ми се вече да бях там.

— Можем да отменим операцията — отговори Лу и желанието му това да стане си пролича по пълния му с очакване глас.

— Не. Искам да го заловиш. Искам всичко да приключи. — Вече бяха обсъдили този въпрос. Щом парите попаднеха в ръцете на Хейс, той автоматично ставаше виновен за изнудване. Тогава щяха да го притиснат да им помогне да измъкнат Лиз от цялата тази каша. Ако операцията приключеше успешно, беше въпрос на часове двамата с Лу да започнат да градят отново живота си.

— Време е.

— Всички все това повтарят.

— Във всеки един момент някой от нас ще бъде на три-четири крачки от теб.

— Аз се тревожа за нея... това момиче Малоун. Ами ако я нарани? Как ще живея после с това бремене?

— Каквото и да се случи, няма да излизаш от банката. Гейнис обясни ли ти това?

— Време е — изрече Лиз, нетърпелива всичко да свърши по-скоро. После добави: — Обясни ми го, Лу. Два пъти. Разбрах го.

— Пази се.

Той затвори, преди Лиз да успее да му каже, че го обича. „Може би е усетил, че се каня да го сторя, помисли си тя. Може би е нямал

сили да го чуе точно в този момент.“

* * *

Във фоайето на сградата беше разположен най-важният филиал на „Уест Корпорейшън“. Той изглеждаше като мъжки клуб от централната част на града — пищно украсени с ламперия от тъмно дърво гишета, старовремски бюра със зелени лампи по тях, полилеи от месинг и опушено стъкло и разкошен зелен килим, поръбен със златни сърмени ресни. Тук телефоните не звъняха, а жужаха и човешките гласове се чуваха едва на няколко крачки.

Облечена в дългия до земята черен дъждобран и стиснала в ръка алуминиевото куфарче, което си купи преди броени минути от малкия търговски център на „Уест Корпорейшън“, съпругата на Болд влезе във филиала също толкова нервна, колкото в деня на сватбата си, защото си даваше ясна сметка за сложната инсценировка и за ролята си в нея. Някой друг едва ли би забелязал нещо необичайно във фоайето на банката, но толкова много познати лица на едно място навеждаше Лиз на мисълта, че прилича на сцена от коледна пиеса. От пръв поглед тя разпозна не по-малко от петима служители на отдел „Престъпления срещу личността“: двама седяха зад бюрата си и се правеха на банкови чиновници; един се беше покатерил на стълба и закачваше на стената яркооранжев плакат, рекламиращ не особено популярни заеми за закупуването на автомобили; други двама се бяха настанили зад две от гишетата и се преструваха, че са заети с писането на документация. Щом видя лицата им, тя се успокои.

Приближи се до гишетата, пред които бе опънат подвижен кордон, зад който обикновено изчакваха клиентите, и се задържа малко по-дълго от необходимото пред него.

— Следващият? — обърна се от трето гише към нея млад азиатец на двайсет и няколко години.

Лиз почувства как изпада в паника.

— Мога да ви помогна — окуражи я младият мъж.

Бяха й необходими малко по-малко от пет минути, за да изтегли максималната сума пари в брой от банковата си сметка. Тя се опита да не обръща внимание на дюзината очи, чиито погледи усещаше да я

пронизват като свредели. Зад нея един мъж от поддържащия персонал дръпна настрани двата оранжеви конуса, които стояха пред въртящата се врата, и свали табелата „Затворено поради ремонт“. Лиз разпозна детектив Франк Макнамара.

Учестеният ѝ пулс, пресъхналата уста и смъдящите очи усилиха още повече паниката, с която се опитваше да се пребори, заедно с ритмичното бучене на кръвта в ушите ѝ и дрезгавия звук от дишането ѝ. Тя навлезе във въртящата се врата, като вдигна куфарчето и бутна стъклената преграда пред себе си с две ръце. Тъмното стъкло, което от другата страна беше огледално, се завъртя бавно. Това беше дело на Макнамара. Покритото с огледално фолио стъкло щеше да я скрие от нежелани погледи.

Припомни си инструкциите на Лу съвсем ясно: „Притисни куфарчето към гърдите си, обърни се към центъра на въртящата се врата, свий се и прави малки крачки, за да не спреш движението на вратата“.

Никой не я беше предупредил колко тясно щеше да ѝ се стори пространството вътре, как щеше да се свие около нея, оставяйки я без въздух. Лиз направи две къси крачки, сви се и си помисли, че ще припадне.

* * *

Като лейтенант от отдел „Престъпления срещу личността“, участието на Болд в това или в което и да е наблюдение на отдел „Специални операции“, дори наблюдение, в което е замесена жена му, беше строго ограничено до ролята на консултант.

Все пак, в случай че възникнеха непредвидени обстоятелства, Лу се беше облякъл като агент под прикритие: сини дънки, черна блуза с надпис на парижки джаз клуб и нахлупен ниско на челото му английски каскет. Дегизировката му се допълваше от чифт модерни очила с черни рамки. Така облечен, приличаше на интелигентен хипар — четиридесетгодишен самотник, който обикаля пейките в парка, за да храни гълъбите.

В момента всичките му мисли се въртяха около възможността доставката на парите да е обикновена хитрост, целяща отвличането на

съпругата му. Въпреки подготвената от отдел „Специални операции“ подмяна — Малоун да заеме мястото на Лиз, Болд не възнамеряваше на съвестта му да тежи отвлечение.

Пахван Риз, трийсет и пет годишен американец от малайзийски произход, чиято майка беше чистокръвна англичанка, имаше шоколадова кожа, подвижни зелени очи, вечно присвити подозрително, и плавен, напевен глас, който контрастираше с енергичността му. Риз ръководеше тази специална операция и се разпореждаше с подчинените си като истински военен. Лу одобряваше педантичността му, възхищаваше му се, защото беше успял да се пребори с расовите предразсъдъци и да се издигне до желания пост на началник на екип от двайсет и пет души, изложени на кажи-речи ежедневен риск. Отдел „Специални операции“ предлагаше на служителите си възможността да участват в истински престрелки. И именно защото в него работеха желаещи, дори нетърпеливи да бъдат изпратени на огнестрелната линия хора, Болд гледаше със смесени чувства на факта, че операцията се ръководи от този отдел.

Лейтенантът седеше на напуканата седалка на бивш микробус за почистване с пара, конфискуван преди години по време на полицейска акция за изземване на наркотици. Микробусът играеше ролята на главен команден център — подвижния щаб на Риз и неговите облечени в черно командоси.

Микробусът беше паркиран на третото ниво на един гараж, срещу банката, Болд и шофьорът, мъж на име Травис, наблюдаваха фасадата на банката с бинокли. Зад тях цял куп телевизионни монитори примигваха на мъждивата светлина. Чуваше се пращаният, съскащ звук на радиоемисии, дирижирани от монотонния, безстрастен глас на диспечерката, седнала до Риз.

— Рийс! — извика Болд фамилията на ръководителя на операцията, като използва универсално приетото й, но неправилно произношение, когато въртящата се врата на банката помръдна за пръв път.

— Видяхме — потвърди Риз.

Вратата се завъртя като гигантско колело на кораб. Риз изрева някакви заповеди и диспечерката ги повтори. На тротоара едър тип дръпна от цигарата си и се обърна към жената с черен дъждобран и алуминиево куфарче в ръка, която излезе от вратата на банката и се

смеси с потока от пешеходци. Въпреки че знаеше какво ще стане, Болд не забеляза размяната, нито видя черния дъждобран, оставен от съпругата му върху въртящата се ос на вратата.

— Втора фаза — обяви спокойно Риз.

Жена, облечена като Лиз, приличаща на нея и със същото алуминиево куфарче в ръка като онова, което би трябвало да носи съпругата на Болд, тръгна по тротоара в уговорената посока. Лу вдигна бинокъла към очите си. Дори през увеличителните лупи Малоун изглеждаше почти като Лиз.

Лейтенантът отвори със замах вратата и заяви:

— Аз съм на честота 1–6 и клетъчният телефон е в мен. Дръжте ме в течение.

— Лейтенант! — извика недоволно Риз и гласът му прозвуча твърде силно за ограниченото пространство на микробуса. Болд остана на мястото си. — Напомням ти: провеждаме операция. Не можеш и не бива да посещаваш жена си в банката. Все още не. Сградата може да е наблюдавана.

— Наясно съм, Рийс. — Сякаш никога не беше участвал в полицейско наблюдение. Той затвори вратата на автомобила след себе си, усетил необясним порив да защити жената, която се представяше за съпругата му.

Щом се озова на улицата, Болд веднага забеляза облечената в черен дъждобран Малоун, която крачеше на запад по Медисън авеню.

На дясното ухо на лейтенанта се забелязваше миниатюрната слушалка на клетъчния му телефон — вече доста обичайна гледка по улиците в наши дни, което улесняваше тайното наблюдение. В случая кабелът на слушалката на Болд беше свързан с портативна полицейска радиостанция, скрита под якето му.

Чу гласа на диспечерката в ухото си:

— ЛТБ^[1]?

Кодовото наименование на Лу. Той потвърди, че слуша. Диспечерката му предаде да мине от другата страна на улицата. Риз не искаше никой от екипа да върви непосредствено след Малоун. Болд се подчини на искането, докато се разминаваше с група запътили се на юг пешеходци, и почувства как напрежението му нараства. Не можеше да се отърси от мисълта, че походката на жената е съвсем погрешна, че ѝ липсва грацията на Лиз и лекото, но вълнуващо полюшване на бедрата

й. Експедитивната походка на Малоун говореше за тренираност, атлетичност и добра физическа подготовка. Тя беше готова всеки момент да се стовари на тротоара като торба с цимент или да побегне в противоположната посока. Стегнатите й движения издаваха, че под дрехите й се крие гъвкаво като на котка тяло.

Малоун продължи да се спуска по Медисън на запад, към бреговата линия, която сега се намираше точно пред нея. Улицата свършваше до тротоара покрай залива Елиът, което щеше да направи невъзможно по-нататъшното й придвижване в тази посока. Но Болд си каза, че Хейс не може да е толкова глупав, че да се остави да го хванат в подобен капан. В такъв случай какво, по дяволите, беше намислил? Тогава лейтенантът осъзна, че Риз ще трябва да намали броя на агентите под прикритие, изпратени в района, защото присъствието на много хора, пък били те и в цивилни дрехи, щеше да изглежда подозрително. Ръководителят на операцията остави в движение само четирима от осемте агенти, а останалите задържа на позиции две пресечки по-нататък, отвъд пустия асфалтов паркинг, под издигнатите платна на шосе Аляска. Един микробус без обозначителни знаци, пълен с подобните на командоси агенти на отдел „Специални операции“, бе преместен срещу Сиатълския аквариум. Първоначално Риз беше съсредоточил по-голямата част от хората си именно тук, между аквариума, веригата ресторанти и едно кино ИМАКС^[2].

Лу разбираше нежеланието на Пахван да приеме, че Хейс ще ги улесни, като насочи „Лиз“ към някой ферибот или лодка — напълно контролируеми и толкова лесни за локализиране и проследяване — истински кошмар за всеки престъпник. Но когато преполови разстоянието до крайбрежните постройки, които скоро щяха да бъдат завардени от добре организирани агенти на Риз, лейтенантът реши да действа на своя глава. Най-после шефът на операцията насочи част от хората си към фериботните докове, но когато му хрумна да стори това, Болд вече имаше стотина метра преднина не само пред най-близкия агент, но и пред самата Малоун, защото тя беше спряла и се взираше в морето вече от седем минути — вероятно под напътствията на Хейс, понеже държеше клетъчния телефон на Лиз до ухото си. Спирането й предизвика временна парализа сред проследяващите я, които се оказаха неспособни да предвидят какъв ще бъде следващият й ход.

Продължавайки да действа на своя глава, Лу стигна до доковете много преди Малоун и агентите на Риз — така се оказа първият, озовал се там, когато жената с дъждобрана тръгна неочаквано на юг.

На юг, точно към фериботите.

* * *

Вашингтонското Министерство на транспорта се грижи за най-натоварената фериботна мрежа в Северна Америка, ползвана всеки ден от близо седемдесет хиляди пътници. Кей 50 и кей 52 от сиатълското пристанище, същински хаос от паркинги и докове, представляват истинско предизвикателство за шефовете им, сравнимо единствено с управлението на малко летище. Непрекъснато в движение, екип от докери, моряци, поддържащ персонал, продавачи на храна и чистачи непрестанно се стараят флотилията от трийсет и един кораба да не изостава от разписанието си. Въпреки това на двата пристана цари изненадващо спокойствие — резултат от добре отработени рутинни действия.

Когато прочете електронното табло с разписанието на заминаващите фериботи, Болд се оказа изправен пред дилема. В 4:40 от кей 3 щеше да отплава пътнически кораб за о. Бейнбридж, който щеше да пристигне там само след трийсет и пет минути. Прав или не, лейтенантът трябваше да поеме този риск. Да се качи на борда на ферибота *преди* „Лиз“ беше нещо, което Хейс едва ли щеше да очаква. Полицаяте контраатакуваха; те *следяха* обекта под наблюдение, не *вървяха* *пред* него.

Като се надяваше, че Риз все пак ще изпрати един или няколко от агентите си на борда, Болд реши, че вниманието на Хейс ще бъде насочено към хората, които ще вървят след Малоун. Той се съмняваше, че Дейвид ще успее да го разпознае, особено с дънките, очилата и ниско нахлупената му шапка, но все пак се спря пред една сергия със сувенири и купи два плюшени орка^[3] за децата. С бялата торба за покупки в ръка, която го идентифицираше като турист, Лу се почувства още по-добре дегизиран.

Лейтенантът се присламчи към групата на дузина редовно пътуващи по този маршрут пасажери и се качи с наведена глава на

борда на сиво-белия ферибот „Паялъп“. Претъпкан както винаги по това време на деня, „Паялъп“ имаше на борда 2500 пътници и над 200 превозни средства. Огромният брой хора правеше Болд още по-незабележим.

Той си купи вестник „Таймс“ от монетен автомат в главната каюта и се насочи към една свободна седалка с изглед към палубите.

Диспечерката започна да раздава команди в ухото му и лейтенантът разбра, че Риз и екипът му се опитват трескаво да качат цивилни агенти на борда на ферибота.

Хейс се погрижи Малоун да пристигне на кея само няколко мига преди отплаването на „Паялъп“ и тя беше сред последните пътници, качили се на кораба. Като се ръководеше от инструкциите на диспечерката, Лу забеляза след „Лиз“ на борда да се качва един-единствен цивилен полицаи с велосипед. Той се напрегна да си припомни името му: Хендерсън, върлинест русоляв сърфист, на трийсет и няколко години. Беше облечен в пъстър колоездачен екип с подписа на Ланс Армстронг^[4] и с логото на Щатската пощенска служба, носеше издължена отпред и отзад черна каска, червена туристическа раница с дузина ципове и пристегнат с ремък към гърдите му портативен CD плейър, свързан със стереослушалки. Всъщност CD плейърът беше полицейска радиостанция. В модерните му очила имаше вграден микрофон, позволяващ двупосочен разговор. Хендерсън непрекъснато поклащаше глава, сякаш слушаше музика.

Фериботът напусна плавно пристана. Малоун, вживяла се напълно в ролята на Лиз Болд, се качи заедно с групата на последните пътници на пасажерската палуба, стиснала в ръка алуминиевото куфарче. Хендерсън се появи само няколко секунди по-късно, лесно забележим заради черната си каска.

Малоун прекоси кораба по цялата му дължина и мина през вратите, които водеха към предната палуба, без да отделя клетъчния телефон на Лиз от ухото си.

Лу бръкна в якето си и намали звука на радиостанцията, за да не го разсейва бръцолевенето на диспечерката. С десетте си стълбища, трите палуби, асансьора и две хиляди и петстотинте си пасажери, „Паялъп“ беше място, където лесно можеш да изгубиш някого от поглед. Веднъж Хейс да примамеше „Лиз“ на долната палуба, щяха да са му достатъчни няколко секунди да я скрие в някое от превозните

средства. Да я свали незабелязано от ферибота щеше да е по-трудно, но лейтенантът не искаше да подценява компютърния специалист, защото всичките му досегашни действия говореха за организирана и търпелива личност.

Болд настигна Хендерсън и му се представи, без да поглежда директно към него. Двамата си поделиха наблюдението на кораба, като русият агент пое външната палуба, а Лу — вътрешната.

Щяха да си прехвърлят отговорността за следенето на Малоун по радиостанциите. Ако тя се качеше на по-горно или слезеше на по-долно ниво, щеше да продължи да я следи човекът, вървящ по петите ѝ в момента, защото дебелият пласт стомана можеше да заглуши радиосигнала.

Лейтенантът добави шепнешком, за да не го чуят многобройните пасажери, които ги заобикаляха:

— Ако тръгне *надолу* към автомобилите, ме уведоми по някакъв начин, защото уговорката е такава.

— Дадено.

Те се разделиха, давайки си ясна сметка за трудността на едно полицейско наблюдение, осъществявано само от двама души. Болд остана до големите прозорци на каютата и се загледа в Хендерсън, който излезе на външната палуба, като вървеше на не повече от няколко крачки зад гърба на Малоун. Сякаш гледаше ням филм.

Не пропусна да забележи и промяната в хоризонта, когато корабът коригира курса си. Радиостанцията му изпраща и гласът на диспечерката обяви, че на пристана на о. Бейнбридж ще ги очакват хора от тамошната полиция, в случай че Малоун изчезне от борда или по време на плаването бъде свалена от ферибота. Скоро стана ясно, че местните представители на реда нямат необходимата подготовка за изненадваща операция под прикритие. В момента един полицай търчеше към дома си, за да се преоблече в цивилни дрехи и да вземе автомобила на жена си. Лу помоли този човек и колата му да бъдат на негово разположение, ако Малоун напусне кораба. При необходимост Хендерсън щеше да ги последва на велосипеда си. Не беше кой знае какъв план, но разполагаха само с него.

Малоун направи пълна обиколка на външната палуба и Болд даде кратка команда по радиостанцията на русия агент да му отстъпи наблюдението. Вече приближаваха о. Бейнбридж. Слънцето се спусна

по-ниско и най-накрая се скри зад впечатляващата планинска верига, като остави след себе си все по-сгъстяващ се здрач. Лейтенантът пое наблюдението и последва „Лиз“ на кърмата, където тя отново влезе в главната каюта. Той остана отвън. Погледна през перилото към пенестата дيريا на ферибота и разрошените пера на група гладни бели чайки, носещи се по вятъра. Без да извърща лицето си от морето, той повика Хендерсън по радиостанцията и му каза да поеме отново следенето.

— Стълбището! — дойде недвусмисленият отговор на агента. — Качва се нагоре. Повтарям: качва се нагоре.

Лу влезе в каютата тъкмо навреме, за да зърне пъстрия колоездачен екип на Хендерсън, който се скри зад металната врата на един изход.

Шумната сирена на ферибота изсвири. Неочакваният звук стресна Болд. Здравът се сгъстяваше все повече, хоризонтът се губеше в далечината и всичко наоколо изглеждаше сиво. Лейтенантът се изкачи до горното ниво, където каютата беше по-малка, а палубата — по-просторна. Когато мина през вратата, Малоун беше с гръб към него и тъкмо излизаше на открито.

Хендерсън и Болд се спогледаха многозначително и агентът тръгна надолу по стълбището, отстъпвайки наблюдението на лейтенанта.

Притиснала телефона на Лиз към ухото си, Малоун кимна леко в отговор на получените инструкции.

Едно четиричленно семейство се размина с Лу и последва Хендерсън по стълбището към долното ниво, оставяйки го съвсем сам в каютата, ако не се брой самотен мъж, седнал с гръб към него. Отвън Малоун се присъедини към пасажерите, облегли се на парапета на кърмата. Изви се мразовит вятър.

Болд промени леко позицията си и забеляза черния кабел, който се подаваше от ухото на седналия мъж — кабел от миниатюрна телефонна слушалка като тази в собственото му ухо. С кого ли разговаряше, запита се той. *С Малоун?*

Лейтенантът тръгна към непознатия с разтуптяно от вълнение сърце. *Десет крачки... Пет крачки...*

Сетне забеляза с периферното си зрение как „Лиз“ поглежда през рамо към него. И спря, защото инстинктът му подсказа, че нещо не е

наред.

Седналият човек се обърна и тогава видя лицето му. Не беше Дейвид Хейс, а шейсетгодишен мъж със сбръчкана кожа.

Изведнъж Малоун запрати лъскавото алуминиево куфарче с всички сили през парапета на кърмата. То описа няколко мързеливи лупинга, докато падаше надолу, и изчезна от погледа му.

Болд замря като парализиран на мястото си. Фериботът всеки момент щеше да акостира на брега на острова. Току-що бяха хвърлили в морето пет хиляди долара в белязани банкноти. Колкото и да му се искаше, не можеше да излее чувствата си пред Малоун, не можеше да рискува да я компрометира. Вместо това бръкна в джоба на якето си и включи радиостанцията, за да се свърже с диспечерката на Риз.

Отговорът не закъсня: щяха да изпратят хеликоптер, но той щеше да потегли към тях чак след трийсет минути. Лейтенантът трябваше да им съобщи GPS местонахождението на кораба по ASAP-а^[5] на капитана.

Лу усети как го обхваща ужас, защото разбра, че е изправен пред по-сложен план, който може би изобщо не включваше отвлечането на Малоун, представяща се за съпругата му.

Хендерсън беше чул предаденото от Болд съобщение и го чакаше на главната пасажерска палуба.

Малоун остана под режещия вятър, стиснала в ръка клетъчния телефон на Лиз, сякаш отговорите се криеха в него.

Лейтенантът пресече забързано палубата, прескочи една верига и се изкачи по стръмната стълба зад нея. После потропа на масивната врата на капитанската кабина, като притисна картата и значката си към дебелото стъкло.

След миг вече беше вътре и предаваше на Риз и екипа му географските координати на местоположението на кораба. Когато погледна радара, откри с изненада, че в близост до ферибота няма други плавателни съдове. Никакви плавателни съдове. А беше напълно убеден, че в момента някакъв малък морски съд обикаля наоколо в търсене на парите.

Болд се обърна към един корабен офицер и го засипа с порой от въпроси.

Ниският мъж с дебел врат и издадена челюст отговаряше стегнато и ясно:

— Уебсайтът на ВМТ^[6] предлага визуална връзка с фериботите. Наблюдение с камери. Картина на живо от терминалите. GPS локализиране на корабите.

— GPS? — заинтригува се Лу.

Световната сателитна навигационна система позволяваше да се определи съвсем точно местоположението на всеки морски съд. Като знаеше точно в колко часа Малоун е хвърлила куфарчето, човек можеше да посети уебсайт, от който да разбере с точност какво е било местоположението на ферибота по време на изхвърлянето.

— В уебсайта значи — промърмори Болд, осъзнавайки, че Хейс може би знае къде точно са потънали парите. Или в закупеното от „Брукстоун“ куфарче е имало скрит предварително предавател? Дали някой се е сетил да го провери преди това? Не му се вярваше.

Той излезе от капитанската кабина и се спусна по стръмната стоманена стълба на горната палуба, като си мислеше, че Хейс вече може да е тръгнал да търси парите. После бръкна в джоба си и извади със замах радиостанцията, решавайки, че дегизировката му вече е излишна.

Поиска да говори с Риз. Когато чу гласа на ръководителя на операцията, първото, което изрече, беше:

— Кажи ми, че Лиз е добре.

— Тя е в един офис отзад с едно от нашите момичета.

— Сигурно ли е?

— Напълно, лейтенант. Съпругата ти разговаряше по телефона с Хейс през последните десет минути, а Малоун слушаше и изпълняваше нарежданията му.

Двама двайсетгодишни младежи излязоха през вратата на горната палуба, потънали в ожесточен бейзболен спор, от който Болд успя да чуе само думите „лъжливо хвърляне“.

И тогава изведнъж проумя всичко. *Куфарчето никога нямаше да бъде извадено от водата. Лъжливо хвърляне.* Хейс беше изпитал Лиз, като я беше накарал да изтегли парите и да ги хвърли по негова команда — тя издържа теста. Значи Дейвид бе замислил нещо много по-голямо.

— Мамка му — извика Лу, който беше известен с това, че никога не ругаеше. — Изиграха ни, Рийс. Той ни заложи капан и ние се хванахме в него. Запечатай сградата! — Поколеба се за миг,

осъзнавайки какви неприятности щеше да предизвика, ако грешеше в догадките си. — Дейвид Хейс е в банката.

[1] Съкратено от Лейтенант Болд. — Б.пр. ↑

[2] Тези кина се отличават с огромния си екран, висок колкото пететажна сграда. — Б.пр. ↑

[3] Черно-бели хищни китове, известни още като китове убийци. — Б.пр. ↑

[4] Известен колоездач, печелил няколкократно състезанието „Тур дьо Франс“. — Б.пр. ↑

[5] Уред, комбиниращ в себе си модем, факс и телефон. — Б.пр. ↑

[6] Британска консултантска компания, която предлага различни услуги в сферата на транспорта и отбраната в редица държави, включително и в САЩ. — Б.пр. ↑

6.

Болд смяташе, че Хейс е използвал доставката на парите не само като средство да отвлече вниманието на полицията, но и като начин да получи достъп до мощните компютри AS/400 на банката, описани му от Лиз като „сърцето на информационната система“. Но сега, когато служебната сграда беше заключена и хората, намиращи се в нея, се извеждаха един по един през единствената незаключена врата, където проверяваха документите им и ги претърсваха, в теорията на лейтенанта започваха да зейват пукнатини. Нямаше и помен от Дейвид Хейс.

Един младеж с акне по лицето на име Пендълтън Хартсмит седеше до Дъглас Уит, румения ирландец, който отговаряше за охраната на банката. Двамата мъже се намираха заедно с Лу в малка зала за съвещания, в която обикновено се обсъждаха заемите. В залата миришеше на лепило за мокет.

Уит обясняваше, че за да получи достъп до офисите на „Уест Корпорейшън“, човек трябва да има идентификационна карта с размерите на кредитна карта, каквато притежаваше самата Лиз. При всяко влизане се записваха часът, датата, името на чиновника и мястото, от което е влязъл или излязъл. За сървърите AS/400 и UNIX е необходим допълнителен пропуск.

— След 11 септември^[1] — продължи да обяснява Уит — инсталирахме скенери за разчитане на отпечатък от дланите на двете компютърни зали — помещенията, в които се намират главните ни сървъри. Достъп до тях имат броеви служители.

Сред които е Лиз, помисли си Болд.

— А можем ли да установим дали е бил извършен пробив в системата за сигурност?

Ирландецът отговори:

— Пробив не е имало. Това беше първото нещо, което проверихме, когато ни се обадохте да заключим банката. Никой не е пипал компютрите AS/400.

Уит лапна една дъвка и предложи пакета на другите. Хартсмит си взе. Лейтенантът отказа.

— Камерите да са записали нещо?

— Вашите хора вече ни поискаха филмите. Доколкото разбрах, в момента правим презаписи.

— Може наистина да възникне проблем — обади се Хартсмит. Другите мъже насочиха вниманието си към него. — Тук всичко е дигитално, лейтенант. Системите за достъп, видеокамерите, всичко е цифрова информация, която се съхранява на един от четирите компютъра UNIX.

Уит го прекъсна, като обясни:

— Ето какво имах предвид, като казах презаписи. Записаното от камерите се съхранява по електронен път на диск. Мисля, че става въпрос за TiVo^[2]. Можем да гледаме записите направо от дисковете или да ги презапишем на половининчова лента или на DVD, както правим в момента за вас.

— И ако някой влезе в тези компютри... — изрече Лу, оставяйки Хартсмит да довърши.

— Именно. От тази гледна точка системата е доста несигурна.

Болд си представи как Хейс влиза в сградата, а после в компютърните зали, но убеждава контролираната от компютър охранителна система в обратното. И внезапно се зачуди дали това вече не се е случило, дали програмистът не е дошъл, не е прехвърлил парите в друга сметка и не си е тръгнал.

— Можете ли да сложите пазач, някой от вашите охранители, на вратите на тези компютърни зали? Да не разчитаме само на техниката?

— Това ще ни струва известни разходи. Трябва да поискам разрешение.

— Поискайте — каза Лу. — И ако ви откажат, ме уведомете незабавно.

Той потърси пукнатини в разсъжденията си, абсолютно уверен, че Хейс е използвал доставката на пари като средство за отвличане на вниманието, но нямаше как да го докаже. Уит се надигна от стола си и напусна малката зала за съвещания. Интелигентният Хартсмит остана да се взира в нищото, потънал в дълбок размисъл.

— В това е проблемът — проговори той. — Компютър, който контролира собствената си система за сигурност. Но пък това е една

надеждна система. Затворена система. Не можеш да влезеш в нея и да я объркаш, защото тя охранява собствената си врата.

— Но ако проникнеш през тази врата... — Болд си представи как принуждават Лиз да осигури на Хейс достъп до сървърите, почувства нейния ужас. Ставаше все по-сигурен, че ако Хейс не успее да я накара да му сътрудничи, няма да има друг избор, освен да я отвлече или да отвлече някой друг банков служител, който има необходимия му пропуск.

— Тогава цялата ни система рухва. Да. Изтриваш всички записи на своето посещение. Брилянтно е наистина, само че е невъзможно.

— Но можем ли да сме напълно сигурни в това?

— Не. Но ако питате дали смятам, че днес някой е проникнал в AS/400, все пак ще ви отговоря отрицателно.

Лейтенантът осъзна, че Форман и Лиз са прави — Хейс се нуждаеше от съпругата му, за да си осигури достъп с отпечатъка от дланта ѝ. А щом проникнеше веднъж в компютърните зали с необходимия достъп до сървърите, той можеше не само да си върне парите, но и да изтрие всички записи от посещението си, да унищожи всички улики против себе си, и то като използва същите компютри, които би трябвало да помогнат за залавянето му. Може би днешната доставка на пари, отвлякла вниманието на полицията и на охраната на банката, не беше нищо друго, освен тренировка, възможност да проучи мястото и да доизпипа плана си. И в такъв случай Хейс щеше да бъде засечен от охранителните камери.

Лу се върна при Лиз. Тя продължаваше да стои в една малка стая на приземния етаж, която не се числеше към офисите на филиала на банката. Той я помоли да състави списък на всички служители на „Уест Корпорейшън“ с достъп до компютърните зали. Възнамеряваше да ги разпита всичките. После повика на помощ няколко души от собствения си отдел, защото нямаше търпение да изчака копията от записите на охранителните камери. След по-малко от час пред екраните седяха шестима полицаи и наблюдаваха внимателно неясните образи. Малко след 11 часа вечерта един от тях забеляза Дейвид Хейс.

— Ето го птичето. — Жената, позамаяна от монотонния запис, преглеждан от нея часове наред, го посочи на колегите си.

Позвъниха на Болд, който се беше прибрал у дома, и го събудиха.

Трийсет минути по-късно лейтенантът стоеше пред една постройка от червеникавокафяв пясъчник, собственост на някоя си Тедона Рембранд Уилсън, и чакаше Дани Форман. Беше оставил две съобщения на телефона и едно на пейджъра му. Сигурен бе, че старият му приятел ще дойде на срещата, дори и да завали дъжд, заради важността на откритието. Направи последен опит да се свърже с него по клетъчния му телефон и реши да проведе разпита сам. Беше оставил Лиз у дома, при децата, но не и преди двама униформени полицаи да застанат на пост пред къщата — единият в патрулната кола, а другият — извън нея. Болд все още вярваше, че Хейс възнамерява да отвлече жена му. Затова не смееше да я остави без надзор и охрана.

Тедона Уилсън, афроамериканка с едри кости и големи ръце, накара Лу не само да ѝ покаже значката си, но и да ѝ даде картата си през процепа на отворената докъдето позволяваше сложената на вратата верига, за да се обади и да провери дали наистина работи в полицията. Когато най-накрая пусна лейтенанта в дома си и го покани във всекидневната, вече беше облечена в завързан стегнато около кръста ѝ бял атлазен халат. Сърбаше билков чай. Не предложи нищо на Болд и продължи да го гледа подозрително, докато той не постави пред нея няколко снимки и не спомена, че е съпруг на Елизабет Болд. Едва тогава Тедона предложи да му направи чай или кафе, но Лу отказа, защото се чувстваше прекалено изнервен и напрегнат, а единствено искаше да постигне някакъв напредък по случая.

— На тези снимки, свалени от записа на една охранителна камера, се вижда мъж, ето този с шапката, застанал до вашето бюро, нали така?

— Точно така, господине.

— Спомняте ли си този мъж?

— Аз съм представител на отдел „Клиенти“, господин Болд. От мен се изисква да помня физиономии, да водя разговори и да продавам нови продукти на редовни клиенти. Този мъж беше около трийсетгодишен. Учтив. Добре изглеждащ. С приятен глас.

Лу се размърда неловко, защото не му се слушаха подобни ласкателства за Хейс.

— По някое време вие ставате от бюрото си. И тръгвате заедно с него към... — Лейтенантът размести снимките.

— Към неговия банков сейф.

— Неговия банков сейф — повтори като ехо Болд, докато вадеше бележника от вътрешния джоб на самото си.

— Това е всичко, което знам. Не си спомням номера на сейфа му. Мисля, че беше двеста и някой си. Двеста и шест? Двеста и осем? Или това беше кодът на някаква област? — Тя пристегна халата си, за да се увери, че прикрива напълно гърдите й. — Трябва да го има в протоколната книга.

— Някакво име?

— Бриндъл? Биндър? — напрегна паметта си Тедона.

Болд усети как пребледнява.

— Бримър? — подсказа й той.

Тя щракна с дългите си пръсти.

— Бримър! А малкото му име започва с Е. Смешно име. Еверест? Еверет?

— Е. Бримър — изрече сухо Лу. — А не Хейс? Сигурна ли сте, че беше Бримър?

— Няма как да получи достъп до сейфа си, докато не се подпише и аз не сравня подписа му с този на регистрационната карта, затова твърдя, че беше Бримър. Сигурна съм.

Регистрационната карта щеше да позволи на някой експерт да сравни почерка. И ако се окажеше, че той е на Хейс, в което лейтенантът изобщо не се съмняваше, можеха да си издействат съдебно разрешение да разбият сейфа. Но Болд допускаше, че това ще се окаже излишно. Предполагаше, че Хейс е държал там „маскиращия“ софтуер, който беше използвал, за да скрие седемнайсетте милиона в системата на „Уест Корпорейшън“. Сега си го беше върнал, а с него и възможността да си получи парите. Подведени от използвания от него псевдоним — Бримър, банковите служители изобщо не се бяха досетили, че сейфът всъщност принадлежи на Хейс.

Лу обясни на госпожица Уилсън, че ще се срещнат отново в банката в понеделник, в осем часа сутринта, и че тогава ще прегледат заедно протоколната книга. Нещо, което според него щеше да е пълна загуба на време.

— Това име... Бримър... Защо ви накара да се намръщите така? — попита тя.

— Без особена причина — излъга я Болд. Всъщност това беше моминското име на Лиз: Елизабет Бримър. *Е. Бримър*, фалшива самоличност, която Хейс си беше създал преди години, когато все още е бил банков служител. Когато е изпитвал увлечение по жена му. Или е бил влюбен в нея, помисли си Лу. Това име, този сейф свързваха Хейс с Лиз, Лиз — с миналото, а спомените на Болд — с въпросното минало.

На лейтенанта внезапно му се догади.

[1] Става въпрос за терористичната атака над Световния търговски център в САЩ през 2001 г. — Б.пр. ↑

[2] Вид електронни носители на информация. — Б.пр. ↑

7.

— Аз не се мъча да разреша този случай — заяви Болд на Лиз, която вече беше полузаспала. — Защото, честно казано, изобщо не ме е грижа за незаконно присвоените пари, за тези седемнайсет милиона долара. Просто се опитвам да те защитя и да спася нашия брак, да запазя взаимното ни уважение, за да заживеем отново в хармония.

— Не знаех, че е използвал моминското ми име.

— Това показва, че едва ли не те боготвори. Сигурно е превърнал затворническата си килия в твой храм.

— Стига.

— Говоря сериозно.

— И какво, ако го е направил? Какво? Аз не съм превърнала нашия дом в негов храм, нали?

— Виж, в момента се мъча да намеря сили да ти простя. Да намеря в себе си прошка. И да те защитя. А парите? Пет пари не давам за тях!

— Съжалявам — отвърна тя и придърпа нагоре завивките, защото изведнъж усети хлад.

— Събудих те. Беше глупаво от моя страна.

— Не ставай смешен! — извика Лиз след Болд, който се беше запътил към банята. — И не бягай от мен.

Той се обърна, преди да влезе в помещението, където щеше да намери уединение.

— Имаш пълното право да си разстроен — продължи Лиз.

— Не го прави — прекъсна я Лу. — Не ме манипулирай по такъв начин.

— Аз не те манипулирам. Просто казах онова, което мисля.

— Това няма да оправи нещата.

— Но е самата истина. Действително го мисля. И това трябва да оправи нещата.

— Просто ти казвам, че не ме е грижа за парите.

— Нито пък мен.

— Загрижен съм за теб.

— Което е важно за мен. За нас.

— Мразя да си ви представям заедно. Мразя дори факта, че не мога да се отърва от тези представи.

— Това е разбираемо.

— Не се отнасяй снизходително към мен — предупреди я той.

— Има ли сценарий, към който трябва да се придържам? — попита го Лиз. — Казвам това, което мисля, Лу, което чувствам. Не ми поставяй условия. Остави ме да говоря.

— Тогава говори.

— Ядосан си ми. Напълно разбираемо е.

— Пак почваш.

— Нищо не почвам — рече остро тя. — А *ти*? За това ли е всичко? Ти си този, който провали нашия брак, Лу. Не аз.

— Пак ли ще го обсъждаме?

— Да, предполагам, че пак. И пак, и пак. *Трябва да отбележа*, че го мразя не по-малко от теб. Най-много от всичко ми се иска да върнем назад лентата на времето и да я изтрием, изобщо да забравим, че това някога се е случвало. Но не можем, нали? И двамата ще трябва да продължим да живеем със спомена, може би завинаги. Оценявам усилията ти да ми простиш, но няма как да стане отведнъж. Това е *процес*, който изисква време.

Болд отвори на два пъти уста и дори вдигна ръка, сякаш се канеше да заговори. Но вместо това удари с юмрук по касата на вратата, а мускулите на челюстта му се стегнаха. После изрече зададено:

— Не искам да живеем така.

— Имам новини за теб: аз също.

— Ще спя при Майлс.

— Щом го направиш веднъж, няма връщане назад.

— Тогава какво искаш от мен? — попита разочаровано той.

Лиз се замисли, после го погледна право в очите и отговори:

— Време.

Тази нощ Болд спа в общото им легло, както и през уикенда, макар че през повечето време не можеше да заспи. Едва в понеделник работата го спаси милосърдно от безсънието, което вече трети ден го измъчваше в ранните часове на утрото.

Пейджърът му изпиука в четири без няколко минути. Кодът беше за случай на физическо насилие, а адресът му бе непознат. Но Лу знаеше много добре, че и най-загубеният диспечер няма да изпрати съобщение на пейджъра на един лейтенант, освен ако докладваното престъпление не е от изключителна важност или за управлението като цяло, или за самия лейтенант. Сержантите и техните екипи имаха дежурни часове, по време на които можеха да бъдат повикани по спешност, но не и лейтенантите.

Той затвори телефона на нощното си шкафче.

Лиз попита с пресъхнало гърло:

— Скъпи?

— Дани Форман.

— Какво иска толкова рано?

— Не разговарях с него — поправи я Болд. — Той е жертвата. Нападение с цел грабеж. Някой го е пребил доста лошо и го е ограбил. Трябва да отида при него.

— Ще се оправи ли?

— Сигурно. Продължавай да спиш.

— Вече не ми се спи. Обади ми се, когато имаш възможност.

— Може би вечерта онзи петък просто съм имал нужда да излея онова, което ми тежеше.

— Тоест?

— Чувствам се по-добре, след като си казах всичко. Имам чувството, че пак сме от един отбор. Ние двамата.

— Музика за моите уши — каза Лиз.

— И като говорим за музика...

— Да, аз ще взема Майлс. Ще ги взема и двамата и ще се приберем около шест.

— При първа възможност ще изпратя момчетата да наглеждат пак къщата.

— Добре.

Лу вече се беше облякъл и ровеше в гардероба за пистолета си. Докато навличаше сакото си и дърпаше надолу ръкавите на ризата си, Лиз го повика при себе си, за да тръкне едно петно.

— Така или иначе, няма да се бавя много.

— Щом казваш.

Той се поколеба за момент, после се наведе и я целуна по устните — лека целувка, но все пак целувка, и тя се почувства като гимназистка, която не иска да мие лицето си цяла седмица.

* * *

След като измина около миля по булевард „Мартин Лутър Кинг“, Болд зави надясно и навлезе в квартал на средната класа, населен предимно с чернокожи. Къщата на Форман беше едноетажна, дървена и невзрачна на вид.

Пред входната врата лейтенантът се сблъска с добре познатата му миризма на местопрестъпление — миришеше на мъжка пот. Той влезе вътре и се спусна по стръмните стълби във влажното мазе.

Тук долу беше доста тъмно и мрачно — същинска гробница със застоял въздух, в който се усещаше натрапчивият мирис на пролята кръв. Няколко халогенни лампи, окачени на алуминиеви триножници, заслепяваха мъжа на дървения стол пред тях.

Форман седеше отпуснат напред и правеше всичко възможно да прикрие болката, която изпитваше.

В синусите на Болд нахлу острата миризма на разтворител. Ацетон. Нямаше смисъл специалистите от КЛ — криминалната лаборатория — да „се вихрят“ в търсене на отпечатъци тук долу, след като спасителните екипи вече ги бяха изпреварили.

— Лепило?

— Изолирбанд и „Суперглу“^[1] — отговори жената, която се суетеше заедно с още един мъж около Форман. — Китките и глезените са залепени заедно, а столът — за пода.

От лявата ръка на Дани липсваха два нокътя, което обясняваше локвата кръв на земята от същата страна на стола.

— Два пъти за една седмица — отбеляза лейтенантът.

Форман не реагира.

Жената информира Болд, че са му дали успокоителни, за да притъпят болката.

Мазето не беше голямо, а отоплителната система, резервоарът за гореща вода и очуканата пералня го правеха още по-тясно. Като се добавят към тях двата триножника с халогенните лампи, столът с

пострадалия, двамата от спасителния екип, които се опитваха да го освободят, и двамата души от екипа за спешна медицинска помощ, напъхани наполовина под дървеното стълбище, ставаше ясно защо обстановката беше почти клаустрофобична.

Устната на Дани бе сцепена, а дясното му око — подуто. Лу извади носна кърпа и почисти внимателно лицето му. Пострадалият мъж вдигна глава, погледите им се срещнаха и лейтенантът усети болката, с която другият се бореше.

— Копелета — успя да промърмори Форман.

— Кои?

— Нямам представа.

Единият медик отбеляза, че малката точка от дясната страна на врата на Форман прилича на следа от инжекция.

— Пак са те упоили. — Рохипнол, „наркотикът на изнасилвачите“, парализиращият транквилант. *Серумът на истината*, помисли си Болд.

Форман не каза нищо, само завъртя очи. Изглеждаше готов да припадне.

Лу огледа набързо мазето, разочарован да види толкова много хора и екипировка. Всички улики бяха безвъзвратно унищожени.

Младата жена каза на Дани, че вече може да пробва да освободи китките си, но това може да се окаже болезнено. Форман дръпна ръце с такава сила, че отпра десетсантиметрова ивица от плътта си. Лицето му се сгърчи и от очите му изскочиха искри, но той не издаде нито звук. Единият член на екипа за спешна медицинска помощ се втурна към него и започна да му превързва раните. Навсякъде пръскаше кръв. Сякаш някакво хлапе я бе разляло с градински маркуч.

Лейтенантът се загледа във вехториите, струпани върху един пращен рафт. Избеляло фризби. Износени работнически ръкавици. Чифт туристически ботуши. Форма за печене на вафли с напукан кабел. Два или три кашона, в които нямаше нужда да надзърта, за да се досети, че съдържат нещата на Дарлин: дрехи, обувки, чанти и може би няколко фотоалбума, както и една болнична гривна^[2], свалена преди три години от безжизнената ѝ китка.

Като видя обелената кожа на Форман, жената от медицинския екип обясни, че за да не се получи същото с глезените му, този път ще оставят разтворителя да действа няколко минути по-дълго.

Все още под въздействието на наркотика, в отговор той избълва цял порой от ругатни.

Партньорът на жената повика Болд и му показва нещо подобно на умряла буболечка — муха или може би ларва — от лявата страна на стола на Форман. Когато въпросната „буболечка“ се завъртя и се плъзна с лекота на няколко сантиметра от първоначалното си местоположение върху пода, лейтенантът осъзна, че това е пепел от цигара или пура.

— Някой от вас да е пушил тук долу? — Лу пристъпи внимателно към уликата. Никакъв отговор. — Ще помоля всички, освен тази жена, да напуснат веднага мазето. — Той ги инструктира как да излязат в индианска нишка, като стъпват бавно и внимателно само в чистите участъци на пода.

После коленичи и постави сивото късче пепел в малък кафяв хартиен плик, който носеше в себе си, за да събира улики. Форман се опита да каже нещо, но от устата му излязоха само гъргорене и лиги.

— Мамка му! — успя да изстене накрая той, като отметна рязко глава, подобно слепец, свирещ на пиано.

С изключение на изтръгнатите нокти, по ръцете му нямаше никакви други следи от борба, никакви следи от самозащита. Миг по-късно жената освободи глезените на Форман и помоли Лу за разрешение да повика партньора си и медиците, за да отнесат пострадалия мъж в чакащата отвън линейка. Болд не се възпротиви, но отново направи всичко възможно да ограничи до минимум унищожаването на евентуалните улики на местопрестъплението.

Щом отнесоха Дани, лейтенантът претърси цялата къща, този път подпомогнат от пристигналите междувременно специалисти от криминалната лаборатория към собственото му управление.

— По-добре късно, отколкото никога — заяви Болд на анемичния трийсетгодишен мъж със синьо яке с инициалите на отдела. Мъжът имаше тънки синкави устни и кожа, бледа като на мъртвец. Лу го виждаше за пръв път.

— Пил съм само едно еспreso в някакво денонощно заведение за бързо хранене от другата страна на Бродуей. Повярвайте ми, не бихте искали да видите как изглеждам преди първото ми еспreso.

— Вярвам ти — отвърна му лейтенантът и го въведе в спалнята, охранявана от униформен полицаи.

Спалнята изглеждаше непретърсвана, ако не се брои гардеробът. Там Болд видя няколко захвърлени настрани обувки, преместени кутии и един отворен, празен стенен сейф, без следи от взлом. Той отбеляза:

— Сигурно са научили комбинацията малко след втория нокът.

— Какво? — Капитан Еспreso не беше виждал лявата ръка на Форман.

— Нищо. Ако можете, снете отпечатьци от вътрешността на сейфа и от вратата му и огледайте къщата за цигарена пепел. Проверете всички кошчета за боклук, мивките, външния периметър. Бих се радвал да намерим някой фас.

— Ясно — отговори оперативният работник.

— Този мъж е от нашите. Полицай е. Разбра ли?

— Да, лейтенант. Считайте го за направено.

— Кажи на Бърни Лофгрийн, че случаят е мой.

— Ваш?

— На моя отдел. — Лу трябваше да възложи работата по случая на някой друг; лейтенантите си имаха други задължения. — Но искам Бърни да ми се обади.

— Ясно.

— И пробвай да хапваш по малко червено месо. — Докато излизаше от малката спалня, на Болд му се стори, че чу другия мъж да мърмори „да ти го начукам“, но не се спря. Беше си го заслужил.

Дани Форман обаче не си го бе заслужил и лейтенантът реши да залови на всяка цена човека, залепил китките му една за друга и изтръгнал ноктите му с клещи. Както и да научи какво крие от него бившият му приятел и колега.

[1] Марка секундно лепило, което намира приложение и в хирургията. — Б.пр. ↑

[2] Гривна с информация за пациента. — Б.пр. ↑

8.

Лиз пропусна сутрешния си крос, събуди децата, нахрани ги и ги закара на училище почти без да използва клаксона на колата — една от утрините, в които се справяха направо отлично. Вече на работното си място, тя напипа клетъчния телефон на дъното на дамската си чанта с надеждата, че може да звънне, че Лу ще ѝ обясни на какво е станал „жертва“ Дани Форман и дали това е от значение за разследването. Все още разтърсена от петъчните събития и най-вече от факта, че Хейс бе използвал моминското ѝ име, за да си отвори банков сейф, тя беше станала свръхчувствителна към околната обстановка и към всичко, което се случваше в банката. Помолена да изготви списък с имената на банковите служители с достъп до сървърите UNIX и AS/400, Лиз се почувства задължена да уведоми лично и петимата, не толкова, за да ги предупреди, колкото от вежливост — все пак ѝ бяха колеги.

Видя се с Филип, каза му за списъка и му съобщи, че възнамерява да поговори за това и с останалите. Реакцията му беше положителна, но предпазлива. Като изпълнителен директор на „Уест Корпорейшън“, той бе загрижен за безопасността на служителите и на компютърните системи, но все пак не пропусна да ѝ напомни поне три пъти за приближаващото обединение и за това какво би станало с цената на компанията на стоковата борса, ако се разчуе за евентуалния пробив в сигурността ѝ. Много обединения на компании биваха отлагани или отменяни напълно при подобни обстоятелства. А „Уест Корпорейшън“ не можеше да си позволи подобен провал, не и когато нещата бяха стигнали толкова далеч.

На второ място в списъка на Лиз стоеше Тони Лароса, директор на отдел „Информационни технологии“ и потенциална мишена за Хейс поради отличните си познания за компютърните системи и факта, че е един от малкото, способни да програмират IBM AS/400. Тя реши да се срещне с Тони и използва пропуска си, за да се качи на двайсет и петия етаж. Вратите на асансьора се разтвориха и съпругата на Болд се озова в тихия хаос, който цареше в най-оживения отдел на банката —

нейния. Заради обединението, до което оставаха броени дни, колегите й работеха кажи-речи без почивка. И това си личеше.

„Две-пет“, както наричаха служителите й помежду си два-сет и петия етаж, се състоеше от единайсет разделени със стъклени прегради офиса, между които имаше тесни пътеки. В момента всички, освен два, бяха заети. От дясната й страна, в по-голямата от двете ъглови конферентни зали, се провеждаше събрание. Отляво целият северен край на етаж бе преграден с дебела стена от блиндирано стъкло, подсилена с лъскави стоманени подпорни греди. В тази разделителна стена, издигната след 11 септември, имаше една-единствена врата, оборудвана с електронен скенер за разчитане на отпечатък от дланта, към който хората се отнасяха с такова подозрение в наши дни. В разположената зад стената стая имаше друга врата, водеща към втори сървър. От лявата й страна се намираше личният офис на Тони, единия от двамата изпълнителни директори на този етаж.

Лиз се приближи до секретарката на Тони — симпатична испанка, подчертала чара си със солидна доза грим.

— Може ли да ме приеме? — Без да спира, тя само позабави малко крачка.

— Би могъл, стига да беше тук — отговори й секретарката.

Лиз погледна своя, а после и стенния часовник: 9:20. Тони Лароса обикновено пристигаше първи и си тръгваше последен.

— Тази седмица няма право да отсъства по болест — настоя Лиз. — Но после в съзнанието й се промъкна по-ужасяващото заключение. — Откога, казваш, го няма?

— Не е идвал от сутринта.

— Обади ли се у тях? Говорила си с Бет?

— Обадох се, естествено. Никой не ми вдигна. Търсих го и на клетъчния му телефон. Включи се гласовата му поща. Той вече пропусна една важна конференция с МТК. Никой не е успял да се свърже с него и всички са много недоволни от този факт. Повярвайте ми, *наистина* са недоволни.

— И Бет не отговаря на домашния им телефон? — учуди се Лиз.

— Не, госпожо.

— Близнаците — заключи тя. — Сигурно близнаците са болни. — Бет и Тони бяха осиновили две русначета преди по-малко от шест

месеца.

— Добре ли сте, госпожо Болд?

— Нищо ми няма. Просто се притеснявам.

— Сигурна съм, че той е добре.

— И не отговаря на клетъчния си телефон?

— Не.

— Прати ли му съобщение на пейджъра?

— Да. Даже две.

Лиз започна да се пита дали доставката на парите не е имала някаква друга цел, освен да отклони вниманието на полицията от банката. Дали Дейвид или някой друг не се беше възползвал от нея, за да отвлече през това време Тони Лароса? Тя надраска номера на клетъчния си телефон на жълто самозалепващо се листче и го подаде на секретарката.

— Искам да ми се обадиш веднага, щом се свържеш с него. Разбрахме ли се? И нека Тони също да ми се обади на този номер. Искам да съм първата, която ще разговаря с него, след като го откриеш.

— Добре. — Впечатлена от нервността ѝ, испанката побърза да попита: — Какво има, госпожо Болд?

Тя не отговори и едва сега си даде сметка какъв опит е трябвало да натрупа Лу, за да започне да понася лошите новини с толкова невъзмутима физиономия, как е трябвало да се научи да потиска емоциите си, да не им се поддава. И остана поразена от факта, че продължава да научава нови неща за него, както и че е достигнала до това откритие при подобни неприятни обстоятелства.

Лиз прекоси стаята и влезе в офиса на Томи Линг. През последните години имаше доста вземане-даване с него, защото той се занимаваше с компютърната система за сигурност. Потомък на китайски имигранти, Томи беше трето поколение американец без капчица азиатски акцент. Той носеше луксозен тъмнозелен вълнен костюм, лъскава черна вратовръзка и тъмносива риза с висока яка. Изглеждаше на не повече от двацет и две и три, но съпругата на Болд знаеше от служебното му досие, че в действителност приближава четиридесетте.

— Томи — обърна се към него тя, — можеш ли да направиш така, че системата да те предупреди, когато Тони влезе в сградата?

— Стига да искаш.

— Искам. — Лиз му записа номерата на служебния и на клетъчния си телефон, за да не му се налага да ги търси. — Обади ми се веднага щом влезе. Разбра ли?

— Да не би нещо да не е наред?

Тя обмисли отговора си.

— Имам ужасно добри новини за него и за целия отдел и искам той да ги научи пръв.

Отговорът ѝ очевидно задоволи любопитството на Линг и дори го зарадва.

Преди да се обади на Лу, Лиз се върна на административния етаж. Сега сърцето ѝ туптеше малко по-бързо от обикновено, беше ѝ горещо и лицето ѝ пламтеше. Тя съблече сивото си сако, за да се разхлади, и притисна телефонната слушалка с рамото си.

— Тони е — каза тя на съпруга си без никакви предисловия. — Той е първият в списъка ми с хора, които имат достъп до системата.

— Какво за него?

Лиз долови тревога в гласа му; знаеше, че говори прекалено бързо, но не може да се овладее.

— Няма го в банката.

— Е, и?

— Знаеш ли как го наричат на две-пет? Петелът. Защото идва преди всички. Сега е девет и половина, Лу!

— Лиз, смятам да ти кажа нещо и не искам да наранявам чувствата ти, но когато се развълнуваш или си нервна, започваш да говориш с недомлъвки, както правиш и в момента, а това ме кара да се развълнувам и да се изнервя също като теб. Затова, моля те, млъкни за секунда, успокой се и после ми кажи за какво става въпрос.

Укорът, съчетан с професионализма на Лу, оказаха върху Лиз необходимия ефект. Тя усети, че тревогата ѝ намалява, а мислите ѝ се проясняват. Освен това малко се ядоса на съпруга си, защото се бе отнесъл така безцеремонно с нея, но разбра, че си го е заслужила.

— Не отговаря на обажданията. А още по-странното е, че Бет не вдига домашния им телефон. Тони вече е пропуснал една важна конференция и едно заседание. А това не е в негов стил. — Знаеше, че трябва да даде време на Лу да обмисли чутото.

— Някакво произшествие с близнаците? — предположи той.

— Знам. И аз си помислих същото. Но да не отговаря *нито* на клетъчния си телефон, *нито* на пейджъра? Секретарката му да не може да го открие... Тони Лароса? Та той е най-търсеният човек тук. Всички непрекъснато му звънят!

— Добре.

— Добре *какво*? — попита тя и усети, че отново започва да ѝ става горещо.

— Съгласен съм, че е важно. Ще изпратя до къщата им една патрулна кола. Ще започна разследване. Но семейство Лароса най-вероятно са закъсали с колата в някой тунел или на някой мост — с една дума на място, където телефонът им няма обхват. А и в болниците има изискване да се изключват телефоните и пейджърите, което ни връща отново на близнаците. Или може би причината е в батерията. Случват се такива неща и обикновено имат съвсем просто обяснение.

Лу или се опитваше да я успокои, или наистина вярваше на думите си. Лиз не беше сигурна кое от двете е вярно. Тя му каза, че е помолила Томи Линг да следи в системата кога Тони ще използва картата си за достъп.

— Добро хрумване — похвали я лейтенантът. — Това е то да си съпруга на полицаи.

— Ще изпратиш ли някой?

— Вече работя по въпроса. — Той направи пауза, после каза: — Това искаше през цялото време, нали? Да изпратя там патрулка?

Лиз затаи дъх. „Е, разкриха ме“, помисли си тя. После изрече бързо:

— Да не забравиш, че аз ще взема Майлс и Сара.

— Не сменяй темата. Ти ме манипулираш.

— Благодаря ти. — Тя прекъсна разговора, преди да е успял да излее негодуванието си.

В 9:55 интеркомът ѝ избърмча и Лиз вдигна слушалката.

Томи Линг избърбори възбудено в ухото ѝ:

— На главния вход!

— Тони е тук?

— Получил е сърдечен удар или нещо подобно. По-добре отиди на място.

Понякога съпругата на Болд се възхищаваше от бързината и удобството на асансьорите, но не и този път. Тя пристигна на

приземния етаж и попадна сред море от охранители, надвесени над тълпата на Тони, и сред върволица чиновници, които напиреха да влязат в сградата, като почти всеки крещеше нещо.

Лиз си проби път между служителите и първо се убеди, че на пода лежи наистина Тони Лароса, а после го разгледа по-отблизо. Лицето му изглеждаше по-бледо от всякога, а устните му синееха. Явно беше в безсъзнание, а може би вече бе мъртъв. Преминал през един от двата детектора за метал и се строполил на земята. Черно пластмасово куфарче за документи лежеше разтворено на масата за проверка на багажа. Охраната задължително проверяваше всяка чанта. Очевидно Тони е колабирал именно по време на проверката.

Тя се увери, че е била повикана линейка, защото чу далечния вой на сирена, който все повече се усилваше. Непознат служител повдигна краката на Тони, а една жена започна да масажира сърдечната му област. Един от охранителите стисна Тони за носа и се зае да му прави изкуствено дишане през носна кърпа. Нисък, еднообразен глас започна да брои: „Едно... две... три... четири...“ — докато тези тренирани хора се опитваха да спасят колегата ѝ, Лиз усети как гърдите ѝ се повдигат развълнувано, а в очите ѝ напират сълзи. Имаше чувството, че става свидетел на смъртта на Тони, затова започна да мълви тихи молитви за спасението му. Тя се постара да забрави всичките си страхове и опасения, че Тони може да е пострадал. Така започна да се бори за живота му по свой собствен, различен от този на другите начин, като изхвърли от съзнанието си всякакви странични мисли, дори тази да се обади на Лу.

Пристигналият екип за спешна медицинска помощ се изсипа във фойейето заедно с оборудването си и с една носилка на колелца и веднага се зае с изкуственото дишане и с масажа на сърдечната област на Тони. Действията на новодошлите се сториха на Лиз толкова отрепетирани и отработени, че тя осъзна — на този свят съществуват хора, чието ежедневие се състои в спасяването на хора. Или в опити да ги спасят. Тя се запита колко ли странно трябва да е чувството да ставаш всяка сутрин и да обличаш риза на сиви райета, без да си сигурен дали до края на деня няма да станеш свидетел на смърт и тежки наранявания.

— Какво се случи, Дили? — успя да попита Лиз охранителя, на когото знаеше само малкото име. Всеки ден го виждаше по два пъти —

когато идваше и си тръгваше от работа. Дили беше на четиридесет и няколко години, с бирено шкембе и благ характер.

— Ами господин Лароса влезе. Стана както винаги: светна зелената лампа, той пристъпи насам да бъде проверен и задейства алармата. — Дили посочи детектора за метал. — И... не знам, просто нещо му стана. Извади клетъчния си телефон. И замря. Просто остана да се взира в него, опита да се раздвижи и се строполи на земята. Падна като чувал с картофи. Бяхме трима и нито един от нас не успя да стигне навреме до него, за да го прихване. Падна лошо. Главата му изкъртя доста силно.

— Това ли е клетъчният телефон? — попита тя, като влезе с лекота в ролята на следовател, осъзнавайки трескавото нетърпение, което обземаше в такива случаи Лу. Върху надрасканата винилова повърхност на масата, която охраната използваше за проверка на багажа, лежеше една синя нокиа. Лиз пристъпи към отвореното куфарче. Листове хартия. Химикалки. Няколко малки компютърни диска. Лаптоп. Електронен бележник „Пайлът“. Втори клетъчен телефон — малка моторола.

Тя премести погледа си от единия телефон към другия. *Два*, а не един. Още преди да вземе решение да се обади на Лу, вече бе осъзнала, че именно телефоните са в основата на сърдечния удар на Тони. И че всичко това трябва да е свързано по някакъв начин с Дейвид и твърдата му решимост да вземе онези пари. „Тони Лароса?“, помисли си тя с изумление.

Когато се свърза по телефона с Лу, се оказа, че той е на път обратно към службата си. След като напуснал къщата на Дани Форман, съпругът ѝ бе отишъл да прегледа книгата с банкови депозити.

— Трябва да намерим Бет и децата — заяви Лиз. — Случи се нещо ужасно.

9.

Лиз пристъпи плахо през входната врата на дома на семейство Лароса, давайки си сметка, че навлиза в територията на Лу. Нейната работа, нейната „задача“ беше да поговори с Бет. Лу предложил на Бет да я закара в болницата, но тя отвърнала, че Тони я е помолил да остане тук.

През всичките им години на съвместен живот двамата с Болд никога не бяха смесвали професиите си до такава степен — Лу да разследва в банката, а Лиз да посещава местопрестъпление. Ето как възприемаше сега тя това място — като местопрестъпление, а не като къщата на Бет и Тони, където двамата с Лу присъстваха на кръщенето на близнаците само преди няколко месеца. Припомни си как изглеждаше тогава всекидневната: високи гласове, смях, бира и мирис на цигари. Тичащи наоколо деца в най-хубавите си празнични дрехи. Гласът на Елтън Джон от стереоуредбата. Прилепналата по тялото на Бет рокля, напомняща ѝ за носените от София Лорен в старите ѝ филми — с прекалено дълбоко деколте, скроена така, че да подчертава полюшващите ѝ се бедра — толкова ретро, че приличаше на дарена от Армията на спасението. Но и самият Тони не се придържаше особено към модата, така че по време на гостуването си Лиз остана с чувството, че е попаднала в старо черно-бяло телевизионно шоу. Явно за семейство Лароса шейсетте години все още не бяха свършили.

Бет и Лу седяха на дивана в центъра на луксозния бял мъхест килим, в който краката на Лиз потъваха. Тя забеляза няколко патрулни полицаи в кухнята. Близнаците не се виждаха, но приглушен плач ѝ подсказа, че може би са на втория етаж.

— Кой е при децата? — попита тя.

— Те са на горния етаж с Мери — отговори ѝ Бет.

Облекченото изражение на Лу накара Лиз да продължи с най-важния въпрос.

— И двамата ли са добре?

— Да, добре са — отвърна жената. После добави замаяно: — Тони каза да не мърдаме оттук.

Случилото се бе оставило своя отпечатък върху нея. Червеникавата ѝ, дълга до раменете коса, която обикновено беше толкова бухнала, че сякаш си просеше пяна за коса, сега висеше безжизнена и сплъстена. Големите ѝ кафяви очи, които придаваха толкова изразителност на речта ѝ, сега гледаха мрачно и скръбно. Високите ѝ скули бяха изпъкнали още повече, а изтънените ѝ вежди, винаги оформени във висока дъга, сега бяха смръщени и събрани. Само мургавата ѝ италианска кожа бе все така красива. Свежа и бляскава, тя я подмладяваше поне с десетина години от трийсет и осемте, на колкото беше в действителност.

Лиз нямаше представа от колко време Бет стои със сегашните си дрехи — бяло поло и всекидневни черни панталони с еластична талия. Може би не ги бе сваляла цяла нощ. Изглеждаха доста измачкани.

Поощрена от кимването на Лу, Лиз попита:

— Разбра ли, че Тони припадна, Бет? В банката. Трябва да те закараме при него в болницата.

— Те казаха да не мърдаме оттук. Щели да обадят, когато е безопасно да излезем.

— Кои? — намеси се Болд.

— Бяха двама — отвърна с напрегнат шепот Бет и втренчените ѝ в нищото очи подсказаха, че отново преживява събитията. — Останаха при нас цяла нощ. Тони трябваше да им свърши някаква работа в банката. Те казаха, че ще останат при нас, докато не направи онова, което искаха от него. После някой се обади по телефона на единия и те просто станаха и си тръгнаха. Бързаха за някъде. Казаха ми да не напускам къщата и да не използвам телефона, докато Тони не се прибере.

— И какво трябваше да направи за тях Тони? — попита Лиз.

Бет поклати глава като дете, което не бива да издава тайната си.

— Дадох му един телефон и един диск. Това е всичко, което знам.

Лу, който пишеше в бележника си по-бързо, отколкото Бет отговаряше на задаваните ѝ въпроси, откъсна една страница и като се наведе към Лиз, остави пред нея кратък списък с въпроси.

„Описания?
Точно време?
Какво точно се е случило?
Искания?
Два клетъчни телефона?“

Лиз реши, че редът, в който бяха написани, не е случаен. И се почувства поласкана, че е включена в разследването. Двете с Бет едва ли можеха да се нарекат първи приятелки, но съпругата на Тони на няколко пъти бе споделяла с нея проблемите около невъзможността да забременее, като при това ги бе описвала с най-големи подробности. Всеки възприемаше различно отношенията си с другите. Лу например гледаше на връзката ѝ с Дейвид много по-сериозно, отколкото самата тя някога я бе възприемала, а Бет може би вярваше, че са много по-добри приятелки, отколкото Лиз предполагаше. Затова тя продължи да я разпитва, като вложи в думите си съчувствие и съпричастност.

Попита другата жена как са изглеждали онези двамата и когато Бет започна да заеква и да се отдава на емоциите си, съпругата на Болд реши да я улесни и започна да изрежда наслуки: високи, дебели, шумни, с тъмни коси?

— Бяха двама — повтори тя, като шареше неспокойно с очи от Лиз към Лу и обратно.

Лу каза меко:

— Знаем, че са ти наредили да не казваш нищо, Бет. Но Тони ще се справи и тогава може да си има известни неприятности с тях, а никой не иска това.

— Те го *принудиха* да го направи! — изкрещя жената. Един от патрулните полицаи надникна от кухнята и пак се скри. — Казаха му, че ще наранят близнаците, ако не им се обади по телефона до един час. А после, когато им се обадиха, не мисля, че чува каквото очакваха. Паникьосаха се и се махнаха. Сигурно са им казали, че е припаднал. — Тя добави предпазливо: — Страх ме е да изляза от къщи. Те ми казаха да не мърдам оттук.

Лиз я попита отново дали не може да ги опише.

За пореден път Бет обясни, че били двама. Носели хубави костюми. Добре изглеждащи мъже, които първоначално помислила за

федерални агенти или за полицаи. Потропали вечерта на задната им врата точно след като се били навечеряли.

— Тони беше предпазлив. Не искаше да ги пуска в къщата. Но когато споменаха за разследването на незаконно присвоените пари и че биха искали да поговорят на четири очи, ги покани вътре.

Лиз повтори:

— Двама мъже. В тъмни костюми. Добре изглеждащи.

— Мъжът, който говореше през повечето време... този отляво... нямаше особен акцент. Но другият... щом влязоха... разбрах, че нещо не е наред.

— Какъв акцент?

— Ужасен. Не знам. Италиански? Руски? Във всеки случай не беше френски, нито испански.

Лиз погледна към списъка на Лу. Вече бяха получили описания на мъжете и информация за времето, когато се бяха появили в къщата, затова продължи нататък, като попита Бет какво точно се е случило.

Жената започна да си чопли ноктите и отвърна, без да вдига поглед:

— Отначало бяха любезни. Нямах никаква представа... — Тя млъкна и се заслуша в приглушените радостни възгласи, които се разнесоха отгоре. Близнаците очевидно си играеха, без да си дават сметка за ужаса, с който се опитваше да се пребори майка им на долния етаж. Бет вдигна глава и ги изгледа с разкривено лице, готова всеки миг да избухне в сълзи.

— По каква работа казаха, че са дошли? — попита Лу.

— Спомням си само, че изведнъж започнаха да блъскат Тони. Единият ме дръпна, завъртя ме и запуши устата ми с ръка. Всичко стана адски бързо. — Тя разтри китките си и Лиз забеляза по тях да минават две тънки, но врязани дълбоко червени линии. — После близнаците се озоваха в ръцете им. Не помня какво точно стана. Тони и аз... направихме всичко, което поискаха. Аз останах с децата във всекидневната. Онзи с акцента остана да ни пази, а другият отведе Тони в кухнята. Разговаряха, но не чух за какво.

— Колко продължи разговорът им?

— Пет минути? Десет? Времето може да забави своя ход, не знаете ли? Известно ли ви е как може да забави своя ход до такава степен, че да ви се *струва*, че е минала цяла вечност. Искях единствено

да се махнат. Да ни оставят сами. Стори ми се, че говорят цяла вечност.

— И нямаш никаква представа какво са казали на Тони? — попита Лиз. После забеляза, че въпросът ѝ разочарова Лу, и реши да не пита нищо, без да е получила някакъв знак от него.

— Онзи, който говореше добре английски... трябва да му е казал нещо, свързано с банката. Тони влезе и ми обясни да правя каквото ми нареди мъжът; че всичко, което искат от него, е да отиде до офиса за няколко минути. Всичко щяло да бъде наред, стига да правим каквото ни се каже. Те щели да останат в къщата, докато се уверят, че Тони е направил онова, което искат от него.

— Ти спомена, че са се паникьосали и се махнали — намеси се Лу. — Кога стана това?

— Не мога да ви кажа.

Лиз ѝ напомни, че Лу иска да я закара в болницата.

— *Никъде* няма да ходя — отговори Бет. — Няма да оставя децата, няма да мръдна оттук без тях, а нямам никакво намерение да ги вземам с мен. Ясно ли е? Оставам тук.

— Бет, всичко свърши — заяви лейтенантът.

— Не! — отвърна остро тя. — Не е свършило само защото ти казваш така.

— Не, разбира се, че не е — изрече Лу, като хвърли бърз поглед на Лиз, който тя разтълкува като знак да се намеси.

— Значи не знаеш със сигурност какво са поискали да направи Тони? — попита Лиз.

— Знам само, че е нещо, свързано с банката. Това е всичко. И че щяха да го наранят, да наранят нас, ако не го стореше... — Бет погледна към Лу и избухна в сълзи. — Направих това, което ми казаха.

Съпругата на Болд се наведе към нея, за да я утеши.

— Разбира се, че си го направила, Бет. Вината не е твоя.

Лейтенантът помоли да го извинят и отиде в кухнята. Оттам се разнесоха множество мъжки гласове, но Лиз не можа да различи нито една конкретна дума.

— Трябва да те закараме до болницата, Бет — каза загрижено тя. — За това дойдох тук. Мери е с близнаците. Полицията може да ги пази тук, а Тони има нужда от теб. Онези мъже са искали нещо от него,

искали са да направи нещо за тях и ние смятаме, че знаем какво може да е то.

Бет вдигна рязко глава и срещна погледа на Лиз. Част от блясъка в очите ѝ се върна.

— Пропускът на Тони му осигурява достъп до много места в банката — продължи съпругата на Болд. Тя знаеше, че съществува и друга възможност, но не я спомена. Тони може да е бил замесен от самото начало в присвояването на парите и случилото се тази сутрин можеше да има пряка връзка с миналото, така, както случилото се на самата нея имаше връзка с миналото ѝ.

— Тони е добър човек — промълви Бет. — Виждала си го как се държи с близнаците.

— Той се нуждае от теб, Бет. Трябва да те закараме до болницата. Защо да не поговоря с Мери и да се уверя, че всичко е наред? — Мери беше по-голямата сестра на Тони и бе майка на пет деца. — Ако е овладяла положението, Лу ще те отведе при Тони. Съгласна ли си?

Бет кимна, въпреки че имаше такъв вид, сякаш се намира някъде далеч оттук. Болд даде знак на един патрулен полицай, който се приближи и седна срещу зашеметената жена. Лиз тръгна забързано по стълбите към втория етаж, въпреки че знаеше предварително, че Мери се справя с децата. Щом се убеди, че това действително е така, тя се върна във всекидневната и привлече вниманието на Лу от кухненската врата.

Каза му на сравнително висок глас, така че Бет да я чуе:

— Бет е съгласна да я заведеш да види Тони. Аз ѝ обясних, че тук ще е пълно с полицаи, докато Мери се грижи за близнаците.

— Правилно си ѝ казала — отвърна Болд.

Бет стана от дивана и патрулният полицай ѝ позволи да се облегне на рамото му, за да се задържи права.

— Хайде да те освежим и Лу ще те закара с колата — предложи Лиз. Вече изпитваше отчаяно желание да се върне в банката, за да следи работата на хората си в отсъствието на Тони. Независимо дали им харесваше или не, обединението на компаниите наближаваше, а нейният екип беше пряко отговорен за гладкото протичане на преходния период. Тя сдържа нетърпението си, за да остане с Бет още няколко минути.

Не след дълго паркира микробуса на Болд на запазеното за нея място в подземния гараж на банката. Изгаси двигателя и се помъчи да успокои пулса си. На излизане от колата я стресна звънът на телефона ѝ и тя започна да го търси трескаво, за да отговори на повикването.

Докато държеше с лявата ръка дамската си чанта, а с дясната ровеше съсредоточено в джоба, където би трябвало да е телефонът, нечия длан запуши устата ѝ и Лиз залитна назад, но така и не свари да извика. „Посред бял ден“ — беше първата мисъл, която мина през главата ѝ. Гаражът сивееше под мъждивата светлина на луминесцентните лампи. Преди паникьосаният ѝ мозък да регистрира нещо друго, освен че навън още е ден, някой я издърпа през плъзгащата се врата във вътрешността на микробуса, надяна торба на главата ѝ и я привърза с помощта на широка лента към облегалката на седалката, като едновременно с това натъпка края на торбата в устата ѝ. Тя чу дрънченето на ключовете ѝ, съпроводено от характерния шум от изсипването на дамската ѝ чанта. Чу и звъненето на клетъчния телефон, както и познатото предупредително бръмчене за заключване на предпазния ѝ колан, но двигателят на колата остана все така безмълвен.

Междувременно ръцете ѝ бяха грубо извити назад и завързани заедно зад облегалката, без китките ѝ да се докосват. Всичко това се случи за не повече от десет-петнайсет секунди.

Когато някой махна лентата, която притискаше торбата към очите ѝ, Лиз вече беше започнала да губи съзнание. Тя долови звук, сякаш някой отваряше жабката, последван от друг познат звук, който не можеше да определи. Започна да се мятат, опитвайки се да освободи главата си. Първоначалният ѝ страх беше да не я изнасят — нападателите ѝ бяха мъже, а тя — жена. Беше обездвижена и ръцете ѝ бяха завързани. Помъчи се да помръдне краката си и разбра, че те също са вързани. Но да я изнасят седнала? На седалката? Когато изрязаха дупка на торбата пред едното ѝ око и тя видя, че предната седалка на микробуса е празна, се стегна, защото си помисли, че ще я опипват или измъчват сексуално. Вместо това една космата китка закри временно гледката пред окото ѝ и изряза отвор и пред другото ѝ око. После чу метално изщракване и веднага се сети за инструмента на Ледърман^[1], който бе подарила на Лу преди няколко години на една Коледа и който той така и нито веднъж не използва.

Ще ме накълцат, ще ме обезобразят. Тази мисъл я накара да обезумее. Най-много от всичко я плашеше мисълта да умре от огън, удавяне или обезобразяване. Дори възможността да я блъсне влак или камион не я ужасяваше толкова много.

Някой затвори вратата на микробуса и във вътрешността му се възцари тишина. После се разнесе тихо бръмчене. Лиз започна да прави неуспешни опити да освободи ръцете си, докато не я обзе пълно изтощение. Бръмченето се чуваше от видеото, разположено в конзолата между предните седалки, в което, изглежда, някой беше пъхнал касета. Разбра го, защото малкият, плосък телевизионен екран, прикрепен към тавана на микробуса с панти, светна в синьо и на него се появи ярка бяла стрелка, сочеща надясно.

Когато първият от отвратителните образи изпълни малкия екран, Лиз реши, че това е някаква перверзна, извратена шега — бяха я завързали, за да я накарат да гледа порнографски филм. И отново я обзе ужас при мисълта, че някой седи на седалката зад нея, гледа филма и размишлява какво по-напред да й стори.

Но после голата жена, застанала на четири крака и обърната с гръб към камерата, се завъртя бавно и зад нея се видяха гърдите и раменете на някакъв мъж. Изведнъж обстановката във филма ѝ се стори ужасно позната — дървени греди, лампа, часовник. Лиз остана без дъх и се задави с натъпканата в устата си торба и лентата, която ѝ пречеше да я изплюе. Започна да крещи, но едва чуваше собствения си глас. Когато лицето на екрана се завъртя в профил, а после започна да се обръща в анфас срещу невидимия обектив на камерата, Лиз стисна очи. Но веднага ги отвори отново, подтиквана от любопитство. Голите гърди и рамене, толкова познати. Косата. Профилът на шията. Извивката на бедрата.

Нейното собствено лице.

* * *

Въпреки безбройните часове, прекарани в шофиране на този микробус, Лиз осъзна, че нито веднъж досега не бе сядала на задните му седалки. Във видеото обикновено се въртяха безобидни филми като „Питър Пан“ или „Магьосникът от Оз“ — нещо, което да ангажира

вниманието на децата, когато попаднат в улично задръстване или по време на двучасовото им пътуване до вилата в планината. Съпругата на Болд извърна поглед, но откри, че замъглените ѝ очи се връщат пак на малкия екран в пристъп на самоотвращение. В горния му десен ъгъл бяха изписани часът и датата на записа; дата, която искаше на всяка цена да бъде заличена от живота ѝ.

Камерата, навярно скрита в килера на хижата, беше нагласена под такъв ъгъл, че предлагаше отличен изглед към леглото, на което Лиз с прическа, каквата никога повече нямаше да си направи, за да не я подсеща за това събитие, се завъртя за втори път с лице към обектива. Допирът на двете тела, безмълвните движения, запечатани на черно-бялата лента, свитите устни и разкривените лица, всичко това се сливаше в грозен, отблъскващ танц на плътта, който я изпълваше с унижение.

Ако някой погледнеше към паркирания в подземния гараж микробус, нямаше да види нищо друго, освен сините отблясъци от телевизионния екран, танцуващи по мокрото от сълзи лице на една жена, която не можеше да затвори устата си заради опънатата през нея сребриста лента. Тя се мятеше в отчаян опит да се освободи и микробусът се люшкаше, сякаш клатен от силен вятър. Вътре, върху изпъстрения с петна мокет на пода, се въргаляха една от любимите кукли на дъщеря ѝ, книжка за оцветяване и пликче с натрошени бисквитки „Голдфиш“.

Лиз имаше чувството, че ще умре, докато гледаше с изумление сексуалните ласки на курвата от видеозаписа. Странно съвпадение. Дори рожденото петно от дясната страна на задника ѝ изглеждаше досущ като нейното. Съпругът ѝ го наричаше „моя малък марсианец“.

Сърцето ѝ подсказваше, че няма начин тя да е жената, извършила всички тези неща, но очите ѝ доказваха обратното. Освен съпруга и майка, тя беше грешница и курва.

Постепенно, докато се мъчеше да освободи китките си, Лиз започна да си дава сметка какъв ефект би могъл да окаже този видеозапис както върху собствената ѝ кариера, така и върху тази на съпруга ѝ. Върху живота им. И — което беше още по-важно — върху техните деца, ако записът някога станеше публично достояние. С какви очи щяха да ги гледат след това учителите и родителите на техните приятели? Какво щеше да е отношението на децата ѝ към самата нея

през остатъка от живота им! Тя се опита да си представи гибелните последиствия, ако този запис някога попадне в ръцете на Филип, с датата на него, която доказваше, че е имала връзка с Дейвид Хейс по време на незаконното присвояване на парите. Щяха да последват статии в „Сиатъл Таймс“. Публикации в интернет.

Клетъчният ѝ телефон иззвъня от предната седалка, където го бяха изсипали от чантата ѝ. С едно последно усилие Лиз скъса лентата и освободи ръцете си. И едва тогава забеляза, че единият ѝ край е срян, очевидно звуците, които бе чула точно преди да я затворят в микробуса, бяха от инструмента на Ледърман. Похитителите искаха да се освободи сама.

Махна лентата от устата си, свали торбата, блъсна екрана, за да го прибере към тавана, и се хвърли към телефона. Но падна на колене, защото глезените ѝ все още бяха вързани.

— Помощ! — изкрещя тя, преди да осъзнае, че никой не трябва да вижда този видеозапис. Да ѝ се притекат на помощ бе последното нещо, което искаше в момента.

Дълбок мъжки глас, който почти успя да прикрие силния си източноевропейски акцент, изрече в слушалката:

— Когато следващия път те помолим да направиш нещо, ще очакваме да го направиш сама, а не да изпращаш свой заместник. Съдействай ни и може да си последният човек, който някога ще види този видеозапис. Бъди готова да реагираш веднага щом те потърсим.

Връзката прекъсна.

Ако в този момент някой стоеше близо до микробуса и се заслушваше внимателно, освен воя на преминаващите отвън коли, щеше да чуе изпълненото с болка ридание, което се разнасяше от вътрешността му. Сърцераздирателният плач на една жена, разпъната между миналото и настоящето, обречена на самоненавист, около която се разпадаше всичко хубаво, всичко скъпо и свещено за нея. Една съсипана жена.

[1] Инструмент, който комбинира в себе си клещи, нож и ножица.
— Б.пр. ↑

10.

Болд измърмори някакво извинение, смутен и дори унижен от факта, че Майлс не е бил взет от урока си по пиано и все още чака някой да го прибере. Както при всяко друго частно обучение, за да бъде допуснат сина му до следобедни уроци при концертния пианист Брус Лавин, се бе наложило да подадат молба, да представят две препоръки, да го запишат в списъка на чакащите и да платят значителна сума като капаро. Шест месеца по-късно Майлс най-накрая беше „поканен да се присъедини“.

— Грешката е наша — замаза положението лейтенантът, чувствайки се като подлизурко. Даваше си ясна сметка колко глупаво звучи обяснението.

— Аз не съм детегледачка — продължи Лавин. — Графикът ми...

— ... е много натоварен — прекъсна го Болд. — Знам. — Пианистът се бе постарал да набие тази мантра в главите на родителите. Кредото му бе „Подготвени уроци и точност“. Докато учениците се упражняваха и идваха навреме, участваха в програмата му. — Тръгвам към вас.

— Ако се случи отново...

— Няма — увери го Лу. Целият курс се заплащаше предварително и ако детето бъдеше изключено от него, парите на родителите не се възстановяваха. Отстраняването не можеше да бъде обжалвано, но детето можеше да подаде молба да бъде включено в друг курс.

Болд опита да се свърже с Лиз по служебния ѝ телефон, а после по мобилния, готов да ѝ вдигне скандал. Но когато тя не отговори на нито един от двата телефона, гневът му бързо премина в тревога. Не я бе виждал, нито чувал, откакто се разделиха пред къщата на Бет Лароса по-рано през деня.

Беше възложил на двама полицаи да наблюдават с кола без отличителни знаци или банката, или дома им, в зависимост от това

къде се намира Лиз. По взаимно съгласие тя нямаше да бъде следена, освен ако сама не пожелае, а трябваше да го поиска, ако тръгнеше на среща с Дейвид Хейс. В останалите случаи двамата с жена му се бяха договорили, че тя има право на „личен живот“.

Съобщиха му, че сиената е била видяна да напуска гаража около двайсет минути след завръщането си от жилището на семейство Лароса. Това означаваше, че Лиз си е тръгнала от банката някъде по обяд.

— И не се е свързвала с вас нито преди, нито след това?

— Не, лейтенант.

Той изпробва пак и двата телефона, после позвъни и вкъщи, но отново никой не вдигна. Болд не се панира заради дългогодишния си полицейски опит; беше приучен да не се поддава на подобни емоции, но го налегна ожесточен вътрешен спор. Степенувайки отговорностите си, той побърза да се качи в служебната кола и да се гмурне в натоварения трафик, за да вземе Майлс, преди Лавин да е размислил и да е решил да го изключи от учебната си програма.

Лу напредваше бавно към Фърст Хил, като избираше умишлено по-малки улици със знак „Стоп“ на всяка пресечка и се стараеше да избягва задръстванията на светофарите, но на няколкостотин други шофьори им бе хрумнала същата гениална идея и колите се придвижваха броня до броня. Когато клетъчният му телефон иззвъня, той се подготви да навика Лиз.

— Ало? — Постара се гласът му да прозвучи гневно, така че тя веднага да се досети, че е в издънка.

— Лейтенант?

Разочарован, че очакванията му са били излъгани, той изръмжа:

— Какво има?

— Търсиха ви по телефона. Нещо във връзка с дъщеря ви.

Болд набра номера, който му продиктуваха. Сърцето му се разтуптя тревожно.

На позвъняването отговори Минди Кроуфорд — учителката по балет на Сара. Той разбра какво ще последва и я прекъсна още докато се представяше.

— Не сме се доразбрали кой ще я вземе днес. Вината е моя.

Госпожица Кроуфорд замълча, навярно изненадана от далновидността му.

— Бих могла да я закарам до дома ви — предложи тя, — но преди това трябва да изнеса още един урок. Ще я доведа малко след седем, стига това да ви устройва.

Училището по балет се намираше кажи-речи в противоположната посока на училището „Мадрона“, към което в момента пътуваше Лу. Двамата с Майлс можеха да се опитат да стигнат там навреме, но предложението на г-ца Кроуфорд звучеше далеч по-примамливо. И той й го каза.

— Няма проблем — отговори тя толкова жизнерадостно, че лейтенантът изпита огромно чувство на вина.

Имаше проблем, голям проблем за семейство Болд. Той смекчи донякъде гнева си, като позвъни първо в Сиатълската пътна полиция, а после в Окръжната шерифска служба, за да се увери, че Лиз не е претърпяла пътнотранспортно произшествие. След това се обади на Ла Моя. Сержант Джон ла Моя, когото Болд беше напътствал със съвети през по-голямата част от кариерата му в отдел „Убийства“ и който зае сержантското му място, след като Лу бе повишен в лейтенант, не се придържаше много-много към правилата, но си вършеше добре работата.

— Ало — отговори отсреща Ла Моя.

Болд го попита как върви семинарът по тероризъм, неспособен да започне направо с молба да потърси жена му.

— Няма да повярваш какви лайна видях! Бомби с размерите на цигарена кутия и джунджурийки в куфарчета, които могат да повредят всички компютри в една сграда. Последен писък в областта на техниката, серж. — Ла Моя продължаваше да се обръща към Лу със стария му чин. — Ако тези луди глави докопат дори половината от тези високотехнологични джаджи, ще си имаме големи проблеми.

— Дани Форман призова Бог да им е на помощ на враговете, ако ти си нашата защита.

— Правилно ти е казал. — Джон знаеше как да разсее опасенията на Болд. — Говори ми още за Форскин. — Той измисляше прякори на всички.

— Имам няколко проблема от лично естество — отвърна лейтенантът, благодарен на сламката, която му беше подал Ла Моя. — Можеш да ми помогнеш да разреши един от тях.

— Кажи.

Лу му обясни каква е ситуацията — че трябва да вземе Майлс, а е наложително Лиз да бъде открита. Премълча подробностите около сегашното положение на жена си и около случая, който разследваше, защото сержантът би трябвало вече да е научил повечето от тях. В наблюдението на ферибота бяха участвали прекалено много хора, за да не тръгнат приказки сред служителите на полицейското управление.

— Мога да изляза оттук в десет. Ще проверя всички горещи места, въпреки че нещо не мога да си представя г-жа Би в някой бар с папрат.

— Мислех си, че би могъл да започнеш с Дани Форман. Сигурно знаеш, че наскоро го изписаха от болницата. Измисли някакво извинение, че си се провалил в наблюдението на съпругата ми и се чудиш дали той не знае къде може да е в момента.

— Че съм се провалил. Това ще свърши работа. Добро прикритие.

Ла Моя имаше славата на човек, който никога не се проваля. Но репутацията му на груб играч щеше да накара Форман да му повярва. Самият Форман беше известен като Самотен рейнджър №1 и щеше да му влезе в положение.

Очевидно сериозно обезпокоен, този път сержантът попита без следа от ирония в гласа:

— Имаме ли големи основания да се тревожим, серж?

— Опасявам се, че Лиз е в беда. Първата им мишена, мъж на име Лароса, наш приятел и колега на Лиз от банката, получи сърдечен удар тази сутрин и сега е в интензивното отделение. Ето как стоят нещата според мен. Хейс се добира до банков сейф, в който вероятно е държал софтуера, с чиято помощ е скрил откраднатите пари. Софтуерът е даден на Лароса от хората, които сега контролират Хейс, защото Лароса има достъп до компютрите на банката. Лароса не успява да свърши работата и така името на Лиз отива на първо място в списъка им. Тя също има достъп до онези компютри. А сега е изчезнала.

— Изглежда, няма да е достатъчно просто да си побъбрия с Форскин.

— Дани е поел този случай в свои ръце — или поне той така си мисли — и направо се е вманиачил в него. За него всичко е свързано по някакъв начин с Дарлин. Няма да се изненадам, ако е включил Лиз в някаква тайна операция, за която знае само той.

— Страхотно.

— Затова си мисля да започнем от него.

— Хубаво. — Ла Моя се поколеба, преди да попита за най-очевидното. — Ами ако няма нищо общо с изчезването на Лиз?

— Нека да заведе децата у дома. Да осигурия безопасността им. Ти провери Дани. После ще се тревожим за поредната фаза, ако има такава. — Болд наблегна на следващите си думи. — Постави го натясно, Джон. Не искаме да загубим ресурси и енергия, ако Дани крие нещо от нас.

— Двамата с Форскин сме си имали вземане-даване и преди, серж. Бъди спокоен.

* * *

Брус Лавин пресрещна Болд на тротоара, като влачеше Майлс след себе си. Щом хлапето се качи в колата и закопча предпазния си колан, пианистът заобиколи автомобила и се приближи до прозореца на лейтенанта. Лу се приготви да му четат конско — нещо, от което ни най-малко не се нуждаеше точно в този момент.

— Трябва да поговорим — изрече с напрегнат шепот Лавин, като подчерта с жестове необходимостта от това. Нисък на ръст, той имаше буйна, къдрава коса и пронизващ поглед. Думите му прозвучаха дрезгаво и накъсано като пращането на евтино радио.

— Някакъв проблем ли има? — Болд се завъртя да погледне Майлс, така че момчето да усети колко е обезпокоен. Двамата с Лиз непрекъснато му обясняваха каква привилегия е да посещава тези уроци по пиано.

— Точно обратното — отговори все така шепнешком Лавин с дразнещия си глас. — Вашият син, лейтенант... вашето момче... е може би най-музикалното дете, на което *някога съм преподавал*, а, повярвайте ми, преподавал съм на много деца. Трябва да бъде подложен на тест, за да се определят музикалните и математическите му способности. Ако се окаже, че е толкова талантлив, колкото си мисля, за мен ще бъде чест да продължа да работя с него, но вие би трябвало да му намерите по-добри учители.

Лу усети как го обзема бащинска гордост. *Дете феномен*. Той беше забелязал подобни заложи и вкъщи и именно това го бе подтикнало да запише Майлс при Лавин. Убеден, че пианистът се кани да му се кара за безотговорността му като родител, лейтенантът се оказа напълно неподготвен за този обрат. Със свито гърло той изхриптя:

— Вие можете ли да организирате такъв тест?

— Разбира се.

— Ще трябва да поговоря с жена си. Скъпо ли ще струва?

— Ужасно. Като в „Джулиард“^[1] — пошегува се мъжът и на устните му разцъфна дяволита усмивка. — Някой ден Майлс може би ще се озове именно там.

— Още веднъж извинявайте за причиненото неудобство — каза му Болд. — Нещо не сме се доразбрали със съпругата.

Лавин го потупа по рамото — жест, който шокира Лу, защото изобщо не се връзваше с представата, която си бе изградил за учителя по пиано — помахна на момчето на задната седалка и се прибра отново в къщата.

Лейтенантът остана неподвижен, защото вълнението му едва сега започна да утихва, давайки си сметка, че това е един от онези моменти в живота му, които никога няма да забрави — едноминутен разговор през прозореца на колата... Пред него се бе разкрил един цял нов свят — свят, в който синът му се превърна в музикален магьосник.

Нямаше търпение да каже на Лиз.

* * *

Болд, Ла Моя, Боби Гейнис и Дафни Матюс провеждаха телефонни разговори, обикаляха улиците и разпитваха приятелите на Лиз чак до полунощ. Ла Моя докладва, че е говорил с Форман и Дани твърдял, че няма никаква представа къде е Лиз. „Но начинът, по който го каза, серж... Може и да не лъже, ала не звучеше и много убедително. Крие нещо.“ Лу имаше същото чувство за Форман, но не можеше да направи кой знае какво по въпроса. За да подаде официално оплакване, щеше да му е необходимо нещо повече от подозрения и лоши предчувствия.

Кухнята на лейтенанта играеше ролята на команден център, в който той се изявяваше едновременно като диспечер и като бавачка.

Съзнанието му реагираше спонтанно на отсъствието на Лиз със спомени за нея: как майстори лице от плодове и зеленчуци за децата — с резенчета от краставица за очи и с парченце от портокал за уста. Как кара Майлс и Сара на училище или на църква и всички се заливат от смях. Как се промъква игриво и същевременно предизвикателно в леглото. Жена, която се хвърляше с главата напред в живота, като понякога дори вредеше на собствената си популярност. Жена, която не знаеше какво е страх. Ракът, вярата ѝ и научните ѝ титли бяха доказателство за това. Нейното непоколебимо присъствие на духа го въодушевяваше като моряк, зарадван от попътен вятър. Неотдавна му беше заявила, че ако реши да се пенсионира като полицаи и да се отдаде изцяло на пианото и композирането на джаз, тя ще подкрепи решението му, дори така стандартът им на живот да се понижи. Истински партньор, ето каква беше тя.

Между Матюс и Болд съществуваше връзка като между колеги, която една нощ беше прераснала в нещо повече. Споменът за тази нощ беляза трайно отношенията им. Сега Матюс, която от известно време живееше пробно с Ла Моя — според Лу на земята едва ли имаше двама по-различни души — бе отгърнала нова страница в тези отношения. Закачките и флиртуването останаха в миналото, което се струваше някак нередно на Болд. Той я смяташе за най-добрата си приятелка след Лиз — човек, на когото може да се довери безрезервно. Приятелството им все още съществуваше, но искрата помежду им сега мъждукаше, вместо да пламти.

Матюс се отби у тях, изчерпала идеите си къде да търси Лиз. Беше облечена в синьо непромокаемо яке, тесни дънки и измачкана бяла риза. Косата ѝ беше влажна, но прическата ѝ — все още непокътната. Очите ѝ гледаха малко по-уморено от обичайното. Тя отказа да седне на стола, предложен ѝ от Лу, и остана да стои на прага на кухнята. Лейтенантът осъзна, че това има нещо общо със сегашното състояние на приятелството им, подложено на изпитание от решението ѝ да заживее с Ла Моя. Двамата с нея се познаваха прекалено добре.

Когато Дафни зададе ужасния си въпрос, Болд си помисли колко уместно е да го чуе именно от нейната уста. Само тя би могла да го попита подобно нещо.

— Провери ли при нейния лекар, в болницата?

— Продължавам да се надявам, че Форман знае къде е.

— Лу? Провери ли? Обади ли се там?

— Като психолог ли ме питаш или като приятел?

Тя му отвърна в същия дух:

— Като следовател ли ме питаш или като съпруг? — Способността ѝ да извърта нещата отстъпваше единствено на уменията ѝ да запазва изражението си каменно.

— Не съм.

— Слушай, Лу...

— Стига! — прекъсна я грубо той. — Тя щеше да ми каже. Не би скрила подобно нещо.

— В болниците хората са длъжни да изключват клетъчните си телефони — обясни му Матюс, използвайки същия аргумент, който той бе изтъкнал на Лиз по-рано през деня. Реагираха по един и същи начин на ситуацията. — Там нещата обикновено се проточват и отнемат два пъти повече време, отколкото човек предполага.

— Два пъти обсъдихме кой ще вземе децата след работа. Тя не би забравила подобно нещо. Не само че не е в нейния стил, а просто е невъзможно.

— Може би първият човек, на когото е трябвало да позвъниш, е бил нейният лекар.

Той погледна часовника си и забеляза, че са изминали едва няколко минути от последния път, когато го бе проверявал. Така и не се научи да чака търпеливо. Караше други хора да чакат вместо него, заповядваше им да го чакат, но той самият никога нищо не чакаше.

— Вече е полунощ и всеки опит да се свържеш с лекаря ѝ би бил напразен. И ти го *знаеш* — каза психоложката, тълкувайки изражението му. — Правиш го *нарочно*, нали? Да бездействаш така?

— Тя си изключва телефона и когато се моли — отвърна Лу. — Може да е отишла в някоя читалня, библиотека или на друго тихо място.

— И ти го вярваш!? — Изрече го така, че да го уязви.

Когато в 12:15 на алеята зад къщата проблеснаха фаровете на микробуса на Лиз, Дафни предложи да си тръгне през предния вход, защото бе паркирала колата си на тротоара. Докато вървеше към вратата, тя изрече забързано:

— Ще се обадя на другите. Лиз няма да се зарадва, ако разбере, че си вдигнал по тревога копоите. Е, оставям ви да се оправяте. — Психоложката стигна до входната врата, приказвайки тихо, за да не събуди децата. Тя се славеше с умението да върши няколко неща едновременно и сега отново го доказваше.

— Задължен съм ти — извика след нея Болд.

— Я млъквай. — Матюс излезе и затвори тихо вратата.

Лейтенантът се канеше да вдигне скандал на Лиз, но премисли и реши да я посрещне със загриженост, вместо с гняв. По-добре да изчака обясненията ѝ, вместо да я напада с въпроси.

Изминаха пет дълги минути, а Лиз още не влизаше. Търпението на Болд се изчерпа и той тръгна да я търси. Но докато слизаше по задните стълби, изведнъж се закова на място, защото вратата на гаража се отвори и отвътре излезе със залитане жена му.

Пияна като казак.

* * *

Лиз започна да ломоти, докато пристъпваше несигурно напред; очевидно ѝ бе толкова трудно да говори ясно, колкото и да ходи по права линия.

— Ако не се изпикая през следващите пет секунди... — Тя погледна нагоре, спря погледа си върху Болд, сякаш едва сега го забелязваше, наклони глава и измърмори: — По дяволите. — Докато вдигаше полата си и смъкваше пликчетата си, успя да смачка една хортензия. После клекна наред градината и се изпика, след което залитна напред, падна на колене и повърна.

Лу ѝ бе помагал да преживее вредните ефекти на химиотерапията, изтощението от радиацията и проблемите около раждането, но никога досега не я беше виждал да се напива до такава степен. Той я вкара в къщата през задната врата, свали сакото и ризата ѝ, и двете изцапани с повърнато, и ги остави на стълбищната площадка, за да ги занесе по-късно в пералнята в мазето. Доразсъблече я в банята, сложи я в седнало положение във ваната и пусна топла вода от душа. През цялото време Лиз остана мълчалива, изпаднала в състояние на пълно безразличие. Повърна още веднъж във ваната, а

след това и в тоалетната, след като Лу я накара да изпие пълна чаша вода. Когато най-накрая престана да повръща, той ѝ даде да изпие още три чаши вода, но не ѝ даде аспирин, въпреки че щеше да ѝ помогне, защото това противоречеше на убежденията ѝ.

Лиз заспа в момента, в който главата ѝ докосна възглавницата. Изпълнен с адреналин, Болд остана буден още четиридесет минути, за да се увери, че жена му спи на една страна — в случай че повърне в съня си. Когато задряма, вече минаваше три часа.

* * *

Болд се събуди в 7 часа, разтърсван от Майлс, но Лиз вече беше излязла от къщата, за да избегне унизителните упреци.

Докато правеше палачинки, миеше лицата на децата, преобличаше ги и им приготвяше сандвичи, лейтенантът се отдаде на яростта си. Изолиран. Изоставен. Предаден? Дали случилото се имаше нещо общо с Дейвид Хейс? Когато закара децата на училище, закъснявайки с трийсет минути за работа, той твърдо реши, че се нуждае от обяснение и че Лиз е тази, която трябва да му се обади.

Всеки път, когато телефонът му извънеше, Лу грабваше слушалката и изръмжаваше „ало“, очаквайки да чуе виновния глас на съпругата си. През последните дванайсет часа, недоспал и на път да изпадне в емоционална криза, той премина през състояние на загриженост, безпокойство, гняв и черна ярост. Сега тази ярост извираше през порите му под формата на остра миризма и се трупаше в кървясалите му очи като отрова. Зад стъклената стена на офиса му се плъзгаха като сенки на марионетки неясните силуети на хората от отдела му, които се стараеха с всички сили да не се мяркат пред погледа му.

И тогава дългоочакваното обаждане дойде.

[1] Елитна музикална консерватория в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

11.

Лиз избра място, което познаваше добре, на което се чувстваше в безопасност, уютно и емоционално защитена; място, на което беше идвала да медитира и да се моли, докато се възстановяваше от болестта. Обрулената от времето пейка в Голдън Гардънс парк бе обърната към залива Пъджет Саунд и от нея се разкриваше широка панорамна гледка към зелената вода, тучните острови и изтъканите сякаш от стоманени нишки облаци, които се движеха към вътрешността на сушата.

Болд се приближи и седна до нея на пейката.

— Благодаря ти — започна тя, защото знаеше какво трябва да направи и му беше признателна, че ще ѝ позволи да го стори по начин, избран от нея. — Знам, че си зает.

— Не ми трябва извинение, а обяснение.

Тя усети, че съпругът ѝ съдържа емоциите си — както винаги, страхувайки се да ги излее в порой от думи, за да не съжалява после за казаното. Бедата беше там, че в стремежа си да не бъде груб, той изобщо не разкриваше емоциите си.

Морският бриз разпиля няколко кичура коса върху лицето ѝ. Влажният вятър ѝ се стори изненадващо приятен.

Лейтенантът се загледа в сивото небе.

— Ти и тази пейка.

— Да. — Лиз събра сили, знаейки, че няма как да му поднесе лошата новина по по-мек начин. Трябваше да се придвижи малко по малко до ръба и да скочи. Друг начин нямаше. — Има една видеокасета.

Чуваше единствено вятъра и дишането на Болд.

— Продължавай.

Тя също се загледа в сивото небе.

— На записа съм аз. С Дейвид. Ужасен видеозапис.

— Ужасен.

Разбира се, той нямаше да се въздържи и щеше да измъкне всичко от нея. Беше разпитвал хора в продължение на двайсет години.

— Изненадаха ме в микробуса. В подземния гараж. Завързаха ме за седалката и ме накараха да я гледам.

Лу се обърна към нея и я докосна, а Лиз потръпна от електричеството, което протече между тях.

— Добре ли си?

Щом видя загрижеността му, я заля вълна на облекчение. Тя му описа набързо ужаса, който беше преживяла в микробуса, без да пропусне факта, че умишлено бяха срязали лентата, за да успее да се освободи сама.

— Те?

— Бяха двама. Но недей да го правиш, моля те. Не ме разпитвай. Моля те, недей. В момента имам нужда от съпруг, а не от детектив.

Той се примъкна по-близо до нея. Лиз изпита презрение към себе си заради онова, което му бе причинила — на него и на брака им. За момент ѝ се прииска да беше умряла от болестта си, за да спести и на двама им всичко това.

— Знам.

— Бяха двама. Стана бързо. — Тя отново разказа случката с надеждата, че няма да я накара да го направи за трети път.

— И къде е видеокасетата сега?

— В микробуса. Не съм я пипала. Не искам да я гледаш, Лу.

— Няма да я гледам. Но трябва да я занеса в лабораторията, за да я проверят за отпечатьци.

— Не. Някой ще я пусне, а аз няма да го понеса.

Болд сложи дясната си ръка върху крака ѝ, обви раменете ѝ с другата си ръка и я притегли към себе си. Ако някой ги погледнеше отзад, щеше да ги помисли за двойка влюбени, само дето тя не се чувстваше като такава, докато трепереше в прегръдката на съпруга си.

— С касетата ще се заеме Бърни. Не се тревожи — заяви Лу.

— Чувствам се ужасно.

— Разбирам те, но ще се погрижа никой друг да не я гледа. Работата е там, че трябва да разбере колкото се може повече за нея. Бърни може да направи чудеса в тази насока. Довери ми се, всичко ще бъде съвсем дискретно. Просто ще направя това, което е необходимо и нищо повече.

— Те знаят, че доставката на парите не съм я извършила аз. — Не можа да си спомни дали му е разказала за последвалото обаждане по мобилния ѝ телефон. Мозъкът ѝ не функционираше нормално. — Твърдяха, че следващия път трябва да го направя аз самата и че никой няма да види записа, ако следвам нарежданията им. И че трябва да съм готова да реагирам моментално.

— Кой има номера на мобилния ти телефон? — попита Лу, влизайки отново в ролята на следовател. — Ясно е, че Хейс го има. Но кой друг, освен приятелите ти?

Сред спомените ѝ за събитията, разиграли се в микробуса, внезапно изплува и този, че клетъчният ѝ телефон беше иззвънял, докато поставяха онази торба на главата ѝ. Обясни му, че познатата електронна мелодия, която по-късно бе чула, ѝ дава основания да смята, че похитителите бяха изключили, а после включили отново телефона ѝ. Според Лу това би обяснило откъде знаят номера ѝ — при включване някои клетъчни телефони показвали номера си на екрана.

— Изглежда, това оневинява Хейс — продължи Болд. — Доколкото ни е известно, той не знае нищо за този запис.

— Как е възможно да го вярваш? Разбира се, че знае за него: той го е *направил*.

— Чисто предположение — поправи я лейтенантът. — А ние не можем да си позволим лукса да предполагаме каквото и да било.

Тя се изсмя презрително.

— Не мога така. Не мога да се правя на д-р Уотсън. Аз съм на записа, Лу. И някой *разполага* с този запис. А ако им съдействам, ако им помогна да получат тези пари, ще наруша всички закони. Аз съм заклет банков администратор. Не мога да направя онова, което ще поискат от мен. Но ако не го направя... — Лиз се замисли върху последствията сигурно за стотен път. — Осъзнаваш ли какво ще стане, ако някой друг гледа този запис? С датата, на която е направен? Казах ти за датата, нали? По това време Дейвид вече *трябва* да е бил замесен в присвояването на парите. Много лошо, откъдето и да го погледнеш. Не виждам изход. Ако го направя, всичко отива по дяволите; ако не го направя — също.

— Ако не те изнудва Хейс, тогава трябва да разберем кой го прави. Това трябва да бъде първият ни ход. Все още никой не е поискал от теб да правиш каквото и да било. Когато го направят, ние

вече може би ще знаем кои са. Ще се изненадаш как може да се променят нещата при това положение. Важното е да запазим спокойствие. Нашите чувства, нашите емоции работят против нас. Те вероятно разчитат точно на това. Вероятно се надяват да ни разделят. Не можем да им позволим да го направят.

Лу говореше с такова спокойствие, сякаш вече беше превъзмогнал болката, причинена му от ужасното й минало.

— Чувам мнението на следователя, но се чудя какво мисли съпругът.

— Съпругът в момента е в отпуск — отвърна Лу.

— Нима можеш да ги разграничиш толкова лесно?

— Кой казва, че е лесно?

— Има още нещо — изрече тя, като едва събра смелост, за да започне.

— Още — изпъшка Болд, сякаш някой внезапно го удари в гърдите.

— Така или иначе ще го откриеш сам, по-добре да го обсъдим сега. Но, моля те, умолявам те, не забравяй, че изобщо никога не е ставало въпрос за незадоволеност. Не искам да стигаш до това заключение, окей? Струва ми се, че по-скоро беше отмъщение за липсата на време, което така и не ми отдели. Обсъждали сме го и преди. Но проблемът беше в мен, а не в теб.

— Обаче сега измъчва и двама ни — заяви той.

— Така е. Много великодушно от твоя страна, че го казваш. Не... онова, което искам да ти кажа, е свързано с датата на записа.

— С датата?

— Да. — Сега трябваше да обясни нещо, което дори самата тя не разбираше напълно. Навлизаше в опасна територия. Лиз си пое дълбоко дъх. — Когато се случи всичко това... в *онези* дни... Ние обсъдихме нещата. И аз се съгласих да престана.

— Спомням си.

Очевидно Лу не искаше да му припомня тези моменти, но Лиз не виждаше друг начин.

— Е, събрахме се и започнахме отначало — измърмори той.

— Но не всичко беше приключило — изрече Лиз на един дъх. — Направих го още веднъж — само веднъж — около три месеца след като се договорихме. Той се обади и... просто не знам. Стана една от

онези непоправими грешки. От датата на касетата разбрах, че той е записал именно тази среща. Не знам защо го е направил. Защо изобщо аз го направих.

— Ще се почувстваш по-добре, ако ми кажеш всичко — посъветва я Болд и едва сега тя разбра колко е ядосан, как кипи отвътре. Не можеше да обсъжда този въпрос с него, не и когато той се чувстваше по този начин. — Но няма да го понеса точно сега — заяви съпругът ѝ, сякаш четеше мислите ѝ.

Лиз се бе страхувала от този момент още откакто му призна изневярата си — през цялото време знаеше, че този миг все някога ще дойде и ето че се случи. Беше наранила съпруга си, бе унищожила доверието му към нея, което години наред се опитваше да възстанови. Почувства се ужасно, но едновременно с това изпита и някакво егоистично облекчение, макар да знаеше, че така само щеше да влоши още повече нещата.

Отначало истината можеше да го пореже безболезнено като бръснач. Но тя се страхуваше какво щеше да стане между тях, когато Лу започнеше да кърви.

Внезапно заваля. През първата минута слабо, а после поройно. Двамата с него останаха да седят на пейката, безсилни да станат и да потърсят подслон.

Дъждовните капки, които се стичаха по лицето му, ѝ заприличаха на сълзи. А може би сред тях наистина има сълзи, помисли си тя, парализирана от болката, която му бе причинила. И разбра, че ще продължи да страда заради постъпките си, както страдаше през изминалите близо шест години. Но сега вече нямаше да се измъчва само тя, а и двамата. С част от съзнанието си Лиз се бе надявала, че като сподели страданието си, болката вътре в нея щеше да намалее, но се бе излъгала и за това. Болката не можеше да бъде споделена. Болката беше нещо много лично.

* * *

Те пътуваха в дълбините на нощта — двама души, които се чувстваха еднакво неловко както от тишината, така и от възможността тя да бъде нарушена. Лиз беше със зачервени очи и размазан грим —

доказателство за прекаран ужасно дълъг ден. Лу имаше безизразното изражение на човек, завладян от безмерна скръб. Равномерното свистене на чистачките звучеше като приглушена музика. Лиз копнееше да е в леглото си и да изпадне във временно, осемчасово безсъзнание, за да даде макар и кратка почивка на мозъка си.

— Вече ми липсват — промълви тя. А бяха се разделили с децата преди час.

— Там са в безопасност.

— Знам, но от това не ми става по-леко.

— След случилото се с Бет и Тони, просто нямаме друг избор — обясни Лу.

Продължаваше да ѝ казва неща, които вече знаеше. Лиз остави думите да прелетят покрай ушите ѝ.

— Видя ли лицата им? — попита тя. — Изглеждаха разплакани и объркани, умолителни и изпълнени с надеждата, че мама и татко няма да заминат и да ги изоставят.

— Но когато тръгнахме, вече се смееха и си играеха. Помисли си само. Те обичат Кати. А като знам каква е сестра ми, тя ще се скъса да ги глези. По-добра бавачка от нея няма.

Сестрата на Лу не можеше да има деца и се отнасяше към Сара и Майлс като към кралски особи. Лиз не смяташе, че подобно отношение ще се отрази добре на което и да е дете.

— Трябва да обмислим възможността да подложим Майлс на тест — подхвана лейтенантът. — Да проверим музикалните му способности. Трябва да го обмислим. Кога да го направим, как ще се отрази на него, а и на нас записването му в частно училище. И цената, разбира се.

— Лу, не мога да го направя в момента — призна тя. — Не мога да се преструвам, че всичко между нас е наред.

— А за какво искаш да говорим? За нарушени обещания? Ако не се преструваме, че всичко е нормално, нещата между нас никога няма да се оправят.

Лиз се обърна към страничното стъкло на колата, по което се стичаха струйки дъжд, и се загледа в сребристите ивици, които образуваха. В тъмнината ѝ заприличаха на решетки на клетка.

— Това може да ни раздели, Лу.

— Аха.

Настъпи ново петминутно мълчание. По едно време Болд посегна към радиото, но, изглежда, му хрумна нещо друго. Той отби от магистралата и спря на една бензиностанция, за да купи чаша чай за себе си и бутилка минерална вода за нея.

— Не исках да се връщам при него. Освен това отдавна трябваше да ти кажа какво се случи. Знам, че трябваше да го направя. — Лу вече се бе настанил на седалката и тъкмо затваряше вратата.

— Аха — отговори той, щом вратата се затвори.

Когато излязоха отново на магистралата, той продължи:

— Готов съм, когато и ти си готова.

— Знам го.

— Не е задължително да е точно сега.

— Наистина не мога. Не и когато съм толкова уморена. А ти... ти изглеждаш съсипан от скръб.

Той не отговори.

— Моля те, не се отказвай! Не ми обръщай гръб. Толкова неща се промениха. Толкова хубави неща ни се случиха. Струва си да се бориш заради тях. — Лиз изчака да ѝ отговори нещо. Каквото и да е. Когато разбра, че няма да получи отговор, заяви: — Мисля, че ще ми хареса повече, ако се развиваш, ако се ядосаш, ако излееш навън онова, което таиш в себе си. Как е възможно да си толкова невъзмутим?

— Не съм невъзмутим.

— Тогава го покажи. *Направи* нещо. *Каж*и нещо.

— Първо трябва да те изслушам. Каквито и извинения да имаш, трябва да ги чуя. Признанието ти не ми е достатъчно. Трябва да разбера защо си постъпила така.

— Той ме изигра. Възползва се от симпатията ми. Вероятно го е направил само за да запише онази видеокасета. Изигра ме — така би го определил ти — и аз се хванах на въдицата му. Тогава съжалявах, съжалявам и сега.

Фаровете на движещата се срещу тях кола осветиха за миг лицето му и тя видя, че е изкривено от гняв.

— Значи се напи, вместо да ми кажеш.

Решетките на клетката се наклониха от скоростта на колата. Лиз се разплака безмълвно, за да не я забележи Лу. Той извади една носна

кърпичка и я протегна към нея, но тя отказа да я вземе, ядосана от жеста му.

— Идваш вкъщи, правиш любов с мен и се преструваш, че нищо не е станало? Как си могла да направиш подобно нещо?

— Не знам — отговори му честно тя. Чистачките продължаваха да свистят. — И, ако това има някакво значение, с него никога не съм „правила любов“. Правихме секс. За мен беше нещо като бягство от действителността. Нищо повече.

— Няма никакво значение. Не и за мен — отрязва лейтенантът. — Въпреки че определено се радвам, че си осъзнала тази важна разлика.

Километражът се въртеше, а те все повече се отдалечаваха един от друг.

— Вече ми липсват — промълви Лиз.

— И на мен.

12.

Часовникът на таблото в колата на Болд показваше 7:04, а двоеточието между цифрите примигваше, докато отброяваше секундите във вечерния мрак, обхванал вътрешността на автомобила. Преди по-малко от двацет и четири часа двамата с Лиз бяха закарали децата при сестра му и сега Лу размишляваше върху събитията от деня, докато шофираше по улиците с натоварен трафик. Избираше маршрут, който да ускори пристигането му в хижата, където, както му бяха предали, навярно бе извършено кърваво престъпление.

През изминалата нощ не спа добре, по-точно почти не мигна. Разсъждаваше върху мъчителния им разговор в колата и си задаваше въпроси за бъдещето, чувствайки се предаден от миналото им. На сутринта, без рутинните грижи за децата, двамата с Лиз откриха, че разполагат с предостатъчно време да поговорят надълго и нашироко, а няма какво да обсъждат. И сключиха мълчаливо примирие, като всеки от тях се зачете в част от сутрешния вестник или поне тя го направи, защото Болд само се преструваше, че чете.

Денят в службата му се оказа доста натоварен, но за първи път в кариерата му уреждането на административни срещи и четенето и писането на имейли бе добре дошло за лейтенанта. Никакви разговори, никакъв контакт с хора. Обикаляше из петия етаж като риба в чужди води.

А сега едно обаждане на Дани Форман го беше накарало да потегли към някаква горска хижа, за която Форман твърдеше, че знае, защото самата Лиз му била съобщила местонахождението ѝ. Главата на Болд гъмжеше от въпроси.

Преди Дани му се обади д-р Бърни Лофгрийн, цивилният директор на криминалната лаборатория към полицейското управление, и го разтревожи съвсем.

— Може ли да поговорим за минута? — беше го попитал Лофгрийн.

— Подписвам документи в извънработно време и се нуждая отчаяно от разсейване — му отговори Болд. Не че някога би отказал да поговори с Бърни, който му беше близък приятел, обичаше джаз музиката също като него и бе основният му източник на информация от криминалната лаборатория. В момента, покрай няколкото десетки други случаи, в лабораторията се изследваха уликите, намерени в къщата на Форман, и видеокасетата, на която бе записана Лиз, така че обаждането на Бърни можеше да е свързано с някое от тези неща, а може би и с двете. Лу изгаряше от нетърпение да научи нещо повече за едното и изпитваше крайно нежелание да чуе новини за другото.

— Записът е втора ръка.

— Копие на оригинала?

— Точно така. И няма защо да се тревожиш за съдържанието. Затъмних по дигитален път прозореца на филма, като оставих да се вижда само едносантиметрова ивица от него. Анализирах първите трийсет секунди от звука, за да определя сигнала и максималното количество информация, предавано за секунда време. Което потвърди извода ми, че записът е втора ръка. Едносантиметровата ивица не ми позволи да видя действието на филма, а само обстановката — тъмна ламперия или дървени трупи — и часа и датата на записа. Предполагам, че става въпрос за спалня, и няма да задавам въпроси. Аз съм единственият, гледал или пипал касетата. Не съм я регистрирал, така че дължиш на данъкоплатците около час от моето време.

Болд му благодари, защото знаеше, че Бърни ще очаква да го стори. Мъжът бе направил всичко възможно да защити записа.

— Свалих от видеокасетата четири неясни отпечатъка и шест частични. Вкарах ги в автоматичната система за сравняване на отпечатъци в интернет — каза Лофгрийн — и ги сравних с тези на известни престъпници, осъждани или не. Никакви съвпадения.

Нарастващият оптимизъм на Болд се пръсна като сапунен мехур. Отчаяно се бе надявал някои от отпечатъците да се окажат на Дейвид Хейс — регистриран престъпник и бивш затворник. Разочарованието му беше огромно.

— Е, не мога да не си призная, че очаквах друг резултат.

— После ги вкарах в базата с данни на вашингтонските работещи лица. — Там фигурираха отпечатъците на всички инструктори на пълен работен ден, на учителите в държавните

училища, на повечето лица, работещи в сферата на здравеопазването, на всички пожарникари, полицаи и политици, на техните брачни партньори, а в някои случаи и на техните деца. — И намерих две съответствия. След това пробвах и в базата данни на Щатската имиграционна и натурализационна служба, където попаднах на още едно съответствие на един от частичните отпечатыци, но трябва да те предупредя, че тази улика няма да мине в съда, ако смяташ да я използваш. Имаш ли молив?

Лейтенантът го увери, че вече си води записки — нещо, което Бърни обичаше да чува.

— Частичният отпечатък принадлежи на някой си Малина Алексеевич. Това впрочем е мъжко име — Малина. Проверих го два пъти. Но както вече ти споменах, брато, няма да можем да докажем, че е негов. — Като много други хора в управлението, Бърни също използваше жаргон, когато ситуацията го налагаше.

— В Щатската имиграционна и натурализационна служба има ли...

Бърни го прекъсна:

— Регистриран е като шофьор на „ГЕ Импортс“.

— Никога не съм ги чувал.

— Е, това е в компетенцията на твоя отдел, не на моя.

— А двата положителни резултата от базата с данни и вашингтонските работещи лица? — попита Лу. Той предполагаше, че някои от отпечатыците ще се окажат на Лиз, въпреки че тя твърдеше, че изобщо не е докосвала касетата. Ако отпечатыците ѝ бяха по нея, щеше да ѝ се наложи отново да дава обяснения — още един неудобен разговор между съпруг и съпруга. Колкото по-въвлечен се оказваше в този случай, толкова повече се влошаваше положението.

— Даниел Форман и Пол Гийзър.

Сега, докато си припомняше този разговор, потъналият в размисъл Болд едва не излезе с колата от шосето. *Дани Форман и Пол Гийзър*. Форман му беше ясен. Преди време касетата може да е попаднала в ръцете му. Но отпечатыците на един прокурор? Как биха могли да се появят? А и молбата, която получи от Дани да отиде в дървената хижа, където вероятно е било извършено престъпление. Ставаше все по-интересно.

Клетъчният му телефон кратко иззвъня — някой му беше изпратил SMS. Лейтенантът прочете съобщението, което премина през малкия екран, като вдигна телефона така, че да може да следи пътя.

„От: Б. Лофгрийн: Циг. пепел от Форман е идентифицирана

Марка: Пролетарские (Русия). Очаквай още инфо — БЛ“

Изобщо не се изненада, че Бърни работи до късно; той не обичаше да оставя днешната работа за утре. Лу предположи, че приятелят му се е развълнувал от откритието, че част от отпечатъците по касетата са на Дани, и е накарал екипа си да се заеме по спешност с уликите от къщата на Форман. Не го изненада и фактът, че Бърни е предпочел да му изпрати съобщение, вместо да му се обади. Лофгрийн сигурно си мислеше, че Лу е вкъщи със семейството си, а не искаше да го притеснява. Болд би могъл да прецени дали да прочете SMS-а веднага или по-късно. Лейтенантът бе сигурен, че когато отиде на работа сутринта, ще открие същото съобщение в електронната си поща, вероятно придружено от „допълнителната“ информация, обещана му от Бърни. Онова, което Лофгрийн нямаше търпение да му посочи и което Лу би трябвало да прочете между редовете, бе връзката между един руснак с временни имиграционни документи, чиито частични отпечатъци намираха върху касетата, и откритата до измъчвания Форман пепел от руска цигара. Парчетата от пъзела започваха да се нареждат по местата си и Болд се почувства въодушевен и изпълнен с енергия. Руснакът изглеждаше обещаваща за проследяване диря. Трябваше да го разпита и разучи отблизо, независимо че уликата бе косвена. Но в момента най-много го тормозеше ролята на Форман — като жертва на престъпление, като полицай, държал въпросната касета, и като човека, призовал го в тази мъглива, мрачна вечер. Паяжината на подозрението започна да се заплита. Болд трябваше да прецени какво да довери на Форман и какво не, колко да проучи и колко да остави настрана. Нареждането на пъзела беше едно. Картината, която се образуваше от него, историята, която разказваше — съвсем друго.

Лу навлезе в гъстата гора, сред която се намираше хижата. Малко по-късно паркира до чисто новата ескалада на Форман, като се чудеше как е възможно някой да похарчи толкова много пари за един луксозен автомобил. Видя, че в хижата има някой, и предположи, че е Дани, но въпреки че колата му беше тук, реши да не предприема излишни рискове. В този случай имаше твърде много изтръгнати нокти, за да действа непредпазливо. А и около Форман и Гийзър съществуваха доста въпросителни.

Лейтенантът стигна до края на гората и тръгна да заобикаля хижата с разтуптяно сърце и пищящи уши. По някое време спря, за да се ослуша и да огледа обстановката.

Задният двор беше малък. Висока до глезените трева и бурени се простираха до площадка от лят бетон, на която се мъдреха ръждясала скара за барбекю и два разнебитени шезлонга. Над тях висеше износен плажен чадър, застопорен за бетона с купчина камъни и тухли. Метална тенекия с подпалки привлече за миг погледа на Болд. Бетонни стълби водеха до задната врата, която бе открехната. Без да сваля очи от вратата, той извади пистолета си, прекоси двора и я разтвори широко. После се прикри зад касата и извика:

— Дани?

— Влез вътре.

Гласът беше на Форман.

— Аз съм отзад — съобщи му Лу, който се страхуваше да не попадне в капан. *Нека той да дойде при мен.*

Форман пристъпи с небрежна крачка в кухнята. Имаше уморен вид. На дясната си ръка носеше ръкавица за еднократна употреба, а лявата му беше гола, защото два от пръстите му бяха дебело увити с бинт.

— Здравсти.

— Здравсти — повтори в отговор Болд и прибра пистолета си в кобура на колана.

Дани го преведе през малката кухня.

— Използвал е мястото като убежище. Хижата е собственост на негов приятел. Когато Лиз спомена за хижа, веднага се досетих, че има предвид тази. По време на кражбата на парите я държахме известно време под наблюдение.

Под наблюдение.

— Какво наблюдение, Дани?

— Тоест?

Лу не отговори. Форман протегна ръка като същинско конферансие, приканвайки по-младия мъж да влезе в съседната стая. Централното помещение на хижата беше изпръскано с кръв. Лейтенантът си сложи ръкавици, клекна и докосна една капка. Беше лепкава; не влажна, но не и суха. *На не повече от четири часа.*

— Пак същото — каза Болд, забелязвайки двата изтръгнати нокътя на пода до крака на един окървавен дървен стол, за който жертвата явно е била вързана. Изведнъж всичко му стана ясно. Не се опита да си представи престъплението, а го видя като зловещ черно-бял филм. На стола се мята мъж. Със запушена уста и превръзка на очите. Пред него стои друг мъж с клещи в ръка. Лейтенантът прогони образа от главата си и продължи с огледа.

— Не знам — обади се Форман. — Определено прилича на предишните случаи. Първо Хейс, после мен, а сега това. Има прилики. Но не знам... нещо тук не е наред. Двамата с Хейс са ни измъчвали почти безпристрастно. А случилото се в тази стая ми изглежда доста емоционално. Яростно. Мъчителят си е изпуснал нервите и е омазал всичко.

Лу огледа касапницата.

— Не знам. И в твоето мазе имаше кръв по пода. И по стените.

— Да, но погледни това място!

Лейтенантът си припомни заключението на екипа на Бърни Лофгрийн, че Форман вероятно е бил пребит с полиетиленова торба, пълна с мокър пясък — тази теория се основаваше на откритите на местопрестъплението улики. По някое време торбата се бе скъсала и бе пръснала окървавен пясък навсякъде. Той заобиколи внимателно стола и отиде да разгледа кървавите пръски по отсрещната стена. По тях нямаше пясък. Но пък Форман беше дошъл тук много преди него.

— Мисля, че човекът си има определен метод на действие — заключи Болд. — Рохипнол, изолирбанд, нокти. Явно е личният му криминален почерк. Разговарях по въпроса с Матюс и не стигнах много далеч. Този път мисля да опитам в отдела за организирани престъпления.

— Трябва да се запитаме — каза Дани — дали тази жертва... — подозирам, че става въпрос за Дейвид Хейс — е станала и си е

тръгнала, или е била изнесена от тук в найлонов чувал, щото това, което не се връзва с оригиналния почерк, е липсата на тяло. И аз бях вързан за подобен стол, Лу, и ти казвам, че няма начин да се освободиш сам и да излезеш да се поразходиш.

Но в караваната също не бяха намерили тяло. Изглеждаше странно, че Форман пропуска очевидното.

Лейтенантът заобиколи окървавения стол и отново видя теорията си под формата на кратък филм. Хейс, или който е бил вместо него на този стол, е бил удрян ту по едната страна на лицето, ту по другата и главата му се е отмятала наляво и надясно. Той разгледа кървавите пръски по тавана, които подкрепяха предположението му. Най-много кръв имаше непосредствено над стола, а с отдалечаването си от този епицентър пръските се разреждаха, което беше разбираемо. Но имаше и известна неяснота около събитията.

— Какво мислиш? — попита го Форман, сякаш двамата разглеждаха картина, изложена в музей.

— Имам няколко въпроса.

— Какви? — На Дани това изявление явно не му хареса. Той искаше всичко да бъде решено по най-простия начин. Искаше да чуе от неговата уста, че Хейс вероятно е бил убит в този стол и нищо повече.

— Ще ги задам на специалистите от Сиатълската криминална лаборатория.

— Аз съм първият офицер на местопрестъплението — заяви той. — С този случай ще се заемат моите, а не твоите хора.

Щатското бюро за криминални разследвания използваше криминалната лаборатория на Окръжната шерифска служба. Лабораторията имаше добра репутация, но Болд не познаваше лично нито един от нейните служители, а именно личните контакти му помагаша в изясняването на случаите.

Форман повтори:

— Какви въпроси?

Лейтенантът не вярваше Дани да е чел предварителния доклад по другите два идентични случая на побой — включително и неговия. И не беше убеден, че иска да предостави каквато и да било информация на Форман, преди да получи от него някои отговори.

Той влезе в съседната спалня и дъхът му спря, сърцето му се сви, а въображението му я изпълни с образи. До стената имаше двойно

легло, а в ъгъла бе сбутано едно нощно шкафче. То беше обърнато към един килер с решетъчни сгъваеми врати. Болд побърза да отвърне поглед.

Той попита:

— Как можа да скриеш камерата в килера?

— Какво?

— Видеокасетата. Заради нея те пребиха, нали, Дани? Онази видеокасета. Изтръгнаха ти ноктите и те дрогираха, докато не им издаде комбинацията и местонахождението на сейфа. Ти си държал видеокасетата в сейфа. Държал си я там *шест години*. Защо? Само не ми кавай, че нощем си я вадел и си я слагал във видеото, Дани. Каж ми, че не си оставил заради това отпечатъците си по нея. — Почувства се зле от комбинацията между тази спалня, миризмата на кръв и повръщано, и новите образи, които се нароиха в съзнанието му. Нямаше нужда да гледа касетата.

Форман седна на един дървен стол до вратата на спалнята.

— По онова време получих съдебна заповед от заместник-министъра на правосъдието на САЩ. Примамих Хейс извън хижата с анонимно обаждане. Надявахме се да се доберем до информация — да запишем действията му на клавиатурата. Бяха инсталирани три камери, всяка от които покриваше периметър с телефонен жак, защото подозирахме, че върши измамите си, докато е в интернет. Инсталираха ги „Тек Сървисис“ под протекцията на отдел „Специални операции“.

— По онова време ти работеше при нас — каза Болд, визирайки Сиатълското полицейско управление.

— Точно така. Хейс използваше лаптоп. Всеки път работеше в различна стая. Не можехме да предвидим коя от тях ще избере. *Нямах никаква представа*, Лу. Отидох на риболов и хванах погрешната риба. Ако нямаше връзка със случая...

— *Нямало* е връзка!

— Банков служител? Имаше връзка и още как. В продължение на два или три дни тя беше главна заподозряна. Говоря за *жена ти*. Единственото нещо, което я спаси, единственият човек, който я спаси... е пред очите ти. Задържах касетата, проучих каквото трябваше да проуча и никога не споменах името ѝ. Преживяхме лечението заедно — продължи той, имайки предвид лечението от рак на съпругите им — и ми ставаше все по-трудно да те гледам в очите. А

после състоянието на Дарлин се влоши, докато Лиз започна да се възстановява. Ставаше все по-зле и по-зле.

— А какво правят отпечатъците на Пол Гийзър върху касетата? — попита лейтенантът, като се опитваше да остави личната им история настрана, но виждаше колко заплетено е всичко. — Разкажи ми цялата история, Дани. Така ще се наложи да го направиш само веднъж.

— Върви по дяволите! — изкрещя Форман.

— Трябвало е да унищожиш касетата.

— Имаш предвид, че е трябвало да те уведомя за нея, така ли?

— *Не* казах това.

— Една банкова служителка спи с моя измамник — моя *заподозря* — и аз трябва да унищожа тази улика? *Ти* би ли унищожил такава улика?

— Шест години — отговори Лу с пресъхнало гърло. — Да, щях.

— Касетата не беше единственото нещо, което държах в сейфа си. Всякаква информация, имаща връзка с този случай, също беше вътре, като по-голямата част от нея бе записана на диск. Всичко изчезна. Дали са я унищожили? Не знам. За първи път чувам отново да се говори за тази касета. — Форман направи пауза и после добави: — Значи отново са взели на прицел Лиз. Това се опитваш да ми кажеш.

Всъщност Болд му разказваше повече, отколкото би желал, защото беше позволил на емоциите си да надделеят.

— Това единственият запис ли беше? На Лиз и Хейс?

— Да.

— Ами отпечатъците на Гийзър?

— Не мога да ти кажа как са се появили. Не зная нищо за това. Но *предполагам*, че рано или късно всички записи са минали през бюрото му. Нямам спомен записът на Лиз да е попадал сред другите записи. Но си спомням съвсем ясно първия път, когато го видях и осъзнах, че трябва — наложително е — да те защита, стига да е възможно. Спомням си, че отделих касетата от останалите. Но те бяха номерирани, знаеш ли? И аз реших, че на първо време мога да я държа под око, без да я вземам, така че никой да не забележи нещо подозрително, както би станало, ако изчезнеше, и така тя вероятно се е озовала сред купчината записи на бюрото на Пол. Нещо такова.

Обяснението не се понрави на Лу — стори му се, че Форман току-що го съчини, но реши да го приеме, поне за момента.

— Нещо не се чувствам много добре — оплака се той.

— Вероятно е от въздуха. Тук вони.

— По време на наблюдението миналата седмица трябва да си видял срещата между Лиз и Хейс. — Искаше да разбере дали не са се срещнали тук, в хижата. Възнамеряваше ли Дани да включи Лиз в планове си?

— Не. Тогава не наблюдавах хижата.

Възможно ли е това, запита се Болд. Място, което преди шест години е било под наблюдение, и Форман да не се завърти наоколо, след като мъжът е освободен от затвора?

— Съсредоточих вниманието си върху жилището под наем — караваната — като си мислех, че Хейс може да реши да офейка. И си изядох боя.

— Пребиха те два пъти, а сега като че ли са пребили за втори път и Хейс. Защо са поели такъв риск? — попита лейтенантът. — Защо не са направили онова, което е трябвало да направят още първия път?

— Мен нямаше да ме измъчват в проклетата гора — оплака се Дани. — А и тези момчета са умни. Не искат да ги обвинят в отвличане. Няма проблем с нанасяне на телесна повреда. Може би дори с непредумишлено убийство втора степен. Но всичко става в дома на жертвата. Влизане с взлом. Грабеж. Нищо толкова сериозно, колкото едно отвличане.

Аргументът не беше особено добър, но Болд си замълча.

— Спипали са Хейс още първия път. Знаем го, защото кръвта, която намерихме, се оказа негова. Защо да рискуват, защо да си създават главоболия втори път? — Този въпрос не му даваше мира. Тези хора изглеждаха умни, Дани беше прав за това. Дори нападението на Лиз приличаше повече на грабеж. Бяха много предпазливи. Така че защо са рискували да нападнат Хейс за втори път? Особено, при положение че той може да е бил под полицейско наблюдение?

Болд обхвана с жест касапницата.

— Беше ли свидетел на разигралото се тук?

— Не, разбира се.

— Но Лиз ти е споменала за тази хижа. Ти си я наблюдавал. Сам го каза.

— Ти го каза, не аз. — Форман добави: — Примамиха ме далеч оттук. Получих анонимно обаждане за среща в града. Че Хейс искал да говори с мен. Попаднах в задръстване на 520-а. Не можах да стигна дори до Белвю. Пропуснах срещата. Шибана работа.

Лейтенантът изпита гордост, че е успял да отклони Дани Форман от темата за противоречивите улики, които е открил на местопрестъплението. Опитните ченгета рядко успяваха да скрият нещо един от друг, а той беше направил точно това, като бе фокусирал вниманието на Дани върху себе си — нещо, което повечето хора смятаха за трудно постижимо.

— Знаеш ли какво ще стане, като повикам специалистите от криминалната лаборатория? — попита го Форман. — Ще огледат хижата *стая по стая*, ще наръсят всичко с прашец и ще снемат отпечатъци.

Лу усети как нагоре по гръбнака му плъзва топлина.

— Мисля си за латентните отпечатъци — продължи чернокожият мъж. — Давността им не може да се определи. Може да са оставени вчера или *преди шест години* и ще изглеждат по един и същи начин.

Болд се върна при вратата и погледна отново в спалнята. Този път във филма, който се завъртя в главата му, видя как голата му съпруга стиска таблите на леглото, пипа нощната лампа, притиска потната си длан към стената. И понеже отпечатъците ѝ бяха включени в базата данни на вашингтонските работещи лица, веднага щяха да разберат, че е била тук, и да я привикат на разпит. И не след дълго щяха да научат в детайли за връзката ѝ с Хейс.

Лейтенантът усети как му прималаява. Щеше ли сега Форман да му предложи да унищожат уликите и да избършат всички повърхности в хижата? Каква беше целта му?

— Лиз трябва да ми съобщи всичко, което поискат от нея — каза Дани.

Ето какво искаше. Думите увиснаха между тях, сякаш замръзнали в пространството. Отговорът на Болд щеше да определи силата им.

— Искам тя да е в безопасност.

— Върви си сега и няма да има никаква следа, че някога си бил тук. Какво ще открият криминалистите, зависи най-вече от онова, което може да се открие. Но когато видиш, че в предварителните

доклади за хижата няма и думичка за Лиз, ще разбереш защо. Щом ѝ се обадят отново, аз трябва да съм първият човек, на когото ще позвъниш. Те ще поискат да свърши нещо за тях и тя ще го направи. Самата тя, а не някоя агентка, предрешена като нея, треньоре. Ако искаха да я отвлекат, вече щяха да са го направили. Очевидно е, че те ще имат по-голяма полза от нея, когато е на свобода. Те няма да я наранят, а само ще я *използват*. И ти ще им позволиш да го направят.

Думите на Форман не изненадаха лейтенанта; изненада го острият му, настойчив тон. Изпитанието, през което бе преминал чернокожият мъж, беше взело своя дан. Лу нямаше никаква представа какво е да ти изтръгнат ноктите, нито какво може да причини това на психиката на един човек.

— Става дума за седемнайсет милиона долара, Дани. „Уест Корпорейшън“ са имали застраховка. Не са загубили нито цент. Знам, че те не биха искали подобно нещо да се случи отново, но единственият човек, който дава мило и драго да разреши случая с незаконното присвояване, си ти. А аз... мен ме е грижа единствено за Лиз. Искам да остане извън този случай. Да не бъде замесвана. И двамата не го искаме. В противен случай само ще страдаме. Искаш от мен невъзможното. Това е *единственото нещо*, към което се стремя — да не бъде замесвана. Колкото до желанието ти да позволя да бъдат унищожени уликите — и това не мога да направя. Дори и да има нейни отпечатъци, хижата трябва да бъде проверена от криминолозите. Необходима ни е всяка улика, която те биха могли да намерят. И ще ти кажа защо. Защото в това престъпление — каквото и да се е случило тук, на когото и да се е случило — има нещо нередно. Мога ли да посоча какво? Не, не мога. Все още не. Но има нещо нередно. Не можеш да причиниш това два пъти на един и същи човек. Професионалисти не биха постъпили така. Ето защо се нуждаем от лабораторните специалисти. Затова ще остана тук при теб, докато те не дойдат. Отпечатъците на Лиз могат и ще бъдат обяснени, независимо от последствията. Ще повярва ли някой, че тя притежава достатъчно сила, за да върже Дейвид Хейс? Дори с помощта на рохипнол? Абсурд. Тя *няма да участва* повече в този случай, освен като свързка. Искат да ѝ се обадят, добре. Но всичко останало ще бъде извършено от нейни заместници, полицаи под прикритие и прочее.

— И ти ще вземеш това решение вместо нея? — попита Форман.
— Без нея?

— Преди малко ти се опита да ме изнудиш, Дани. Да ме принудиш да направя нещо против волята си. За какво? Заради един случай отпреди шест години, за който никой не го е грижа? Виж се в огледалото. Съществуват причини на един полицаи да не се възлага да разследва за втори път същия случай. Ти възплащаваш тези причини. Изпушил си, Дани. Обвиняваш този случай за болестта на Дарлин, дори за нейната смърт. Захапал си го и не го пускаш. Откажи се, човече! Остави го на някой, който не е емоционално обвързан с него.

— Ти така ли би постъпил? — попита Форман с равен и спокоен глас, но в него се долови някаква скрита сурова енергия, от която космите по врата на Болд настръхнаха.

— Върши това, което проповядваш, войнико.

Лейтенантът усети болезнено пробождање в гърдите си и едва не се присви от жестоката болка. Този случай беше станал идея фикс за Дани — положение, което всеки следовател знаеше, че не бива да допуска. Подобни неща винаги водеха до проблеми.

— Добре ли си?

Гласът на Форман прозвуча глухо и сякаш от разстояние. Болд не усети, че не вижда с едното око, докато зрението му не се проясни отново.

— Лу?

— Добре съм — излъга лейтенантът. Но ето че отново виждаше ясно с двете си очи. И слухът му се оправи, странното ехо изчезна. Той осъзна, че двамата с Дани бяха като гимназисти, започнали кавга като опоненти, но накрая сключили примирие. — Не мога да направя това, което искаш от мен. Не мога да се съглася да фалшифицираме уликите и не мога да допусна Лиз да играе по свирката на Хейс или който там стои зад гърба му. Ако искаш да играеш против правилата, изборът си е твой.

— Не е мой — отвърна чернокожият мъж. — И никога не е бил. Ако там навън има труп, искам да го намеря. Колкото е възможно по-скоро. Да. Защото той може да ни отведе до тези, които са го убили, както и да разберем *предварително* какви са планове им за Лиз.

— Те?

— Които и да са те. Ако Хейс е жив, ако се съгласи да им помогне да си върнат парите, има само един човек, който може да им свърши работата, Лу, и това е Лиз. Мисли си каквото щеш, не ме интересува. Но този човек ще бъде Лиз. Тя има достъп, набъркана е с Хейс. Ти кого би избрал на тяхно място?

Болд знаеше, че е прав, въпреки че не му се искаше да го повярва. Беше сряда вечер и до обединението на банката оставаха броени дни. Присвоените пари трябваше да бъдат взети преди обединението, иначе щяха да бъдат изгубени. Беше му трудно да си представи, че до понеделник сутринта всичко ще е приключило и животът им с Лиз ще се върне към обичайния си ритъм.

— Чака ме работа — каза той. — Е, кой ще се обади? Сряда вечер е, Дани. — Лейтенантът изтъкна този факт, за да убеди Форман — криминалната лаборатория на СПУ анализираше улики по всяко време на денонощието. А лабораторията на Дани вероятно не работеше по това време. Щеше да е от полза и за двамата им, ако се обадеше Болд, ако със събирането на улики се заемеше лаборатория на СПУ.

— Ами, обади се ти тогава.

Лу забеляза някакъв проблясък на мисъл в очите на Форман. Само проблясък, но и той му беше достатъчен. Чернокожият мъж знаеше, че няма да получи навреме уликите си, освен ако на местопрестъплението не дойде криминалозите от лабораторията на СПУ. Той беше подвел целенасочено лейтенанта, за да го накара да предложи сам да повика хората на СПУ. Участието на лабораторията щеше да означава, че Болд или някой от неговия отдел ще поеме писането на доклади, срещите, обясненията, изявленията в пресата, анализа. Форман умишлено му бе създавал препятствия, само и само да го накара да се заеме с разследването по собствено желание. Освен това Дани знаеше, че той никога няма да си тръгне от местопрестъплението.

— Не си го изкарвай на мен, Дани.

— Ако не ме бяха подмамили далеч оттук, щях да предотвратя това кръвопролитие. Или поне щях да бъда свидетел. Как мислиш, че се чувствам?

— И кой е виновен? Не и аз.

— Като дойде неделя вечер, двамата с Лиз ще разберете, че всичко може да приключи само по един начин. Тя отива в банката. Прави каквото ѝ се каже — каквото те ѝ кажат — и ние проследяваме парите до торбата с лайна, която е виновна за всичките тези проблеми. Още не си го осъзнал, Лу, но ще го осъзнаеш. Знам, че ще го осъзнаеш.

— Не бих разчитал на това.

— Ако този видеозапис стане публично достояние, нейната кариера със сигурност ще приключи, а и на твоята едва ли ще се отрази добре.

— Ще го преживеем.

— Ще видим.

— Ще видиш.

Лейтенантът извади телефона си и набра номера на Бърни Лофгрийн, за да включи криминалната лаборатория в разследването.

Но нещо му подсказваше, че прави голяма грешка.

13.

Възможността да свърши малко истинска полицейска работа изпълваше Болд с въодушевление. Сега, когато носеше лейтенантска значка, рядко му се отдаваше подобна възможност, затова тези моменти му се струваха още по-пълноценни. За него разследването беше математически процес и като такъв бе тясно свързан с неговата музика, която той смяташе за математически език. Ако си детектив, свързваш А с В и В с С, а след това А с С, и така нататък, проста алгебра и геометрия, с чиято помощ разрешаваш всеки ежедневен проблем.

Проблемът в случая беше как да притисне Малина Алексеевич по време на разпита му. И сега, докато уринираше рано сутрин в мъжката тоалетна на полицейския участък, Лу изведнъж осъзна каква е връзката между няколко съвсем различни улики.

Потънал в мисли пред писоара, той чу тихото изщракване на езика на бравата на вратата, погледна през рамо и видя как една жена се заключва в тоалетната.

— Объркали сте вратата — подвижна ѝ Болд, докато се прикриваше бързешком. — Това е мъжката тоалетна.

Когато жената го помоли да ѝ отдели две минути от времето си и спомена чина му, той побърза да си вдигне ципа. През всичките му години в полицията никога не му бяха устройвали засада в тоалетната.

Жената беше хубава, 32 — 33-годишна, със стройно тяло и голям бюст. Изрусената ѝ коса беше подстригана на бретон и стигаше до раменете ѝ, което придаваше на прическата ѝ вид на шлем. Лу се напегна да свърже симпатичното лице с някакво име, но не успя. Докато си миеше ръцете, тя се приближи до него и заговори бързо с приятния си глас.

— Прощавайте, че ви издебнах така, но не можах да измисля подобър начин да се усамотим.

Той се извини, че е забравил името ѝ.

— Олсън — отговори жената. — Мади Олсън. „Организиран престъпление“.

Болд се зарадва на няколко мига, които му бяха необходими да извади няколко хартиени кърпи от кутията и да избърше ръцете си, защото те му дадоха време за размисъл. По-рано тази сутрин той беше отправил запитване до отдела за организиран престъпление с надеждата, че изтезанията може да отговорят на нечий криминален почерк и че колегите му може да разполагат с досието на човек, който обича да изтръгва нокти. И ето че сега се появяваше Олсън, която му поднасяше информация по странен, изключително необичаен начин. Той не я попита за мотивите ѝ, защото фактът, че се беше заключила в тоалетната заедно с него, му подсказа очевидната нужда от изключителна дискретност.

Освен това Болд осъзна, че жената има пълното право да иска да се срещне с него при подобни странни обстоятелства. Срещата на детектив от „Организиран престъпление“ с един лейтенант от отдел „Убийства“ несъмнено щеше да направи впечатление на някой, дори и да продължеше не повече от минута в някоя зала за съвещания. Най-безопасният начин беше да се срещнат уж случайно някъде извън управлението, но Лу ходеше на работа и се прибираще у дома с колата си, което не предлагаше много възможности за някой като Олсън да се добере до него.

— Добре, слушам — каза той.

— Вашето запитване тази сутрин: рохипнол, изолирбанд и изтръгване на нокти. По този начин няма да научите нищо от нашия отдел.

— Няма ли? — попита Лу, опитвайки се да следва мисълта ѝ.

— Не. Ще ни потърсите отново след няколко дни и ние пак няма да имаме отговор за вас.

— Не разполагам с няколко дни.

— Знам го. Моето бюро е до това на Марсел. Чух какво ѝ казахте.

Марсел Малвон работеше в „Организиран престъпление“ от почти толкова време, колкото Болд бе прекарал в отдел „Убийства“. Той беше отправил запитването си директно към Малвон, защото знаеше, че никога няма да проумее йерархията в отдела им.

Олсън хвърли бърз поглед към вратата на тоалетната, сякаш очакваше някой да ги прекъсне. После пусна чешмата, за да заглуши доколкото може разговора им.

Лейтенантът усети, че дланите му се потят, и ги избърса отново.

— Трябва да разберете едно нещо за „Организиран престъпления“ — каза му тя. — Там е по-зле и от „Вътрешни разследвания“. При нас важи едно правило: *никой не може да те опази по-добре от теб самия*. Не става въпрос за даване на невярна информация, а по-скоро за дезинформация. Когато някой ни настъпи по мазола, ние просто скриваме информацията.

— Настъпил съм ви по мазола — заключи Болд от думите ѝ.

— Никой няма да ви даде тази информация. Ако се окаже, че греша, толкова по-добре. Но когато чух за какъв кратък срок ви трябва отговор, реших да премина към действие. Някой ден може да ми върнете услугата.

— Стига да мога.

— Почеркът, който търсите, принадлежи на един цивилен информатор, който в момента работи по наш случай. Никой няма да го пожертва заради вас или вашите хора.

— Никой, освен вас.

— Никой, освен мен — призна жената. — Доведеният син на сестра ми. — Ето на, помисли си Болд. Сега Олсън щеше да му каже каква услуга иска в замяна. — Возил се е на задната седалка на една кола като купувач в сделка с наркотици, когато другият пътник решава да отмъкне наркотиците и застрелва дилъра. Колата е спряна и всички са обвинени в непредумишлено убийство, освен стрелеца, който е обвинен в предумишлено. Племенникът ми е добро момче. Просто е попаднал в неподходящото време на неподходящото място. Наркоман. Заслужава да получи сериозна присъда и дори да полежи в затвора известно време, но не и да бъде осъден за непредумишлено убийство.

Болд знаеше за този случай. Той обеща да го разгледа и да направи каквото може.

— Това е всичко, което искам.

— Дадено.

— Този цивилен информатор в момента е агент под прикритие. Участва в съвместна вътрешна операция, ръководена от отдел „Специални операции“. Замесени са дори Щатската прокуратура и

Имиграционната и натурализационна служба. Но почерка, който описахте... знам със сигурност, че той е по маникюрите — каза тя, имайки предвид изтръгването на нокти. — Виж, рохипнолът е нещо ново за мен. Така че може да става въпрос за някой негов познат, а не за самия него. Не знам. И това ще е оправданието на Малвон, че не ви е казала за него, ако се обърнете отново към нас. Рохипнолът не е част от неговия почерк, не е типичен за него. Именно поради тази причина могат да откажат да ви го предадат. Но изолирбандът и маникюрите — това със сигурност е по неговата част.

— За каква операция става въпрос?

— Тези хора се занимават с *всичко*, лейтенант. Говорим за измама, контрабанда, продажби на дребно на черния пазар. Обмяна на валута. Пране на пари. Всичко, свързано с пари. Никакви наркотици, никаква проституция, нищо за отдел „Наркотици“ или отдел „Борба с порока“. Но изнудване? По дяволите, лейтенант, този тип — за шефа им говоря, не за информатора — когато са писали определението за изнудване, сигурно са имали предвид него. Те управляват цяла империя. Този тип е шибаният Марлон Брандо на общността на руските имигранти. И е Опасен, с главно О. Това е другата причина, поради която ще искат да ви държат настрана от него: да се забъркаш с тези хора е като да си купиш еднопосочен билет за гробището. Нашият човек — агентът ни под прикритие, е същинска златна мина. Постоянен източник на информация. Благонадеждна, сигурна информация. Компрометирането му ще е истинско бедствие. Благодарение на него разкриваме големи чуждестранни мрежи за пране на пари. Той е като златна жила. Затова знам, че никога няма да успеете да го измъкнете от нас.

Вратата на тоалетната се разтресе. После някой започна да тропа настоятелно по нея.

— Какво, по дяволите... — чу се нечий недоволен глас.

— Някакво име? — попита Болд с разтуптяно сърце. *Руската общност*, беше казала тя. Пепелта, открита до стола, на който бяха измъчвали Форман, беше от руски цигари. Един от частичните отпечатъци, открит от Бърни Лофгрийн, принадлежеше на руснак. Щрак, щрак, щрак — парчетата от пъзела се нареждаха по местата си. Обичаше тази работа!

Олсън отговори толкова тихо, че дори Лу едва успя да я чуе през шума от течащата в мръсната мивка вода.

— Ясмани Свенград. „Генерал Есетра“.

— Генерал *Есетра*? — поиска да се увери, че е чул правилно Болд.

— Той внася черен хайвер. Или...

— Нека да позная — прекъсна я лейтенантът. — „ГЕ Импортс“.

— Ами... да — каза впечатлено тя.

По вратата отново се затропа. Лу изкрещя на мъжа отвън да се успокои. После се обърна към Олсън.

— Вашият граждански информатор... Името му е Малина Алексеевич.

Жената зяпна от изненада. Имаше хубави зъби.

— Откъде знаете това?

— Проявил е непредпазливост — отговори ѝ той.

Болд ѝ каза да се скрие в една от кабините и да заключи вратата. Когато теренът станеше чист, щеше да почука на вратата.

Отключи тоалетната и пусна вътре раздразнения детектив, който замълча тактично, щом видя, че пред него стои лейтенант. Болд се задържа в преддверието, докато детективът не излезе от тоалетната. После почука на вратата, Олсън се промуши покрай него и се отдалечи бързо, без да поглежда назад.

Тя беше нарекла Алексеевич *златна жила* и Лу си помисли, че си няма представа колко е права.

* * *

Повечето от бившите сиатълски консервни фабрики, складове за лед, тухлени навеси за лодки и работилници за корабни платна бяха сринати преди години и заменени със сгради с жилища под наем, ресторанти и туристически атракции. Малко от старите постройки бяха оцелели, до една ръждясали и разпадащи се, най-вече по северното крайбрежие на плавателния канал на Лейк Юниън — последния солен спомен за една отминала епоха. Компютърни чипове бяха заменили консервите с пушена съомга, а софтуерни програми — раците с меки черупки. Болд се взеше в джетата на Ла Моя, която

зави по една алея. За най-южна граница на квартал Балард служеше морската дига край плавателния канал и дървените ѝ подпори, побелели от изпражненията на чайките. Пустите, обсипани с боклуци асфалтови шосета, които минаваха между празните сгради, напомняха за прашните празни улици от старите уестърни. Вятърът, който навяваше морски пръски, бучеше в ушите на лейтенанта.

— Ето го мястото. — Ла Моя посочи почти нечетливите числа над ръждивочервената врата на една стоманена постройка с ламаринен покрив.

Болд извади служебния глок, с който преди две години беше заменил деветмилиметровата си берета, и провери дали е зареден — нещо нетипично за него.

През цялото време, докато бяха пътували насам, Ла Моя му беше разказвал за семинара по тероризъм, част от един продължителен учебен курс, като отново бе изразил загрижеността си заради устройствата, които се предполагаше, че притежават терористите. Един късен следобед към края на курса го бяха завели на някакъв полигон, за да наблюдава демонстрация на част от експлозивите и бомбите с дистанционен детонатор.

— Но най-шантавото оръжие се оказа нещо, наречено Електромагнитен пулс, ЕМП. — Ентусиазмът на Ла Моя можеше да накара всичко да звучи интересно.

— Вече се опита да ми обясниш какво представлява — прекъсна го лейтенантът. Той се интересуваеше от технически изобретения, но само ако му вършеха работа, и не изпитваше нужда да знае всичко в тази област. Охлади ентусиазма на по-младия мъж, защото не му се искаше да слуша сложните му обяснения какво представлява ЕМП. Ла Моя, слава богу, замълча.

— Лиз е била любовница на този тип Дейвид Хейс — продължи Лу. — Помниш ли, когато всичко това ми се струпало преди шест години? Бил е Хейс. Има един видеозапис. Порно запис. Този тип, Свенград, може да го притежава. Така че, ако чуеш за някакъв видеозапис по време на разговора ни, да знаеш, че става въпрос за него. Не искам да изглеждаш изненадан.

Ла Моя въздъхна и извърна неловко очи.

— Няма смисъл да криеш изненадата си в момента.

— Не я крия.

— Ще бъде добре, ако този запис не се появи в интернет, във вечерните новини или на следващото заседание на директорите на банката.

— Има си хас.

— Може да решиш, че сме тук заради това.

— Аха.

— Но не е така. Тук сме, за да отведем Алексеевич в управлението за разпит. Имаме негов частичен отпечатък — няма значение, че това е неприемлива улика.

— Това не ме притеснява.

— Не само че разполагаме с пепел от руска цигара, но, както се оказа, „Ес енд Джи“, компанията на Свенград, държи изключителните права за техния внос за цялото Западно крайбрежие. Всъщност ние искаме, направо се нуждаем да сложим пакет от тези цигари в джоба на Алексеевич. Цигарите плюс частичния отпечатък ще са достатъчни да го задържим.

— Може да дойде с нас доброволно.

— Да бе — изсумтя Болд. — Много е вероятно.

— А ако нещата там вътре излязат от контрол?

— Колкото и зле да се развие положението, ще ги убедим да ни пуснат. Ще си тръгнем. Хората, които търсим — а може би това е Свенград — избягват да вършат углавни престъпления. За мен е достатъчно. Няма да посегнат на две ченгета. Те са изключително предпазливи. Свършваме си работата. Арестуваме Алексеевич, ако е вътре, и се махаме.

— Хич не е в стила ми — заяви Ла Моя. — По-скоро ще реша въпроса с оръжие.

Въпреки многото грижи, които го бяха налегнали, лейтенантът избухна в смях.

— Ти си голям веселяк, серж.

— Така разправят.

— Не... не разправят това.

Лу го стрелна с поглед.

— Тогава какво разправят?

— Не искам да изгубя работата си. — Ла Моя отвори вратата на колата и тръгна към сградата.

Когато наближиха червеникавата врата през мъглата от ситни пръски морска вода, Болд каза:

— Не забравяй, че има седемнайсет милиона причини да ни излъже.

— Мислиш ли? — попита Ла Моя, който не можеше да повярва, че незаконно присвоените пари могат да водят към тази ръждясала постройка.

— Съвсем скоро ще разберем.

Ла Моя почука и те влязоха в нещо като малък офис, в който имаше две стари, тъмносиви стоманени бюра, една рецепционистка с дълга коса и червени нокти, която наближаваше петдесетте; няколко окачени по стените бели табла, изписани с разноцветни съобщения, и четири големи, цветни плаката, до един изобразяващи едрогърди жени с розови езици. Реклами на черен хайвер, предназначени за читателите на „Плейбой“. Рецепционистката вдигна слушалката на телефона си и набра нечий номер. Във вътрешността на сградата се разнесе продължителен звън.

— Силиконовата долина — каза сержантът, като посочи към един от плакатите, на който оскъдно облечена чернокожа жена на не повече от двадесет пробиваше с пневматичен чук асфалта на градска улица. Коментарът на Ла Моя се отнасяше до силиконовите импланти в гърдите ѝ. Жената имаше жълта каска с американския флаг. Над нея пишеше: „Ако ви мирише на риба...“. А под пневматичния чук имаше консерва с черен хайвер, под която се четеше: „... значи сте на правилното място — Свенград, черен хайвер от есетра“.

Въведоха ги в прохладен склад, който вонеше на риба. За водач им служеше добре облечен мургав мъж в началото на трийсет и няколко години с умерен акцент. Според досието, което Болд носеше в джоба на самото си, не беше Алексеевич.

От двете им страни се издигаха лавици от метална мрежа, отрупани с грижливо подредени кашони. По сивия, лъскав бетонен под минаваха пешеходни алеи, очертани с яркожълти линии според изискванията на OSHA^[1], а високо над главите им светеха живачни лампи, които придаваха на човешката кожа нездрав зеленикав оттенък. Лейтенантът констатира със съжаление, че в момента в склада е тихо и пусто.

— Не ни посещават всеки ден от сиягълската полиция — обади се водачът им.

Говореше граматически правилно и беше порботил върху произношението си, което подсказа на Лу, че вероятно е в Щатите от доста време. Хубавият му костюм изглеждаше необичайно за подобно място, но не и изненадващо, като се има предвид описанието, което беше направила Бет Лароса на двамата мъже, изнудвали съпруга ѝ. Чужденецът ги отведе до остъклен офис, от който се разнасяше приглушен запис на някакъв сопрано изпълнител. Болд харесваше оперното пеене.

Мургавият мъж им отвори вратата, но не ги последва вътре.

Офисът напомни на лейтенанта за собственото му работно място — никакви излишни мебели, само най-необходимото. Обикновен кабинет, пълен с купища документи. Мъжът зад бюрото беше широкоплещест, с пронизващи черни очи, нос на пияница и прошарена, грижливо оформена брада. Той също носеше строг тъмен костюм, но под голямото, с кожена повърхност бюро, което изглеждаше съвсем не на място в този офис, се подаваха чифт изкусно изработени черни обувки с гумени подметки. Лу веднага предположи, че пред тях е Свенград. Този човек определено имаше вид на директор. На шеф.

Мъжът присви очи, надигна се от стола си и се представи:

— Генерал Ясмани Свенград. — Не ги покани да седнат, но и самият той остана прав. — Нека да позная. Изгубили сте нещо.

Лейтенантът долови в речта му британски акцент. Свенград си поемаше въздух между двата предни зъба — тик или опит да тушира зъбобол. При вида му Болд се изненада и дори леко се стресна — нещо, което рядко му се случваше. Ясмани имаше огромно, но пропорционално развито тяло. Беше висок над метър и деветдесет и юмруците му бяха с размерите на боксърски ръкавици. Същински гигант, който изглеждаше чак нереално — като персонаж от „Алиса в страната на чудесата“.

Но външният му вид не беше единственото забележително нещо у него. Преди да дойде тук, Лу се бе възползвал от малкото информация, която беше получил в мъжката тоалетна, за да проучи „ГЕ Импортс“ и прословутия ѝ собственик, преглеждайки набързо наличните в интернет данни. Това, което научи, му помогна да си

обясни защо отдел „Организиран престъпление“ бяха успели да превърнат негов служител в щатски информатор и не желаеха да прекъснат постоянния поток от информация, осигурявана от него. Ясмани Свенград беше костелив орех.

Огромният мъж се оказа не само морски офицер с множество отличия, но и ловък политик. След разпадането на бившия Съветски съюз той изненадващо приел предложението да ръководи морските операции в Каспийско море — нежелан пост, за който се е смятало, че не предлага никаква политическа власт. Едва по-късно истинските му мотиви лъснали. Като най-старшия военен офицер, отговарящ за Каспийско море, той беше заграбил контрола над водите му, след като районът се изплъзнал от здравата хватка на майка Русия. При не помалко от пет новосформирани правителства, претендиращи за права над каспийския басейн и есетрата в него, Свенград затвърдил със сила господството си над доходния бизнес с черен хайвер, носещ милиони долари печалба. Приятелите му в Москва позволили и дори насърчили действието му, защото в търсене на прословутите яйца браконьерите едва не сложили край на търговията с черен хайвер, избивайки недостигналите полова зрялост риби и обричайки есетрата на изчезване. Ясмани несъмнено се отплащаше добре на московските си приятели, щом те му позволяваха и до ден-дневен да държи монопола над този бизнес. Ето защо Болд смяташе генерала за находчив човек, който не се страхува да употреби сила, за да получи онова, което иска. Много браконьерски кораби бяха „изчезнали в морето“ по време на ранните години от господството на Свенград над Каспийско море.

Генералът се бе установил в Съединените щати преди седем години и бе получил американско гражданство само дванайсет месеца по-късно — феноменално кратък срок, зад който прозираше намесата на дипломати или заплащането на огромна сума пари. Въпреки всичко Свенград никога не бе лежал в ареста и не бе прекарал нито една нощ в изтрезвителното. Но повечето подозрителни имигранти като него рано или късно ставаха обект на тайни федерални или щатски разследвания и лейтенантът имаше сериозни основания да смята, че в момента генералът е мишена на точно такова проучване.

Лу реши да действа предпазливо. Бяха дошли тук без съдебно разрешение и той се стараеше да не забравя този факт — ако ги помолеха да си тръгнат, бяха длъжни да го направят.

— Да сме загубили нещо? Ние сме двама обикновени полицаи, които вършат услуга на Имиграционна и натурализационна служба.

— Един лейтенант и един сержант от Сиатълското полицейско управление да вършат услуга на Имиграционна и натурализационна служба? — Очевидно Ясмани имаше добри познания по английски език. Той им върна документите за самоличност, но пак не ги покани да седнат.

— Значи не вярвате, че нашият капитан ще изпрати един детектив при вас в услуга на федералните, така ли? — Лу видя, че Свенград се замисли над думите му, макар и за кратко.

— Докога ще продължавате с тази игра? — попита генералът.

Болд разпери ръце, сякаш искаше да каже „Откъде да знам?“.

— Ако сте дошли тук по някаква работа, говорете по същество. Или искате помощ? Какво мога да направя за ИНС, господа? — Той зададе последния си въпрос с изтънен момичешки глас, който, кой знае защо, прозвуча на лейтенанта по-скоро застрашително, отколкото комично. — Впрочем, не са ли ви необходими призовка, съдебна заповед, пълномощно? Трябва ли да се обадя на адвоката си?

— Защо е тази нервност?

— Тук сме неофициално — намеси се Ла Моя.

— Виждам — каза мъжът с ушития по поръчка костюм, като ги огледа изпитателно. — Сам ли си ги гладите, или ги носите на химическо?

Най-накрая някой да направи забележка на сержанта за отвратителните му дънки. Ако Болд не беше прекалено зает да анализира Свенград и да крои планове как да го притисне, навярно щеше да отпразнува момента.

Той извади спокойно досието на Малина Алексеевич и го постави пред генерала.

— Този човек е ваш служител.

— Така е — потвърди Свенград, без да му трепне окото.

Лейтенантът си помисли, че прави услуга на „Организиран престъпления“, като обявява Алексеевич за заподозрян и следователно отдалечава от него съмнението за двоен агент. „Организиран престъпления“, „Специални операции“ и Имиграционната и натурализационна служба обичаха да контролират цивилните си информатори, но едва ли щяха да му създадат сериозни проблеми.

Ясмани продължи:

— Малина е способен работник. Добър човек. Навярно нямаше да бъде уволнен, ако Агенцията за защита на растенията и животните^[2] не беше проявила такава несправедливост.

— Уволнен? — възкликна Ла Моя.

Болд пребледня. *Проявила несправедливост? Агенцията за защита на растенията и животните?* В зависимост от това кога е бил уволнен Алексеевич, съществуваше малка или никаква вероятност да свържат Свенград с изтезанията на Хейс и Форман, дори Малина действително да беше виновен за тях. Генералът просто щеше да заяви, че, останал без работа, Алексеевич се е върнал към стария си начин на живот. Колко жалко. Лейтенантът се напъна да измисли нещо, което да ги задържи с Ла Моя достатъчно дълго в този офис, за да получат необходимата им информация. Само че не му хрумваше нищо.

— Той кара една от нашите коли или по-точно караше, преди да бъде уволнен — отговори Ясмани. — Да не би да е избягал от някой паркинг, без да си плати талона? — се усмихна генералът самодоволно. — Сега ще ме попитате кога е бил уволнен, нали? Преди деветдесет и три дни. Можете да питате Агенцията за защита на растенията и животните. — Той срещна изненадания поглед на Болд. — Не Имиграционна и натурализационна служба, Агенцията за защита на растенията и животните. Те ще потвърдят думите ми.

— Деветдесет и два дни — каза Лу, цитирайки го погрешно. — Всичките си служители ли следите с такъв ентусиазъм, или Алексеевич е по-специален за вас?

— Деветдесет и *три* дни, лейтенант. Имаме забрана да продаваме хайвер. Голяма бъркотия на правителствено ниво. И да, наистина обръщам внимание на служителите си. Когато нещо е свързано с прехраната на един човек, той се интересува от него.

— Забрана — повтори Болд и се завъртя на пети, за да погледне отново пустия склад зад гърба им. Това обясняваше защо не се виждаха никакви работници.

Свенград прелисти една папка и се зачете в нея.

— Ние имаме същия домашен адрес на Алексеевич, като този, който са ви дали от Имиграционна и натурализационна служба. — Той върна досието на Лу. — Приятен ден, лейтенант.

— Казахте, че сме загубили нещо.

— Сбъркал съм. Фьодор ще ви изведе навън.

— Нещо или *някой*?

Повечето хора биха се свили пред погледа на едно ченге. Но не и този мъж. Той изглежда Болд и попита:

— Падате ли си по неприлични филми, лейтенант?

Лу не обичаше насилието, но едва се сдържа да не удари Свенград.

Генералът продължи:

— Аз ги намирам за доста вълнуващи. Особено домашните филми в интернет. Страшна работа. Жените винаги се стараят да изглеждат секси. А мъжете се правят на много корави. Много по-добре е, отколкото да гледаш евтино порно, не мислите ли? Придават нов смисъл на израза реална телевизия. — Той добави: — Нека отговоря на въпроса ви — не. Питам дали сте загубили *нещо*, а не *някой*.

— От интернет ли сваляте тези филми, или притежавате *оригиналите*? — продължи лейтенантът.

— Имам си източници. Зрелите жени са най-добри, не мислите ли? Те знаят какво искат и какво се иска от тях и не се страхуват да го покажат.

В гърлото на Болд се надигнаха киселини. Той преглътна. Щеше да получи язви, ако продължаваше да сдържа това напрежение в себе си — язви с размерите на топки за голф.

— Откъде мога да се сдобия с такъв домашен филм?

Ла Моя пристъпи притеснено от крак на крак и прошепна:

— Серж.

Лу го удостои с бегъл поглед.

— Джон — каза той, без да откъсва очи от очите на Свенград. — Ще бъдеш ли така добър да помолиш онова момче отвън да ти даде една цигара?

Сержантът излезе от офиса, макар и неохотно. Щом се озова от другата страна на стъклената преграда, той се зае да наблюдава генерала и Болд също толкова напрегнато, колкото ги гледаше човекът на Свенград.

— Обичате ли черен хайвер? — попита Ясмани, пренебрегвайки въпроса на Лу.

— Не — призна лейтенантът. — Така и не можах да свикна с вкуса му.

— Много жалко. А жена ви харесва ли го?

— Няма да обсъждам нито сега, нито когато и да било моето семейство. Вие също. Ако не уважите желанието ми, ще допуснете голяма грешка.

— Мислех, че вече обсъждаме вашето семейство — отвърна Свенград. — Или поне домашните ви видеофилми. — Болд продължаваше да го гледа убийствено. — Както и да е. Даже и да исках, не бих могъл да дам на жена ви от нашия превъзходен черен хайвер от есетра. И знаете ли защо? Заради няколко много добри имитации на етикетите на моята компания. Те предизвикаха... спирането на моя бизнес.

— Понякога федералните могат да бъдат много досадни.

— Така е.

— Фалшив черен хайвер? — попита лейтенантът. — Сериозно?

— Хайвер от педълфиш^[3] — отговори генералът. — Съвсем сериозно. Нямахме си ни най-малка представа за това, докато Агенцията за защита на растенията и животните не откри този хайвер в консерви с наш етикет. Хайвер от педълфиш, по четири долара унцията^[4], смесен с нашия хайвер от есетра по осемдесет долара за унция. Все едно да смесиш кокаин с мляко на прах.

— Ха, никога не би ми хрумнало, че е възможно подобно нещо — заяви Лу. — Да направя едното или другото.

— В случая аз съм жертвата. Но нали съм руснак, значи съм голям мафиот. — Опитът на Ясмани да се изкара невинен прозвуча почти комично.

— Хайвер от педълфиш, а?

— С моя етикет. Може би, когато този малък проблем бъде разрешен, ще сключим изгодно и за двете страни споразумение.

— Ще помисля по въпроса.

— Не се подценявайте. Удивително е какво може да направи един човек, когато има подходяща мотивация.

— В края на седмицата сме — напомни му Болд, — едва ли ще успея да направя кой знае какво.

— Срамота. За момент си помислих, че между нас се е породила истинска близост.

Ла Моя почука по стъклото и показа на лейтенанта кутия цигари. „Пролетарские“.

Генералът също видя цигарите.

— Руска марка. Внасяме ги заедно с дузина други марки.

— Алексеевич пуши такива цигари.

— Малина пуши? Не ми се вярва. Прекалено е атлетичен.

— Тази марка май доста добре се продава?

— Достатъчно, за да си заслужава да я внасяме — отговори Свенград. — Хлапетата по рейв купоните и колежаните харесват руските цигари. Нашите цигари са по-силни. Пред тях „Кемъл“ прилича на „Вирджиния Слимс“.

— По колко кутии или стека продавате на седмица?

— Елате със съдебна заповед и с удоволствие ще споделя тази информация с вас. В противен случай не виждам причина да издавам на конкурентите си какви продажби реализирам.

— Аз не съм ви конкурент.

— Конкурент сте и още как.

Едва сега Болд разбра каква е тактиката на Ясмани: стреляй и бягай. Той беше засегнал една болна за лейтенанта тема — видеозаписа — и после се беше върнал на собствените си нужди — забраната да продава хайвер, а след това, когато стана дума за цигарите, мина в отбрана. Лу щеше да изпита задоволство от този факт, ако не бе замесена и жена му.

— Харесвате ли птици, лейтенант?

— Дали харесвам пернати? — попита Болд, чудейки се какво ще последва.

— Свраката дебне едно и също птиче гнездо в продължение на часове. За нейния малък мозък това сигурно е цяла вечност. Търпелива е като светец. И когато птицата майка напусне гнездото, дори само за миг, изяжда яйцата ѝ. Направо там, в гнездото.

Лу усети как по тялото му се разлива топлина. Сякаш се бе напикал в гащите. Представи си гнездото, омазано с жълтък по начина, по който беше омазана с кръв хижата.

Свенград реши да се увери, че е разбрал посланието му.

— Обичате ли изкуството, лейтенант?

— Донякъде.

— Аз колекционирам рисунки с въглен от времето на Голямата депресия. В момента търсенето им на пазара е по-голямо, отколкото

предлагането. Човек трябва да е нащрек за фалшификати. Да се пази от имитации. Радвам се, че се отбихте.

С други думи чупката, помисли си Лу.

* * *

Когато се върнаха в джетата, Болд разхлаби вратовръзката си.

Ла Моя попита:

— Е, какво се случи, след като ме помоли да изляза?

— Трябваше да го направя.

— Разбирам — каза Ла Моя, но гласът му подсказваше обратното.

— Той нямаше да ме заплаши в присъствието на друг човек.

— И заплаши ли те?

— Не точно. Поиска да сключим сделка: възстановяването на бизнеса му срещу видеозаписа на Лиз и Хейс.

— По дяволите — изруга Ла Моя. И подкара джетата по мокрите улици. По това време на годината валеше почти непрекъснато.

— Бизнесът му с черен хайвер е важен за него. Можем да допуснем, че седемнайсетте милиона са дошли точно оттам — недекларирани доходи.

— Мислиш, че тези пари са били неговии?

— Да. Но най-важното му послание беше една история за свраки.

— Свраки ли?

— Най-крадливите птици. Използва доста заобиколен начин да ми обясни, че местопрестъплението в хижата е евтина имитация. Някой издебнал Хейс, когато хората на Свенград не били около него.

— И ти му повярва?

— Има и друго обяснение. Или просто съм станал прекалено параноичен.

Сержантът не каза нищо.

— Двамата с Лиз закарахме децата при Кати — сестра ми — във вторник, през нощта. Изведохме ги, така да се каже, от нашето гнездо. Може да съм допуснал грешка. Може да са ни проследили. Може би той ме предупреждава да не ги местя отново или следващия път ще предприеме някакви действия. А може би не знае къде са и иска да се

паникьосам и да го отведа при тях. И двамата знаем, че когато искат да сплашат някого, руснаците посягат на семейството му. — Той си припомни едно неразкрито убийство на дете, за което се подозираше, че е извършено от руската мафия.

— Мамка му — изпуфтя Ла Моя.

— Затова най-вероятно ще се обадя да питам дали е възможно да бъде отменена забраната за внос на черен хайвер. И ще помоля Бърни да сравни всяка намерена в онази хижа улика с уликите от мазето на Дани Форман. Мисля, че преди малко Ясмани Свенград призна, че Алексеевич е нашият човек, но намекна, че не той е нападнал Хейс в хижата. Обзалагам се, че Свенград иска да открие Хейс поне колкото нас, ако не и повече.

— Обединението на банката. Времето им изтича.

— Точно така — каза Болд, но умът му беше зает преди всичко с мисълта, че това поставя Лиз отново в центъра на събитията.

[1] Американски закон, защитаващ от наранявания и болести трудещите се на работните им места. — Б.пр. ↑

[2] Федерална агенция към Министерството на вътрешните работи на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Вид риба с издължена муцуна, която обитава р. Мисисипи. — Б.пр. ↑

[4] Мярка за тежест, равна на 28,3 г. — Б.пр. ↑

14.

Сега, когато ги нямаше децата, на Лиз не ѝ се стоеше вкъщи. Беше отишла на работа по-рано от обичайното, изнервена от мъчителното очакване да звънне телефонът и от зловещата тишина на празния дом. Лу ѝ се обади и я покани на обяд. Това я изнерви още повече, защото и двамата бяха прекалено заети, за да си позволят подобен лукс — явно съпругът ѝ възнамеряваше да ѝ съобщи нещо много важно. После ѝ хрумна, че в момента тя вероятно е последният човек, с когото Лу би пожелал да обядва — тази мисъл не само ѝ причини болка, но засили любопитството и опасенията ѝ.

Болд беше избрал да се срещнат в „Бейтман“, едно от любимите му места — евтин ресторант на самообслужване, разположен наполовина под земята, в който правеха най-хубавите сандвичи с пуйка в града — сякаш за да компенсират недотам приятната обстановка. Тя отиде пеша до ресторанта въпреки ситния ръмеж — някои хора биха го определили като дъжд — доволна от присъствието на мъжа и жената в непромокаеми палта, които вървяха на известно разстояние зад нея. Лиз познаваше и двамата — Боби Гейнис и Марк Хайман, но остана доста изненадана, когато ги забеляза, защото те бяха измежду най-добрите детективи на Болд. По този начин Лу ѝ показваше, съзнателно или не, колко сериозно възприема заплахата над безопасността ѝ. Когато стигнаха до „Бейтман“, Гейнис се отдели от партньора си, пресече улицата и влезе в книжарница за окултна литература, срещу ресторанта, откъдето можеше да наблюдава входа му. Хайман последва Лиз в заведението и седна да се храни на една близка маса, като остави съвсем демонстративно служебното си уокитки на покривката пред себе си.

Всъщност масата му не беше чак толкова близо до тяхната. Лу не искаше да ги притесняват. След като изчакаха да получат поръчките си, двамата с Лиз се настаниха на известно разстояние от него, така че детективът да не чува какво си говорят.

Лиз бръкна в купата си с чили, извади няколко парчета месо и ги сложи в чинията си. Лу си сипа пуешко, червени боровинки и жито и ги нападна с пластмасовата вилица. Направи ѝ впечатление фактът, че и двамата не могат да ядат храната си във вида, в който са им я сервирали.

Той заговори с обиграния глас на човек, свикнал да се изказва в съдебна зала по време на процес.

— Разполагаме само с пет минути да ти съобща онова, за което те повиках.

Тонът му беше извинителен и тя се подготви да чуе още лоши новини. *Не са за децата*, помисли си Лиз, предполагайки, че Лу не би чакал до обяд, за да ѝ съобщи подобно нещо. Болд си сложи малко боровинково желе върху парче бяло месо и го сдъвка. После прекара залъка с глътка горещ чай.

— Не знаем каква е връзката с останалите събития и дали изобщо има връзка, но се случи нещо, за което трябва да знаеш. — Той ѝ разказа за кръвта в хижата и че не е напълно сигурен какво точно се е случило там, преди да чуе мнението на криминалистите. После я предупреди, че съществува вероятност да намерят нейни латентни отпечатъци, което може да изкара наяве аферата ѝ с Хейс, и че трябва да е подготвена за подобна възможност.

— Записът?

— Заснел го е Дани Форман.

Тя остави внимателно лъжицата си. Направо ѝ прилоша — от чилито на празен стомах или от новината.

— Това е запис, направен по време на полицейско наблюдение, който той е конфискувал — обясни ѝ Лу. — Решил е, че не е от значение за разследването, тоест искал е да те избави от неприятности. — Обясни, че в криминалната лаборатория са открили по касетата отпечатъците на Пол Гийзър и Дани Форман. — И частичните отпечатъци на един руснак със зелена карта от Имиграционната и натурализационна служба. — Обясни ѝ колко е трудно да се докаже в съда, че един частичен отпечатък принадлежи на даден човек, но как пепелта от руска цигара, която е намерил в мазето на Форман, е затвърдила подозренията му и ги е отвела до един дистрибутор на черен хайвер. Изреди всичко, без да споменава имена. — Лиз, трябва да си наясно, че този човек, този вносител, играе грубо. Руската мафия

е известна с това, че когато иска да притисне някого, заплашва семейството му.

— Семейство Лароса — изрече тя.

— Да. Руснакът... Срегнах се с него вчера следобед... Разказа ми една история — самата тя не е важна — от която би могло да се заключи, че той или те, не съм сигурен, са ни проследили до дома на Кати. Възможно е да знаят къде са Майлс и Сара. — Той наведе глава.

Лиз се вкамени. Изведнъж ѝ стана студено. Знаеше какво е чула току-що, но майчиното ѝ чувство да закриля децата си при всякакви обстоятелства ѝ пречеше да повярва на думите на съпруга си. Най-накрая тя промълви:

— Искам да чуя какво точно ти е казал.

— Не е нещо важно — повтори той.

— Искам... да... чуя... какво... точно... ти... е... казал.

— Провалих се, Лиз. Съжалявам. Направих всичко възможно да не ни проследят.

Тя осъзна, че той възприема сполетялото ги като свой личен провал. Прииска ѝ се да му прости, да му каже, че е направил каквото е могъл, но после обмисли отново всичко и се ядоса, че им е позволил да ги проследят. И изпита задоволство, че макар и за кратко може да прехвърли част от вината, която изпитваше, върху него. Но само след няколко секунди се почувства неловко, че се наслаждава на неговия срам, защото си даде сметка, че тези проблеми нямат нищо общо с него, а се дължат единствено на собственото ѝ минало. Осъзнаването на този факт засили вината ѝ и я накара да се почувства още по-зле. Отвратена от себе си, тя избута купата с чили настрана.

— Кажи ми какво ти е казал — настоя отново Лиз.

Лу ѝ преразказа накратко историята за свраката, която дебнела гнездото да се опразни.

— Не можем да сме сигурни — добави бързо той, — че това има нещо общо с децата. Може по този начин да намеква, че не е отговорен за събитията, разиграли се в хижата. Знаем, че Дани Форман е бил примамен далеч от там. Възможно е мъжът, за когото говоря... неговите хора също да са били подмамани надалеч или да са проследили Форман, вместо да останат да наблюдават Хейс. Не е сигурно, разбираш ли?

— Трябва да ги заведем някъде другаде.

Лу прояви наглостта да поклати отрицателно глава.

— Невъзможно е.

Никога не беше усещала такъв студ, дори по време на болестта си; никога не беше изпитвала подобно чувство на безсилие и откъснатост.

— Защо? Кати може да ги отведе някъде. Бойси^[1]. Рино^[2]. Някъде далеч.

— Ако ги наблюдават, това няма да помогне, само ще ги отдалечи още повече от нас. Виж какво, те може да не знаят къде са децата и да използват този трик, за да ни накарат да ги отведем при тях.

— Не мога да повярвам — заяви тя прекалено високо.

Хайман завъртя глава към тяхната маса, но явно размисли и отново се върна към сандвича си. Внезапно на Лиз ѝ се стори, че всички посетители са се втренчили в тях. Потисната, тя усети, че я обзема клаустрофобия.

— Не сме сигурни — каза твърдо Лу. — Не трябва да си вадим прибързани заключения. Няма да е от полза за никого. Трябва да бъдем *благоразумни*. Да премислим *всичко*.

Без да обръща внимание на думите му, тя рече:

— Можем — можеш да изпратиш полицейски коли. Цяла армия. Посред нощ. Да ги изведат оттам. Да използват фалшиви коли като при президента. Те няма да могат да ги проследят всичките.

— Тогава ще хванат Кати — отвърна той и я погледна в очите. Неговите бяха пълни с болка. — Или твоите родители. Или теб. Или дори мен. Могат да изчакат шест месеца или година... и тогава да подгонят децата. Мисълта ми е, че ако това е било заплаха — а ние не сме сигурни дали е така — няма как да я неутрализираме. Не можем да надхитрим тези хора, Лиз. Не и когато играем по техните правила.

— Това *не е* игра.

— Знаеш какво имам предвид.

— Трябва да има някакъв начин.

— Засега ще им съдействаме.

Неговото изявление я порази. Тя плъзна поглед по масите и по хората, застанали пред бара, като се чудеше дали в момента *те* не ги наблюдават отнякъде.

— Значи смяташ, че откраднатите пари са принадлежали на тези хора?

— И това не знаем със сигурност.

— Но разполагаш с такава информация?

— Да, но непотвърдена.

Мразеше този термин. Лу го използваше непрекъснато.

Той каза:

— Имам две предположения — каза той. — Едното е, че те може би знаят, че Майлс и Сара са при Кати. Другото е, че парите може да са техни — на онзи руснак. В това има известна логика, защото в момента бизнесът му е спрял от правителството и приходите му са намалели значително. А това прави седемнайсетте милиона още по-примамливи. Той наема нови адвокати на Хейс, те издействат освобождаването му под гаранция и руснакът му намира работа.

— Какво съм сторила? — възкликна тя, обзета от огромно съжаление.

— Можеш да ги надхитриш — заяви Лу по онзи характерен за него начин, който подсказваше, че вече е обмислил следващото нещо, което ще й каже.

Лиз познаваше тази негова черта и го обичаше заради нея — винаги да наднича зад следващия ъгъл — но този път не можа да схване какво има предвид.

— Отърваваме се от тях, но го правим по безопасен начин, като или им сътрудничим, или вкарваме цялата пасмина в затвора. Вече сме предприели определени стъпки и аз съм планирал още няколко, но междувременно трябва да им съдействаш, каквото и да поискат от теб. Това беше посланието, което получих. И което няма да споделя дори със служителите от моя отдел. Ако ти се обадят, по-скоро когато ти се обадят, ще ме уведомиш незабавно и двамата ще решим как да постъпиш. Дали ще включа и по какъв начин ще включа моите хора в играта е нещо, което все още не знам.

— Не ми звучи много редно.

— Не е — отговори той, — но е необходимо.

— И след всичко това искаш от мен да се върна на работа? И да се преструвам, че е само поредният работен ден?

— Имаш да организираш прием.

Лиз не можа да повярва на ушите си. И изражението ѝ го показва на Болд.

— Има втори начин на тълкуване на историята със свраката, който или ще бъде подкрепен от физическите улики, или ще бъде оборен от тях.

— Не разбирам как можеш да говориш толкова *спокойно* за това — изрече на един дъх тя.

— Възможно е Дани Форман или един заместник-прокурор — Пол Гийзър, да са били съучастници на Хейс, може те да са виновни за престъплението, извършено в хижата. Може те да са свраката, която открива Хейс от гнездото и го скрива от руснаците.

— Ами Дейвид? Намерихте ли трупа му?

Лу не отговори.

— Най-важното е, ако ти се обалят Форман или Гийзър, независимо от това какво ще поискат от теб, да дойдеш първо при мен, дори да те убеждават в противното. Не вярвай на никого, освен на мен, Лиз.

Тя кимна объркано, несигурна кое би било по-добре за семейството ѝ — Дейвид Хейс да е жив или да е мъртъв. Беше изумена дори от самия факт, че ѝ е хрумнала подобна мисъл.

Лу се пресегна през масата и стисна ръцете ѝ. За нейна изненада неговите се оказаха по-студени и от нейните.

[1] Столицата на щата Айдахо. — Б.пр. ↑

[2] Град в западната част на щата Невада. — Б.пр. ↑

15.

На Болд кабинетът на заместник-прокурор Пол Гийзър му заприлича на офиса на някой библиотекар или младши научен сътрудник — заради разкривените купчини документи, които покриваха всяка хоризонтална повърхност, праха и неприятния мирис на остаряла храна. Той знаеше каква репутация има Гийзър в съдебната зала: своеволен кавгаджия, който говори без заобикалки. Беше се задържал в този кабинет значително по-дълго от самия прокурор и навярно никога нямаше да бъде нает от Щатската прокуратура — логичната кариера за човек с неговия пост — защото голямата му уста му беше спечелила повече врагове, отколкото приятели. Въпросът, който се въртеше в главата на лейтенанта, беше дали ще успее да научи нещо повече от Гийзър за федералното дело срещу Ясмани Свенград и ако съумее, какво що е то. Пол знаеше за аферата на Лиз с Хейс, защото бяха открили отпечатъците му по видеокасетата. Ако искаше да постигне напредък в разследването, с което се беше заел, за да защити семейството си от Свенград, Болд трябваше да разбере кои са всички играчи, каква роля играят и какви са слабостите им.

Гийзър имаше вид на човек, който се поти дори по време на сън, а кожата му лъщеше, сякаш е тичал, а после е взел набързо душ. Говореше се, че е експерт по бойните изкуства, и Лу се увери в истинността на този слух, като видя няколко фотографии на стената, една от които, сложена в триптих, показваше как Пол чупи на две малка тухла с юмрук. Говореше се също така, че често задирял младите, обещаващи адвокати и бил голям свалач, но Болд се съмняваше, че младите дами си падат по него.

— Лейтенант. — Гласът на Гийзър беше в пълен контраст с външността му — носов, младежки глас, излизащ от устата на четиридесетгодишен мъж в разцвета на силите си; глас, който несъмнено беше подходящ за съдебната зала, но не и за един обикновен разговор.

— Нещо против? — попита Лу, като посочи вратата на кабинета.

Пол кимна, въпреки че очите му проблеснаха недоволно. Болд затвори вратата, премести купчина документи от седалката на един стол и седна, без да е поискал разрешение. Премести купчината, за да покаже на Гийзър, че владее положението. По правило всички адвокати бяха убедени, че могат да спечелят всеки спор. Лейтенантът беше тук, за да докаже обратното.

— Познавате Дейвид Хейс — започна Лу.

— Аз бях този, който го осъди. Защо питате?

— Знаете ли, че в една хижа северно от града открихме кръв, за която смятаме, че ще се окаже на Хейс?

— Да, знам. Намерихте ли вече трупа му? Не?

Болд се пребори с импулса си и се постара да се овладее, защото реши, че ще допусне грешка, ако съобщи на Гийзър, че отпечатъците му са били свалени от видеокасетата, след като Форман твърдеше, че мъжът не я е гледал. Нямаше смисъл да привлича вниманието му към нея. Лу се спря на хипотетичната граница между проучването и разкриването.

— Нуждая се от услуга — изрече той, като престъпи тази граница. Адвокатите обожаваха преговорите.

— Каква услуга?

Гийзър носеше очила без рамки, закрепени зад ушите му с тънка сребърна жица. Два от предните му зъби бяха изкуствени — може би беше изгубил истинските по време на заниманията си с бойни изкуства — и неестествената им белота придаде блясък на ироничната му усмивка. Болд не намираше заместник-прокурора за привлекателен, но разбра защо би го харесала една жена. Гийзър излъчваше някаква енергия. Беше от онзи тип мъже, които могат да влязат незабелязани в някоя стая, а по-късно да поведат разговора по време на вечеря; не точно очарователен, но притежаващ някакво излъчване.

— Сигурно имате сътрудници в Щатската прокуратура, с които поддържате приятелски отношения. — Лу знаеше, че Пол е доста докачлив на тема Щатската прокуратура, поради провала си да направи кариера там, затова се постара в тона му да няма нито намек за подигравка.

— Продължавайте.

— Искам да бъде проучен един случай. И ако е възможно, предпочитам да стане без много шум. Работата е там, че при този случай федералният съд е подкрепил становището на Агенцията за защита на растенията и животните.

— Вие също би трябвало да имате познати там — отвърна заместник-прокурорът. „Не е вчерашен“, помисли си Болд. — И двамата сме в тези среди от доста дълго, нали така, лейтенант?

— Имам, разбира се. Но на моето запитване ще реагират по съвсем друг начин.

— Не е задължително. Зависи от запитването.

— Ясмани Свенград — каза Лу, като следеше Гийзър за тик или някаква друга реакция. Искаше да го свари неподготвен, въпреки че знаеше отлично — опитните адвокати се научават да не показват външно емоциите си, независимо колко са били изненадани от някоя новина.

— Генерал Есетра. — Заместник-прокурорът разочарова Болд с равнодушното си изражение. — Ако сте се забъркали със Свенград, значи сте нагазили здраво в лайната.

— Не съм се забъркал с никой. Проучвам основанията за едно федерално постановление, което забранява на Свенград да внася и да продава черен хайвер.

— Тогава остава въпросът защо един лейтенант от сиатълската полиция с репутация като вашата се интересува какво се е случило на един предполагаем сиатълски бос на руската мафия.

Лу хвърли втората си бомба.

— Мисля, че изчезналите седемнайсет милиона може да са на Свенград.

Гийзър отново не реагира, само го изгледа продължително.

— Сигурен ли сте?

— Само предполагам. Но ако мога... ако *можем*, двамата с вас... да използваме отменянето на тази забрана като примамка, имам чувството, че само ще спечелим от това.

— Отделът за държавни приходи иска да го осъди за укриване на данъци. Забраната не е нищо друго, освен печелене на време, докато подострят моливите си.

— Значи сте запознат със случая?

— Да, от отдела проучват „ГЕ“ и Свенград. Но не ме питайте публично, защото ще го отрека. Колкото до предположението ви, това е нещо ново за мен.

— Заинтригувах ли ви?

— Достатъчно, за да продължа да ви слушам.

— Познавате ли Свенград?

— Познавам репутацията му. — Гийзър явно усети обвинителния тон на Болд. — Един от хората му беше главен заподозрян в случая с Радли Тревор.

Като всеки друг сиатълски служител на закона и Лу знаеше за случая с Радли Тревор. Дванайсетгодишно момче, вероятно отвлечено за искане на откуп, беше намерено погребано живо. Лейтенантът си спомни слуховете, че това е дело на руската мафия. И сърцето му се сви при мисълта за собствените му деца.

— Смятате ли, че е възможно онези седемнайсет милиона да са негови?

— Всичко е възможно, лейтенант. Но нека предположим, че случаят, който разследва отделът за държавни приходи, ги отведе до пране на пари или офшорни сметки — това ще се върже идеално с вашата теория. Знаем със сигурност, че Хейс е отклонил поне един превод на пари, изпратен от фиктивна сметка в „Уест Корпорейшън“ до една бахамска банка. Това ще подкрепи теорията ви.

— Мисля, че ако отменим забраната, Свенград ще ни даде информация за няколко нападения с телесни повреди, които разследваме. Дори може да ни предаде един заподозрян. — Всъщност Болд изобщо не беше убеден в казаното, но ако забраната бъдеше отменена и ако Лиз помогнеше на онези хора да си получат седемнайсетте милиона, семейството му нямаше да пострада. Така че, докато не откриеше начин как да опази Лиз от този случай, щеше да се придържа към исканията на мафиотите.

— Не съм сигурен, че това ще е от полза за прокуратурата — заяви Гийзър. — Какви са моите интереси...?

— Преследваме човек, който е изтръгнал ноктите на поне двама души и който най-вероятно е държал като заложенници семейство Лароса.

— Но вашата съпруга ще им помогне, нали, лейтенант? — попита изненадващо заместник-прокурорът. — Свенград сигурно ви е

притиснал, а? Откога един лейтенант от отдел „Убийства“ е готов да бъде прекратено федерално разследване само за да арестува една дребна риба, пребила няколко души?

— Откакто сред пребитите има щатски следовател.

— Двамата с Форман обсъдихме ролята на жена ви, лейтенант. Той ме информира за контакта, който Хейс е осъществил с нея по телефона, и за срещата им. Разбрахме се, че ако някой ни помогне да разрешим този случай, това ще е вашата съпруга. А сега вие се появявате в моя кабинет, непосредствено след изчезването на главния ни заподозрян сред локва от кръв, и се опитвате да помогнете на един гангстер, който може би стои зад всичко случило се. Как очаквате да реагирам?

Болд усети, че е поставен натясно — нещо, което рядко му се случваше. Обикновено той караше другите да се чувстват така.

— Съдействието на жена ми не е немислимо, поне засега.

— Ако Свенград ви е притиснал, лейтенант, най-правилното и разумно решение е да потърсите защита. И аз мога да ви помогна да я получите от Щатската прокуратура. Не се опитвайте да разрешите проблема сам. *Лекари, лекувайте се сами.* Не вярвайте на тази сентенция. Погрешна е. Ако сте дошъл тук да търсите помощ от мен, ако държите на поверителността, тогава ще ви уверя, че от този момент нататък мога и ще ви считам за свой клиент.

Лу осъзна, че сега е негов ред да нападне.

— Кога за последен път говорихте с Дейвид Хейс?

— По-миналата вечер един човек, който *се представи* като Дейвид Хейс, ми се обади по телефона. Каза, че иска да сключим сделка, и предложи да се срещнем. Защо?

Това съвпаднаше с казаното му от Форман.

— А срещнахте ли се с него?

— Онзи човек не беше Хейс. Не можех да съм сигурен, че е бил той. А и след всички онези нападения реших, че ще е по-благоразумно да не поемам излишни рискове. Отидох на уреченото място, но го напуснах преди уговореното време на срещата. Напуснах го бързо. Изобщо не видях Хейс.

— Дани Форман е получил подобно обаждане. Знаете ли?

— Да. Изглеждате ми объркан.

— Хейс се обръща към вас и към Форман за защита, а няколко часа по-късно е пребит и измъчван, вероятно до смърт. Подслушва ли се... подслушвал ли се е телефонът в онази хижа?

— Нямам представа. Но Форман може да ме е пренебрегнал и да е поискал разрешение за подслушването му направо от заместника на щатския прокурор. Федералните ми колеги могат да бъдат придумани много по-лесно от мен да издадат подобно разрешение.

— Ако не е бил подслушван... — започна лейтенантът, като нарочно не довърши мисълта си.

— Да, разбирам. Тогава остава някой от нас с Форман да е съобщил на хората, които са измъчвали Хейс, за обаждането му и те да са решили да го накажат. Един от нас издава, че Хейс иска да сключи сделка, и някой — да предположим Свенград — се намесва и му преподава урок по лоялност.

— Или го убива — вметна Лу.

— Или го убива — съгласи се Гийзър.

— Коего прави един от вас съучастник в предумишлено убийство. — Нещата не се бяха развили според очакванията или надеждите на Болд. Не беше постигнал никакъв напредък по отменянето на забраната срещу Свенград, а вместо да постави натясно заместник-прокурора, той усещаше, че започва да му вярва. Детективският му усет му казваше, че е крайно време да провери алибитата на Форман и Гийзър за нощта, в която е бил нападнат Хейс.

— Щом не сте се срещнали с Хейс, тогава къде сте били преди две вечери?

— Обвинявате ли ме в нещо, лейтенант? — Гийзър изглеждаше искрено развеселен. — Аз ви предлагам защита, и вие ме обвинявате? В какво? Че съм пребил Дейвид Хейс? Аз имам черен колан, лейтенант. Ако исках да нараня или убия Дейвид Хейс — или когото и да било — нямаше да оплескам всичко с кръв. Току-що ухапахте ръката, която ви храни. А сега ще ви помоля да си вървите. Заради вас и жена ви ще запазя разговора ни в тайна, но ви предупреждавам отново: *не се опитвайте да се борите с Ясмани Свенград на своя глава.* По всяка вероятност Дейвид Хейс се е опитал да направи същото, прав ли съм? И вижте докъде го е довело това.

— Не знаем докъде го е довело.

— Така е, все още не знаем. И ако Свенград реши да го запази в тайна, никога няма да научим.

* * *

Болд и Лиз тъкмо притопляха вечерята, която си бяха поръчали от ресторант „Хоул Фудс“, когато домашният им телефон иззвъня. Понеже не знаеха кога мафиотите ще потърсят Лиз, всяко позвъняване ги изпълваше с ужас. Лу вдигна слушалката.

— Лейтенант? Сержант Зумовски. Дежурен по телефон.

— Да?

— Прощавайте за безпокойството, но току-що се обади някакъв човек и поиска номера на мобилния или домашния ви телефон. Когато отказах да му ги кажа, човекът ми продиктува едно съобщение за вас, дума по дума. Искате ли да го чуете?

— Прочетете ми го, ако обичате.

— Добре. Ето. — Зумовски си прочисти гърлото, сякаш щеше да се явява на прослушване за роля. — „Гледала ли е жена ви напоследък хубави филми? Ако отговорът е «да», тогава може би ще се погрижите да получите телефонния ви номер, когато се обадя отново.“ — Сержантът помълча известно време в очакване на някаква реакция. — Лейтенант?

— Записахте ли номера на телефона, от който се е обадил този човек, сержант? — По споразумение с телефонната компания при всяко обаждане в Сياتълското полицейско управление задължително се изписваше номерът, от който е дошло позвъняването, дори ако собственикът на този номер го е блокирал. Само че дежурните полицаи невинаги си правеха труда да записват номерата.

— Записах го, да.

— Проверете номера и ме уведомете веднага щом установите адреса на абоната.

— Да, сър. — Зумовски направи пауза. — А ако човекът се обади отново? Какво да правя? Имам предвид да му дам ли телефоните ви и прочее.

— Ако се обади, преди да сте ми съобщили адреса му, тогава да, дайте му номера на мобилния ми телефон. — Болд му го продиктува,

за да не се налага сержантът да го търси в телефонния указател на управлението.

— Дочуване, лейтенант. — Зумовски затвори.

— Лу?

— Изглежда, ще се наложи да изляза — обясни той на Лиз. — Ще помоля Гейнис да влезе при теб. Хайман ще остане да пази отвън в патрулката без обозначителни знаци.

— Не ми трябва бавачка.

— Това не подлежи на обсъждане — заяви Болд и въздухът между двамата сякаш замръзна.

Миг по-късно стенният телефон иззвъня и той го вдигна. Записа адреса, от който беше дошло странното обаждане. Един бар във Фриймонт, на няколко минути път с кола от дома им. Вече знаеше откъде е дошло обаждането, а човекът, който се бе обадил, не знаеше това. Сърцето му се разтуптя.

— Може да са допуснали първата си грешка — каза Лу на жена си, която изглеждаше уплашена. Но после видя, че на лицето ѝ не е изписан ужас, а по-скоро съмнение — дълбоко съмнение — и докато повтаряше изявлението си наум, той също реши, че звучи нелепо.

* * *

Според правилата за противопожарна защита всяко питейно заведение трябва да разполага поне с два изхода. И нито един здравомислещ полицай не би влязъл през предния вход на кръчмата „Танкер“, ако е тръгнал да търси потенциален заподозрян. Въпреки сините дънки и тъмния анорак, които носеше в момента, Болд знаеше, че си личи отдалеч, че е ченге. Освен това човекът, обадил се да поиска телефонния му номер, имаше предимството да знае как изглежда. Затова лейтенантът влезе през задната врата на бара, която се намираше в една алея, пълна с очукани контейнери за боклук и купчини бирени бутилки за рециклиране. Вратата го отведе в тесен коридор, в който имаше мъжка и дамска тоалетна, маркирани съответно като „Пияници“ и „Лигли“, стар телефонен автомат и празен автомат за цигари. На витрината му някой беше изчегъртал с ключ надписа „Задух“.

Лу тръгна крадешком по тесния коридор, като държеше под око вратата на мъжката тоалетна да не би някой да изскочи оттам и да го нападне. Бръчките около присвитите му очи свидетелстваха за дългогодишен опит и натрупани умения, които човек нямаше как да придобие в полицейската академия или в колежа. Те се бяха създали постепенно, също като инстинкта му — нещо като шесто чувство за приближаваща опасност. Болд не беше особено убеден, че притежава шесто чувство, но все пак имаше необичайната способност да „вижда“ местопрестъплението през очите на жертвата — умение, което пазеше в тайна, защото знаеше, че никой няма да му повярва.

Той продължи да върви напред с изострени сетива и усети миризмата на вкисната бира, дезинфектант и цигарен дим, чу приглушената рокендрол музика, над която се извисяваше глъчка от човешки разговори, и видя въртящите се мудно над главата му вентилатори, проблясващия телевизионен екран, по който предаваха футболен мач, и бармана, сновящ по тясната пътечка между рафтовете с бутилки и столовете на изгърбените посетители, чиито лакти сякаш се бяха сраснали с бара, който ги разделяше от душите им.

Сред цялата тази врява се разнесе слабия, но отчетлив звън на телефон — звук, който мозъкът на Болд регистрира като особено важен. Защо, лейтенантът не беше сигурен.

Той застана в един ъгъл, откъдето можеше да вижда целия бар. От лявата му страна имаше малка стая с автомати за флипер и видеоигри, а помещението пред него беше пълно с кръгли маси, повечето от които заети. Мъже с безжизнени погледи, пиещи бира. Жени от всякакъв тип, от достъпни и търсеци компания до необщителни и наранени. Изведнъж Лу долови сред глъчката една дума, толкова неуместна за тази обстановка, че отначало я игнорира напълно, решавайки, че мозъкът му играе номера или че му се е причуло, което не събуди никакви емоции в него. Последните събития го бяха направили безчувствен към всичко — като изтръпнал крак, който не може нито да усеща, нито да стои прав.

— Болд? — повика го отново мъжки глас.

Но мозъкът на лейтенанта пак отказа да обработи правилно постъпващата информация.

— Болд?

Той се завъртя в посока на гласа. И видя отражението на бармана с мустаците и къдравата му коса в огледалото зад бутилките. Държеше слушалката на телефона, застанал в края на бара, до една сервитьорка с деколте, показващо повече от необходимото и с поднос с празни шишета в ръка.

Болд се зачуди дали, ако потвърди самоличността си, няма да бъде отвличен и да му изтръгнат ноктите. Нима обаждането действително е за него? После му хрумна, че са го примамили тук като куче с кокал. Човекът, обадил се в полицейското управление, е знаел как ще реагира — че ще проследи обаждането и ще отиде на адреса. А ако грешеше, тогава какво? Навярно щеше да последва второ и трето обаждане и накрая контактът щеше да бъде осъществен. Но мъжът беше искал да го отведе на неутрална територия, на място, което нямаше да намери лесно и бързо, а това предполагаше или важен разговор, или заплаха, които непознатият не искаше да бъдат записани. Първото име, което изникна в съзнанието му, беше на Свенград, есетровия генерал. Когато взе слушалката и чу металическия, изопачен звук на синтезирания глас, Лу потръпна. Човекът от другата страна на телефонната линия използваше устройство за промяна на гласа, като онези, които продават в магазини „Радио Шак“. От него гласът му звучеше нечовешки, като на робот.

— Браво на вас, лейтенант — каза гласът на Дарт Вейдър. Звучеше някак комично и ако обстоятелствата бяха по-различни, Болд сигурно би се засмял. Но при сегашните обстоятелства само се ядоса, че са го направили на глупак.

Не е Свенград, реши веднага той. Не можеше да си представи, че руснакът ще пожелае да запази в тайна самоличността си — силата и авторитетът на генерала се основаваха на известността му. Защо ще крие самоличността си?

Лу се подразни, че е толкова предсказуем, че се е оставил да го измамат толкова лесно.

— Защо е тази потайност?

— Разполагате с четиридесет и пет минути да намерите и да ни върнете софтуера, който носеше Тони Лароса, когато припадна във фоайето на банката. Трябва ми номерът на клетъчния ви телефон. Аз ще се свържа с вас.

— Едва ли. — Болд прекъсна разговора.

Барманът го изглежда въпросително дали е приключил с телефона. Лейтенантът вдигна ръка в знак, че ще му трябва още малко. После попита дали клиентите на заведението използват често този телефон. Барманът отговори, че телефонният автомат в коридора не работи повече от година.

— Някой да се е обаждал от този апарат преди около час?

— Не съм обърнал внимание.

— Но на мен обърнахте внимание.

— Защото не ви познавам.

— Но познавате повечето редовни клиенти, нали?

— Това е част от работата ми.

— Човекът, който е използвал този телефон преди около час, беше ли от тях?

Барманът се ухили самодоволно. Болд му показва значката си и самоувереността на мъжа понамаля. Лейтенантът извади една двадесетдоларова банкнота, после още една и ги остави на бара.

— Приберете ги — извини се мъжът. — Дойдох на работа преди трийсет минути. Нямам представа кой може да е използвал телефона преди час.

— Някой друг, който би могъл да ми даде тази информация? — попита Лу.

— Вижте какво, работата тук е толкова натоварена между пет и седем часа, че не виждам как някой друг от персонала би могъл да ви помогне.

— Нещо не ми се вярва.

— Добре, слушайте... — Барманът се приближи до бара и се наведе към Болд. — В интерес на истината, г-н полицай, телефонът в коридора е свързан с този. Не звъни там, а тук. Но клиентите се обаждат от коридора.

— И заведението прибира парите от платения телефон.

— Нещо такова, да. Хей, не ме гледайте така, аз не съм собственикът.

— Значи, ако не сте били в коридора, няма да знаете кой е използвал телефона.

— Точно така.

Телефонът иззвъня. Барманът се пресегна към него, но Лу го спря.

— Разговорът е за мен. — Той вдигна слушалката. — Болд.

Същият синтетичен глас каза:

— Жена ви има хубави ръце. Ако ми затворите отново, тя ще носи ръкавици през следващите шест месеца, а малкото ѝ порнографско изпълнение ще се появи във вечерните новини.

— Не разговарям с роботи — заяви лейтенантът. Но си каза, че явно е прекалил. Не беше сигурен защо прекъсна разговора предишния път, защо отказа да сътрудничи. Може би защото ставащото беше против принципите му. Това, реши той, беше обаждането, което очакваше Лиз, само че първата стъпка, както изглежда, бе да се намери софтуерът. Болд беше прочел в службата си два имейла за анализа на диска на Лароса. Първият изразяваше оптимизъм, че паролата на диска може да бъде „кракната“. Вторият обясняваше подробно колко добре е защитен софтуерът.

След като чу коментара на Лу, барманът направи физиономия и се отдалечи, за да обслужи един клиент.

— Четиридесет и пет минути. Номерът на мобилния ви телефон? Лейтенантът продиктува номера си.

— Направете го сам или се пригответе да понесете последствията. Не се знае какво ще ви сполети утре, следващата седмица или следващия месец. Най-добре непрекъснато се оглеждайте през рамо. Ако се опитате да намесите други хора или ако направите нещо повече от това, което ви нареждам...

— Изглежда, не ме познавате много добре — каза Болд, като се зачуди защо отново позволява на емоцията да изпревари разума.

Връзката прекъсна и Лу затвори. Човекът с металическия глас беше умен и това го разтревожи.

Обади се на Пахван Риз, шефа на отдел „Специални операции“, още преди да се е качил в служебния си автомобил. Проклет да е, ако се захванеше с всичко сам. Можеше да подуши една клопка от цяла миля.

* * *

Откритието, че е под полицейско наблюдение, предизвика смесени чувства у Болд. Не си спомняше някога да е бил център на

подобно внимание и сега това ужасно го дразнеше. Приготовленията бяха направени набързо, най-вече заради краткия срок, поставен от неизвестния мъж, но гениалността на момчетата от отдела никога не спираше да го изумява, така че, когато паркира краун вика в служебния гараж на „Обществена безопасност“, операцията вече бе започнала.

Въпреки че не му се искаше да го повярва, лейтенантът подозираше, че човекът, който му се обади, разполага с платени шпиони в управлението, затова изпълни стриктно инструкциите на Пахван Риз. Автомобилът му вече бе екипиран с GPS, защото, като всяка полицейска кола, и неговата имаше на таблото си мобилен терминал — нещо подобно на вграден лаптоп, с чиято помощ можеше да се изпращат и получават текстови съобщения. Лимузините под наем, някои таксито, пощенските и куриерските коли също имаха подобно оборудване. Във всички тях бяха монтирани устройства за сателитно проследяване, които позволяваха на диспечерите да определят във всеки един момент къде се намира дадено превозно средство.

Номерът беше да дадат на Болд подобна екипировка — малък GPS и устройство за записване — без той да влиза в контакт с технически лица от съответната служба. Затова планът на Риз беше да оставят екипировката в една кабинка в мъжката тоалетна и когато пристигне в управлението, лейтенантът да я вземе оттам, което той побърза да стори.

Щом прибра устройствата, Лу излезе от тоалетната и отиде право в архива, където се разписа и взе светлочервения диск, носен от Тони Лароса, когато беше получил сърдечен удар. Взе и пропуска му, защото подозираше, че в близко бъдеще може да му потрябва. Понеже беше лейтенант в отдел „Престъпления срещу личността“, сержантът от архива му ги даде без възражения. Болд подписа необходимите формуляри, взе полиетиленовите торби, чието съдържание беше грижливо описано, и се върна забързано в колата си. Имаше десет минути да стигне до северния изход на шосе I-5.

Човекът, планирал операцията, беше пресметнал времето, нужно за осъществяването ѝ, с точност до секундата. Лу веднага разбра, че времето, което щеше да му е необходимо да се добере до мястото на доставката, е също така прецизно изчислено.

Изскочи с колата на улицата, без да сваля крак от педала на газта и с пусната сирена, която да му прави път в уличния трафик.

Осем минути. Щеше да е чудо да стигне навреме, но можеше и да успее.

На няколко километра височина, в студената, черна космическа пустош сателитите следяха всеки негов завой, а микробусът на Риз и още четири превозни средства без опознавателни знаци го следваха на известно разстояние и не го изпускаха нито за миг от очи.

16.

Почукването по задната врата прозвуча като изстрел, изкънтя и накара Лиз да подскочи като ударена от ток.

— Всичко е наред — успокои я Боби Гейнис, която беше пхнала миниатюрната слушалка на едно уоки-токи в ухото си. — Това е полицай Форман от Бюрото за криминални разследвания. Аз ще отворя. Вие останете на мястото си.

Лиз беше направила чай „Ред Зингър“ и за двете и на светлината на лампата видя как парата се вие и изчезва на няколко сантиметра над чашата. Тя се чувстваше по същия начин — колкото по-дълго отсъстваше Лу, толкова повече намаляваше енергията ѝ. Първо децата, а сега и съпругът ѝ. Имаше чувството, че цялата любов в този дом си е отишла. Тя духна чая си, отпи и върна чашата върху подложката, като забеляза лекото треперене на ръката си и се зачуди колко ли още ще успее да издържи.

Чу плътния глас на Дани Форман и мелодичното чуруликане на Гейнис и миг по-късно трясъка на затворената врата. Форман влезе във всекидневната и попита дали може да му отдели минута. Държеше в ръката си нещо подобно на електронен бележник и когато седна, го остави в скута си. Изглеждаше уморен и изтерзан. Той погледна към чашата на Боби Гейнис, взе я и отпи от чая, наслаждавайки се на вкуса му. Безочливостта му обезпокои Лиз и тя си помисли, че това сигурно е някакъв знак, сигнал, който би трябвало да ѝ подсказва нещо повече.

— Откъде да започнем? — попита Форман и я погледна над ръба на чашата, докато отпиваше шумно втора глътка.

— Лу не е тук — съобщи му тя.

— Знам всичко.

— А аз не.

— Той е зает.

— Е, това определено изяснява нещата.

— За нас е по-добре, че е зает.

— Така ли?

— Това, което възнамерявам да ти кажа, е строго поверително. Подозирам, че един банков служител като теб знае всичко за поверителността и мога само да се надявам, че въпреки предполагаемата ти вярност и преданост към съпруга ти, наистина ще го запазиш в тайна.

— Разбрах намека. — Нарочно не заяви направо, че е съгласна. Лу я беше предупредил, че Дани ще поиска да се срещне с нея; беше й непонятно как успява да предвиди подобни неща, но сега се радваше, че мъжът й има такава способност.

— Това засяга всички ни, Лиз, и не може да бъде понесено лесно.

— Мислиш, че мога да понеса *каквото и да било* лесно?

Форман я изглежда равнодушно.

— Знам колко болезнено е миналото за теб, Дани. Както и за мен. И двамата страдаме. Но трябва да си наясно, че няма да помогна нито на теб, нито на Лу, нито на който и да е друг в това разследване заради самото разследване. Искам да спра да страдам. Само това искам. Така че, ако търсиш помощ от мен, значи си си загубил напразно времето.

— Двамата с Пол Гийзър сме виновни за изчезването на Дейвид Хейс — каза внезапно чернокожият мъж и тя започна да се задушаваше, сякаш бяха стегнали гърлото й с въже. Той продължи: — Трябваше да го предпазим от посегателствата на главния играч, един човек, за когото по-добре да не знаеш нищо. *Трябваше* да го направим. Хейс искаше да сключи сделка с нас и да стане щатски свидетел — но ако ти, Лу или някой друг попита Пол за това, гарантирам ти, че той ще се направи на сержант Шулц^[1]. Ще отрече, че има нещо общо с изчезването му. Хейс е съгласен да ни предаде липсващите пари и човека, на когото са били. Предполагаме, че си била сплашена или от Хейс, или от този по-голям играч. Не е нужно да го потвърждаваш, просто искам да знаеш, че единствената причина, поради която решихме да оставим Лу в неведение за плановете ни, е убедеността ни, че си била сплашена. Лу се придържа толкова стриктно към правилата, че едва ли би се съгласил да те остави да извършиш вместо Хейс необходимите операции с онзи софтуер. А аз съм тук, за да те помоля да направиш именно това. Скоро този софтуер ще се озове в Хейс. Тогава можем да насочим парите към някоя правителствена сметка. Ще прехвърлиш парите на правителството, вместо да рискуваш да изчезнат отново. Направи го и всичко ще приключи. Хейс ще бъде

оправдан, играчът ще изчезне, а животът ви отново ще се върне към нормалния си ход. — Той направи пауза, за да ѝ даде възможност да осмисли сценария. — В неделя вечерта, преди обединението, ще получиш инструкции или по домашния, или по клетъчния си телефон. Изпълни ги дословно и всичко ще приключи.

Лиз не знаеше какво да му отговори. Сърцето ѝ препускаше лудо в гърдите ѝ, сякаш беше тичала или преплувала под вода огромно разстояние и едва сега бе спряла да си поеме дъх.

— Инсценирахме едно кърваво местопрестъпление — продължи чернокожият мъж.

— И повикахте Лу да го види.

— Трябваше да изглежда убедително. Ако Лу повярваше, че е истинско, което, струва ми се, стана, щяхме да си осигурим защитен периметър.

— И ми го казваш, защото... — Тя потърси скритата в думите му логика, после отговори сама на въпроса си: — Защото, въпреки номера на сметката, който ще ми дадат, ти искаш да прехвърля парите в правителствената сметка, която ще откриеш.

— Точно така.

— Щеше ли да оставиш Дарлин да направи нещо такова?

— Ако съществуваше някаква опасност за теб, нямаше да те карам да го правиш. Би трябвало да го знаеш, Лиз.

Тя изсумтя неволно.

— Не ти вярвам. Мисля, че ще сториш всичко необходимо, за да получиш тези пари, независимо каква е мотивацията ти.

Видя как ноздрите му се разшириха от гняв и как положи усилие да се овладее. Форман не можеше да си позволи да даде воля на емоциите си, да ѝ повиши глас. Сдържаността му оказа странен ефект върху нея — прогони чувството ѝ на безпомощност. Той се *нуждаеше* от нея. *Всички се нуждаеха* от нея. Тя и достъпът ѝ до компютрите AS/400 бяха ключови за разследването. Дани Форман щеше да направи всичко възможно да обезпечи участието ѝ, дори с риск Лу да се намеси. Явно имаше работа с отчаян човек, предприел отчаяни действия. Лиз беше виждала стотици подобни ситуации по време на работата си в банката и обикновено се възползваше от положението си. Докато Форман сдържаше емоциите си, тя възвръщаше силите си.

— Хейс смяташе, че може да ти се има доверие. Вероятно е грешал — заяви полицаят.

— Можеш да се справиш и по-добре, Дани.

— Колко далеч си готова да отидеш, Лиз? Какво си готова да пожертваш?

Въпросът му я накара да се замисли. Скандал. Неловко положение. Работата ѝ. Семейството ѝ. Тя откри, че е неин ред да прикрие чувствата си. По гърба ѝ пропълзяха тръпки, защото осъзна каква огромна власт има върху този мъж и колко много е заложено на карта: оцеляването на брака и на семейството ѝ.

— Не знам кого имаш предвид. Дейвид ли?

— Няма значение за кого говорим — отвърна Форман. — Най-важната е така наречената „есенция“. Онова, с което разполагат. Видеокасетата.

Лиз усети как се изчервява. Дани със сигурност беше гледал касетата, защото преди време е била в ръцете му. Беше я видял гола. Как върши разни неща. До този момент беше крила този факт някъде дълбоко в себе си и сега внезапното му осъзнаване я разтърси, дори я уплаши по някакъв странен начин. Форман беше видял и нейната „есенция“. Какво ли мислеше за нея? Дали не я виждаше без дрехи? Заета с... Тя усети как коремът я присви.

— Въпросът е — продължи той — дали Лу ще рискува кариерата си, за да те спаси? Мисля, че ще го направи.

При тези думи Лиз осъзна какво се крие зад поведението му. Дани Форман изпитваше негодувание срещу съпруга ѝ, може би защото неговата жена не беше успяла да се спаси като нея от рака, а може би и заради репутацията, която си бе извоювал Лу сред служителите на реда — че е един от най-добрите и най-съвестни полицаи. Кариерата на самия Форман беше пострадала доста след смъртта на Дарлин.

Лиз каза:

— Лу никога не би нарушил закона, дори заради мен — и ти го знаеш. Това е, което те тревожи, нали? Не можеш да го убедиш да постъпи по този начин.

— Тук не става въпрос за Лу, а за теб. Ти можеш да го направиш. Можеш да се отървеш от тези хора. Аз и Пол Гийзър сме отговорът на проблемите ти, единственият начин да се измъкнеш от тази каша.

Обещавам ти. Помисли върху нещата, които ти казва Лу, и пак ще стигнеш до същото заключение. Докато Дейвид Хейс работи за нас, ние контролираме положението. Не Лу, нито самият Хейс.

— Значи измамихте Лу с касапницата в хижата, за да... Какво? Да задържите честния полицаи извън вашата игра?

— За да не изтече информация — отговори Форман. — Трудно е да запазиш една тайна, когато я знаят повече от трима души.

— Наистина ли си мислиш, че няма да кажа на Лу?

— Смятам, че ще направиш необходимото. Лу е ченге, при това добро ченге, Лиз. Дай му подобна информация и ще се втурне да я разследва. Ще ти позволи ли да го направиш? Да приключиш с това? Съмнявам се. Но ако го направиш без знанието му, ако прехвърлиш парите в правителствената сметка, тогава всичко ще свърши. Името на играча е Ясмани Свенград, Лиз. Безскрупулен престъпник, който премазва всеки и всичко, изпречило се на пътя му. Той е един коравосърдечен кучи син. Ако искаш, питай Бет Лароса. Мислиш си, че ще успееш да се споразумееш с него? И какво ще стане, ако успееш? След като му върнеш парите, мислиш ли, че всичко ще приключи? Смяташ ли, че ще унищожи онази касета и ще забрави за нея? Той ще ви *държи в ръцете си*, теб и Лу. Ще знае къде е слабото ви място, защото вече ще го е открил. Освен това ще разполага с доказателства, че си му помогнала, и *ще ги използва*, за да те принуди да извършиш друг трансфер, друго прехвърляне на пари или пък да му откриеш фалшива сметка. Ще стане все едно си търкулнала камък по нанадолнище — *никога* няма да успееш да го спреш. Но аз мога да го спра вместо теб, Лиз. Аз, а не Лу.

— Мислиш ли, че мога да направя каквото и да било, без половината управление да го узнае? През колко нива на сигурност трябваше да минеш, за да се добереш до тук тази нощ? Те са изградили стена около мен. Не мога да направя нищо и не мога да отида никъде, без Лу да узнае. А той няма да ми позволи. Дори и да го *исках*, Дани. — Опита се да прозвучи така, сякаш наистина го искаше, което бе далеч от истината. Лу имаше някакъв план. Познаваше го достатъчно добре, за да е сигурна в това. — Проклетата да съм, ако го направя и проклетата да съм, ако не го направя — промърмори тя по-скоро на себе си.

Форман погледна електронния бележник в скута си и извади от джоба на ризата си сгънато на две листче. Обясни ѝ, че на него е написан номерът на мобилния му телефон. Докато говорели, Хейс не стоял със скръстени ръце. Ако той или Хейс се свържели с нея, щели да ѝ дадат номера на правителствената сметка. Ако някой друг се обадел с инструкции, трябвало незабавно да му позвъни.

Въпреки всички предупреждения на Лу, предложението на Дани ѝ звучеше примамливо. Мафиотите не получават парите си и влизат в затвора. Нима съпругът ѝ не искаше същото?

— Не забравяй да ми се обадиш — напомни ѝ Форман, преди да излезе от всекидневната.

[1] Комедиен герой от популярен американски сериал. — Б.пр. ↑

17.

Болд отби краун вика и спря на ограждения с бяла маркировка триъгълник, която разделяше отиващото на север шосе I-5 от североизточната изходна рампа на 45-а улица, с мисълта, че човекът, който му се беше обадил, е избрал изключително подходящо място. Колите по шосето от лявата му страна се движеха минимум с деветдесет километра в час, а трафикът от дясната му страна беше съвсем малко по-бавен, защото рампата беше многолентова. Полицейската кола, която го следваше, бе принудена да го подмине и да продължи по I-5. По същата причина човекът, замислил всичко това, би могъл също да го подмине, без лейтенантът да разбере. Но Лу си помисли, че е по-вероятно тайнственият мъж да е паркирал на място с добра видимост към неговата позиция, откъдето да го наблюдава и да премисля до каква степен е готов да му сътрудничи. Ако този човек пожелаеше той да се махне от главния път, щеше да го насочи към десния изход. Но не беше изключено и да поиска Лу да продължи по същото шосе.

Болд стоеше и чакаше.

Клетъчният му телефон звънна и Лу отговори със спокоен глас на обаждането, въпреки вътрешното си напрежение.

— Лейтенант?

— Предполагам, че сте ме изгубили от поглед — каза Болд. — Всичко е наред, Риз.

— Така е. Дайте ни три минути и някое от момчетата ще спре на отсрещното платно.

— Ще бъде твърде очебийно.

— Оставете ме да си върша работата.

— При моите условия. Такова беше споразумението.

— Точно затова ви се обаждам — обясни Риз. Като началник, той не бе свикнал да получава заповеди.

— Ще трябва да измислите нещо по-добро от очебийното спиране на отсрещното платно, това е всичко, което казвам. Веднага

ще забележат присъствието ви. — Сърцето му биеше до пръсване. Болд жадуваше за чаша чай. Той винаги успокояваше нервите му.

— Засякохме ви с радара — каза Риз, имайки предвид глобалната система за локализиране. — Ще се задоволим с това за момента — ще ви заобградим и ще ви дадем възможност вие да дойдете при нас.

Това се стори приемливо на лейтенанта. Риз щеше да разположи хората си на ключови наблюдателни позиции и да чака Болд да мине покрай тях или да даде на екипа информация за цвета на колата или описанието на човека, появил се да получи кодирания компютърен диск.

Клетъчният телефон на лейтенанта избипка в ухото му, показвайки, че някой друг се опитва да се свърже с него. Той каза на Риз да изчака и отговори на второто обаждане, като остави шефа на отдел „Специални операции“ на линия. Синтезираният глас назова друго местоположение:

— I-5 юг. Изходът на пътя за стадиона. Отбийте в триъгълника между главния път и изходното платно и чакайте инструкции. Имате седем минути. — Връзката прекъсна.

Абсурдно кратко време. Болд завъртя волана надясно, излизайки от изхода, за да пресече и да се върне на южното платно. Щом се качеше на главния път, трябваше да изключи сирената и лампата, ако искаше да пристигне навреме. Превключи отново на линията на Риз:

— Насочил съм се на юг към стадиона „Боинг Фийлд“.

— Засякохме те — отвърна Риз.

Лу отново реши, че има предвид, че го виждат с глобалната система за локализиране.

— Визуален контакт? — попита той.

— Още не. Ще го имаме всеки момент. Засега прекъсвам разговора. Дръжте се, лейтенант. — Телефонът изпука и Риз затвори.

Някъде, по някакъв начин мъжът, който му даваше инструкции, щеше да поиска от Болд да му предаде диска. Но с екипа на Риз, дебнеш наблизко, изглеждаше невъзможно някой да се добере до него, без да бъде забелязан. Лейтенантът караше със сто и четиридесет километра в час към моста. Въпреки слабото улично движение, бе принуден да намали малко, когато стигна стесняващото се продължение на главния път, който минаваше през града. Болд се

зачуди по какъв начин ще бъде осъществена доставката, убеден в способностите на екипа на Риз.

Той разбираше по-добре от всички рискованата ситуация, в която бе попаднал. Трябваше да предаде софтуера, за да осигури връщането и трансфера на парите, ако искаше да защити семейството си. Все още не беше открил начин как да позволи на Лиз да помогне на Свенград, но каквато и да направеше, този софтуер беше ключът. Намесата на отдел „Специални операции“ се дължеше на факта, че за някой бе от първостепенна важност той да е човекът, който ще достави диска. Ако зад този план стоеше Свенград или Хейс, защо просто не поискаха от Болд да изнесе софтуера от полицейското управление и да го предаде на жена си? Защо да си създава главоболия с тази сложна и рискована схема? Първият отговор, който му хрумна, бе, че Свенград или Хейс бяха измислили начин как да прехвърлят парите от банката, без да замесват Лиз. Той или те се нуждаеха от софтуера, но не и от нея. В това нямаше голям смисъл, тъй като Свенград бе поел огромен риск с притискането на Болд, за да накарат съпругата му да им сътрудничи. А ако не бяха Свенград или Хейс, тогава кой искаше диска и защо? Лейтенантът можеше да осъществи доставката, без да узнае това, но благодарение на екипа за спешни операции щеше да го разбере.

Втората идея, която го осени, бе, че целта на този сложен план целеше Свенград да запази съдействието му в тайна, да обърка хората, които разследваха случая. Даването на софтуера на Лиз щеше да бъде сигнал за край на играта, щеше да даде на детективите начален старт за всякакъв род наблюдения. Сътрудничеството на Болд в този случай можеше да бъде интерпретирано като престъпно деяние. В определен момент Лу щеше да понесе отговорността за действията си. Той потръпна при мисълта, че Свенград бе пожелал да го защити просто защото беше лейтенант от полицията, и то от отдел „Убийства“, а бе хубаво да имаш едно добро ченге подръка. Нима тази сложна доставка беше организирана само за да изглежда Болд по-малко виновен, отколкото е в действителност? Тази мисъл го нарани дълбоко. Явно сега руският мафиот го смяташе за ценна придобивка, едно кривнало от пътя ченге, което си заслужава да бъде запазено.

Лейтенантът намали и спря колата в триъгълника с бяла маркировка, който отделяше главния път от изходната рампа. Той избърса челото си с книжна кърпичка. Дъждовните капки по предното

стъкло ставаха все по-едри. Болд изключи чистачките. Един камион мина край него и въздушната струя разтърси колата на лейтенанта. Той я придвижи един-два метра по-напред и я спря под лек ъгъл спрямо трафика по магистралата.

Клетъчният му телефон иззвъня. На дисплея се изписа: „Неизвестен номер“. Не подлежеше на проследяване. Той отговори, но връзката бе лоша и почти нищо не се чуваше.

— Изчакайте! — изкрещя в слушалката, страхувайки се, че може да пропусне някоя инструкция. Стоеше вперил поглед в мигащите черни чертички, показващи, че апаратът няма обхват. После изскочи от колата навън под дъжда, изкачи тичешком крайпътния насип с вирната глава, като следеше с надежда индикатора за обхвата, докато той бавно се покачваше от една чертичка на втора, а после и на трета. Той притисна телефона до ухото си и каза:

— Сега по-добре ли е?

— Не се ебавайте с мен — предупреди го зловещият електронен глас.

— Не се ебавам — извика Болд.

— „Уебстърс“ — каза гласът. — Това е бар точно на юг от североизточната част на Четиридесет и пета улица в Бруклин.

— Ще го намеря.

— Оставете включен телефона си. И елате сам. — Връзката прекъсна.

Болд все още гледаше нагоре към мокрото нощно небе, търсейки с поглед мигащата червена светлина на някоя предавателна кула, когато нещо проблесна през дъжда. *Бинокъл?*

Лейтенантът раздвижи глава, опитвайки се да засече отново проблясването. Ето го! Още едно проблясване малко над надлеза. Дали някой не го следеше отгоре? Но тогава го видя за трети път. Изобщо нямаше човек. Обективът на камера, монтирана високо на върха на алуминиев стълб за улично осветление. *Камера, следяща трафика на колите.*

Беше наблюдаван, но от разстояние. Все още държеше телефона си в ръка и реши да се обади на Риз, но почти веднага се отказа, понеже не знаеше дали въпреки дъжда и мрака не е в обхвата на камерата, а не му се искаше да проверява. Отправи се тичешком обратно към колата, по пътя се подхлъзна веднъж на мократа трева и

изцапа коляното си, когато се опря в калния склон, но веднага се изправи. Продължи да тича към автомобила, защото осъзна, че ако камерата за наблюдение на уличното движение е свързана с интернет, както предполагаше, хората, които го направляваха, щяха да проверят дали Лу няма придружители и в същото време да се убедят, че той изпълнява точно инструкциите им. Биг Брадър, и то в ръцете на лоши типове.

Вече обратно в колата, докато въртеше волана, за да излезе от рампата, така че да може да обърне и да се върне към изхода, където бе паркирал десет минути по-рано, лейтенантът вдигна телефона до ухото си, за да докладва за ситуацията. Но мисълта, че човекът с металическия глас може да не е Свенград или Хейс, не го напускаше и засега той се въздържа да се свърже с Риз веднага. Идеята за наличието на трето, неизвестно лице го изпълни със страх. Болд вярваше, че щом познава неприятелите си, има шанс да ги победи, но нямаше ли да изложи децата или Лиз на още по-голям риск, ако противникът му се окажеше неизвестен? Замисли се над това.

Докато караше, въведе името на бара в базата данни на мобилния си терминал, за да се увери в неговото съществуване. След дълго колебание на малкия компютърен екран се изписа: *Имате предвид „Уеб Стирс“, 1100, 45 улица? „Да“ или „Не“?*

Болд натисна „Да“ и терминалът предложи да му покаже най-късия път до бара, но той отказа, уверен, че I-5 е най-бързият начин да стигне дотам.

Разбра, че „Уеб Стирс“ е интернет бар, и веднага си направи съответните заключения. Претегляйки рисковете, той въпреки всичко се обади на Пахван Риз, каза му за камерата за наблюдение на уличния трафик и за следващата си спирка — интернет бара. Преди да прекъсне връзката, Риз потвърди, че камерата, която бе видял, е една от около петдесетте камери, които излъчват директно в сайта на щатския главен път. Човекът, който бе планирал схемата, можеше да наблюдава от уютната си всекидневна придвижването на Болд от място на място. Тази информация го накара да се почувства още повече като пионка и повиши кръвното му налягане.

— Това не ми харесва — заяви Риз. — *Интернет бар. Схващате ли?*

Лейтенантът не беше техно вълшебник, освен в криминалната лаборатория — територия, където малцина можеха да се сравняват с него.

— Не.

— Умно!

— Тоест?

— Дейвид Хейс? Интернет бар „Уеб Стирс“? Това означава наличие на малка интернет мрежа. Проста работа. Направо фасулска за тип, който вероятно би могъл да проникне в компютърната система на Пентагона.

— Той ще проникне в компютърната мрежа на бара — заключи Болд, опитвайки се да следи мисълта му.

— Той отдавна е проникнал там. Контролира един или повече от компютрите. Този тип е добър — отвърна Риз със сдържан респект. — Вероятно ще ви отведе до конкретен компютър. Вие ще мушнете диска в него и край. Той ще въведе точната парола, която ние никога няма да открием, ще копира диска, ще го преформатира и ще унищожи цялата информация, която се съдържа в него. Блестящо!

— Може ли да спрем да го хвалим и да измислим начин как да предотвратим това?

— Не — отсече Риз. — Единственият начин да го предотвратим, е да не отидете в бара.

— Не мога да не отида.

— Знам.

— Значи ни е изработил?

— Да — потвърди Риз. — Ще си получи софтуера.

Краун викът изсвистя по моста сред проливния дъжд. Болд бе загрижен не само от чутото, но и от нещо друго, нещо неуловимо, неопределимо, като вечно изплъзваща се сянка. „Главни пътища? — мислеше си той. — Коли? Интернет страници?“ Някаква подсъзнателна мисъл, която не успяваше да формулира.

Риз, от друга страна, демонстрираше далновидност и за първи път Болд бе обзет от съмнение — вътрешен човек от полицията като Риз би могъл да ръководи всичко това задкулисно и никой никога не би се досетил. Да направи така, че това да изглежда като работа на някой друг, докато манипулира събитията за свое лично обогатяване.

С тази мисъл в главата, лейтенантът паркира и измина пеша мократа пресечка до „Уеб Стирс“. Барът беше от стъкло и керамични плочки, с ултрамодерен интериор с цветни графики и причудливи форми, висящи от тавана, които очевидно трябваше да минават за изкуство. Двайсет и няколко годишен барман със зализана назад коса и просташки очила с черни рамки сервираше разноцветни коктейли в екзотични стъклени чаши със столче. Джеймс Бонд на заплата. Бирата изглеждаше като тъмен кехлибар. Тълпата бе изненадваща смесица от жени и мъже — лейтенантът бе очаквал само мъжка клиентела, воден единствено от предразсъдъците си. Жените показваха голите си пъпове над панталоните с ниска талия, не по-малко предизвикателни от сервитьорките, на една от които се видя задникът, когато се наведе да вдигне паднала салфетка.

Телефонът му отново иззвъня и Лу прекара една-две секунди в обмисляне на казаното от Риз, измъчван от желанието да не отговори на обаждането или дори да излезе от бара. Ала не можеше да направи нито едното от двете. Той натисна копчето за връзка, вдигна телефона до ухото си и изслуша кратката инструкция:

— Компютърът в ъгъла, когато се освободи. Мушнете диска в гнездото и си вървете.

В момента пред въпросния компютър седеше някакво азиатско момиче. Лейтенантът се зачуди дали обажданият се знаеше това. Той огледа тавана на помещението за охранителни камери, откри две в двата противоположни ъгъла и се запита дали хакерът би могъл да има достъп и до тях. Светът му ставаше все по-малък и по-клаустрофобичен, където и да отидеше. Чувстваше се наблюдаван отвсякъде. Момичето го погледна през рамо и се усмихна, а той си помисли дали не е подставено лице, или е невинна. После се запита дали изобщо някъде имаше невинни хора, подведен отново от сексапилните безцеремонни дрехи на хлапетата — от неговото място бе почти невъзможно да не гледа директно в деколтето на азиатката.

Болд се обърна и се отправи към бара, наблюдавайки я крадешком в огледалото зад бармана.

— Желаете ли нещо?

— Горещ чай в пластмасова чашка?

— Две врати по-нататък. — Собственикът не беше толкова глупав, че да се конкурира с кафенетата.

— Нещо слабо? — подхвърли Болд.

Младежът измъкна меню с обичайните алкохолни напитки и газирани води. Болд си поиска сладка газирана напитка с джинджифилов аромат. Младата азиатка стана от стола. Стегнатото ѝ тяло бе облечено в невероятно тесни панталони. Тя се насочи към лейтенанта, който се почувства стар в тази компания. Почуди се дали тя беше куриер, шпионин или двасет и няколко годишна проститутка. Девойката вървеше право към него, зърната на младите ѝ гърди чернееха под тениската, плиткият ѝ рипсен панталон подчертаваше неособено изтънченото полюшване на бедрата ѝ, черната ѝ коса бе подстригана на бретон — една класическа и неостаряваща прическа.

— Лейтенант Болд? — попита тя.

Обля го гореща вълна при мисълта, че някой я е изпратил, защото е решил, че може да се нуждае от компютърен инструктор. С всеки свой следващ ход човекът, стоящ зад тази операция, доказваше колко е умен, а това все повече отклоняваше подозренията на Болд от Свенград към Хейс. Нямаше начин да е загинал в онази ужасна хижа.

Момичето каза:

— Аз съм Мин Лий, студентка трета година в университета. Вашите лекции „Приложението на естествените науки при разкриването на престъпления“ ме накараха да запиша „криминалистика“ като първа специалност.

Болд се почувства изстрелян в друг свят. Този извор на младостта, това лице, за което бе сигурен, че е свързано със случая, бе просто негова тайна почитателка.

— Какво правите в „Уеб“? — попита тя. После се изчерви, огледа се наоколо и изрече с пресилен шепот, който се оказа висок колкото и нормалния ѝ глас: — Да не сте под прикритие или нещо такова? О, боже! Страхотно е! — Пристъпи по-близо и той отново погледна настрани, защото, каквато бе дребничка, гледката, която се разкриваше, оставяше малко за въображението. — Да не би да провалих нещата?

— Няма нищо толкова драматично — излъга лейтенантът. — Живея наблизко и компютърът ми се скапа. Това е всичко. Трябва да си проверя електронната поща.

— Ще пиете ли нещо? — попита азиатката и той си представи, че ще последва предложение да седне при него, а той нямаше да знае какво да направи. Така наречените натрапници се срещаха във всяко

поколение, във всеки етнос, но обикновено се насочваха към младите, яки и красиви мъже в униформа.

— Безалкохолно — отвърна Болд. — На работа съм. — И веднага съжали за прямия си отговор.

— Нали казахте, че компютърът ви се е повредил? — Тя отново се изчерви. — О, боже! — повторно възкликна момичето и закри уста с ръка. — Съжалявам. — Вече беше абсолютно убедена, че е прекъснала операция под прикритие. — Може ли да седна при вас?

— Мисля, че не.

— Няма да кажа нито дума.

— По-добре недейте — натърти Болд. — Може да обсъдим това на следващата лекция.

— След следващата лекция? — настоя девойката с онзи поглед, който не можеше да се сбърка в ничии женски очи, дори и на толкова млада жена.

Той почувства как лицето му пламва и го обхваща възбуда.

— Друг път — отвърна сухо. — Приятно ми бе, че се запознахме, Мин. — Мина край нея, оставяйки зад гърба си цял един друг свят, като се запита защо ли подобна среща му се случва точно сега. Като се изключеха закачките с Матюс от време на време, никоя жена не бе флиртувала с него от поне десетина години. Е, със сигурност не и дете. Флиртуването с Матюс бе спряло, когато тя се обвърза с Ла Моя. Намекът за интерес от това момиче така обърка мислите му, че едва не се самозабрави. Но той отиде до компютъра в ъгъла, седна на все още топлия стол, сети се отново за своята страстна студентка и се наведе, за да сложи диска в компютъра.

След секунди устройството забръмча. А в ума на Болд настъпи просветление. Да, Дейвид Хейс си беше съвсем жив.

* * *

Докато караше към къщи двацет минути по-късно — дискът бе излязъл празен от компютъра, както бе предвидил Риз, а Болд моментално се разстрои — лейтенантът пресече I-5, забелязвайки боядисания триъгълник, където само преди час бе паркирал и бе чакал

да му се обаждат по телефона. Той завъртя рязко волана, включи мигача, зави и се вля в трафика, пътуващ на запад, по 45-а улица.

— Слушам ви — отговори му Риз по телефона.

— Изходът на Четиридесет и пета за I-5 — каза лейтенантът без друго предисловие. — Има ли камера за следене на уличното движение, която да наблюдава и това място?

Докато Риз проверяваше, Болд изключи телефона, пресече натоварената улица и се загледа над ниския парапет на въпросното кръстовище, а главата му бучеше. За кратко бе обзет от подозрението, че Риз или някой друг офицер от отдела за специални операции е въввлечен в тази машинация. Със сигурност беше във възможностите на Ясмани Свенград да „вербува“ някое ченге чрез изнудване или заплаха или да го съблазни с „миризмата“ на толкова много пари. Докато гледаше минаващия поток от коли по магистралата, телефонът му иззвъня; беше Риз.

— Отговорът е положителен — каза той. — Видели са ви съвсем ясно и на двете места, на които сте спирали.

Двамата обсъдиха възможността Хейс да си е осигурил достъп до охранителните камери на „Уеб Стирс“ и според Риз това бе напълно възможно — „зависи каква програма използват“.

Изхождайки от максимата, че разрешението на едно престъпление понякога се крие в очевидното, Болд набра номера на отдела, занимаващ се с трафика по пътищата. Почувства се като паяк, който внимателно плете мрежата си, знаейки от досегашния си хищнически опит на победител, че трябва да се разчита на нещо повече от случаен шанс. Мухата трябваше да бъде в стаята, за да бъде ефективна паяжината.

Лу поиска всички доклади за аварии и катастрофи, случили се в късния следобед и ранните вечерни часове на главен път 520 в сряда — деня, в който Хейс вероятно бил измъчван, защото Форман твърдеше, че по това време бил попаднал в задръстване на същия този път. След няколко минути получи исканата информация, изключи телефона и забърза обратно към служебната си кола.

В момента, в който се настани зад волана, клетъчният му телефон звънна.

— Аз съм — каза Лиз.

— Здравей.

— Всичко наред ли е?

— Би могло да се каже. Той... или някой друг, вече притежава софтуера. Успя да ни надхитри и няма да можем да го проследим.

— Той?

— Вярваме, че е Хейс. Сега им е необходимо само още едно нещо.

— Достъп? — попита Лиз. *Нея самата.*

— Да.

— Затова се обаждам. — Тя разказа в подробности за посещението на Форман, без да пропуска нищо, включително и електронния му бележник. — Инсценирали са сцената на мъчението и после са го скрили. Дани е убеден, че могат да се доберат до парите, чиито и да са те. Той подозираше, че ще ти кажа, но настояваше да го запазя в тайна. Каза, че Гийзър ще отрече да има нещо общо с това.

— Криминалистите откриха на местопрестъплението парченца от зъби, много кръв и остатъци от два нокътя — съобщи й Болд. — Това не се връзва с казаното от теб.

— Искали са да изглежда достоверно?

— Може би — съгласи се лейтенантът. Форман и Гийзър знаеха подробностите около другите мъчения. Изведнъж на Болд му се изясни защо се бе чувствал толкова притеснен относно местопрестъплението на Хейс — от него липсваха някои детайли като цигарена пепел и отпечатащи от стъпки.

— Въпросът е — продължи Лиз, — че ако аз съм замесена, ако трябва да извърша трансфера и да изпратя парите на сметка, посочена от Дани, какво ще стане с нас, ако Дани не хване Свенград? Записът? Децата? Ти каза, че човек не бива да си играе с тези хора.

— Така е — отвърна Болд и главата му запулсира, докато се опитваше да сложи в ред мислите си. Щом записът станеше публично достояние, техният живот — а вероятно и този на децата им — никога нямаше да бъде същият.

— Ще измисля нещо.

— Дани се държеше странно, Лу. Не приличаше на себе си.

— Едва ли му е било лесно да те притисне. Правилно постъпи, като ми каза. — Болд си помисли, че зад всичко това стоеше Гийзър. Сега Пол Гийзър дърпаше конците. — Благодаря ти.

— Не звучиш много убедително.

— Скоро ще ти се обадят — каза той. — Трябва да се подготвим за този момент.

— Няма какво толкова да се подготвям. Ще чакам и ще видя какво ще поискат да направя.

— Искам да се обадиш по телефона — каза лейтенантът. — Но от джииесема.

— Какво става, Лу?

— Не сега — отговори той, почти сигурен, че домашният му телефон се подслушва. — Обади ми се от джииесема. — Той се сбогува учтиво и сложи клетъчния си телефон в поставката за чаши.

Вече нямаше доверие дори на собствените си хора.

* * *

Някога беше лесна работа да измъкнеш Ла Моя по всяко време на деня или нощта. Беше ченге, което подходеше към работата си с младежки ентузиазъм. Колкото повече работа, толкова по-добре. И колкото по-рискована, още по-добре. Но семейният живот бе променил положението и Болд негодуваше, че заради Дафни Матюс Ла Моя вече не е същият. Сега той искаше да си стои у дома с нея и Маргарет — дребосъче, което сякаш бе родено да бъде под закрилата на щатските закони за защита на детето, независимо от майчинските грижи, с които я обграждаше Матюс, получила временно попечителство над нея. Само щатското правителство можеше да определи като „временни“ четиринайсет месеца целодневни грижи. Но Ла Моя беше под напрежение, също като Дафни, че има вероятност детето да им бъде отнето — в резултат на това се бе превърнал в човек, който не иска да излиза от таванското си жилище.

Най-накрая Болд сподели подозренията си с Ла Моя в акт на отчаяние, който му се искаше да избегне. Не беше в негов стил да изказва подозрения, преди да разполага с нещо повече от голи предположения. Но нищо в този случай не беше в „неговия стил“, така че прибегна до открита манипулация, знаейки, че Ла Моя няма да откаже да му помогне.

— Две посещения за един ден. На какво дължа това удоволствие? — Облечен в сини дънки и карирана трикотажна риза,

Пол Гийзър по нищо не приличаше на адвоката, заемащ малката кантора в Съдебната палата. Той бе станал толкова предсказуем със сивите си костюми, бели ризи и консервативни вратовръзки, че тази друга страна на личността му, застанала на входната врата, изненада лейтенанта. Гийзър ги гледаше над чифт евтини очила за четене, кацнали на върха на носа му.

Независимо от късния вечерен час той прие Болд и Ла Моя, без да задава въпроси защо е това изненадващо посещение.

— Бира? Кафе? Чай за вас, лейтенант? — Като не получи отговор, покани ги с жест да го последват. Гийзър може да бе свалил костюма, но не и наперената самоувереност, характерна за прокурорите.

В стаята миришеше на секундно лепило — силна миризма, която върна Болд към младостта му.

— Модели на самолети?

— Близо сте — отвърна Гийзър, впечатлен, че лейтенантът е доловил миризмата от такова разстояние.

Тримата минаха през друга врата и влязоха в библиотека с махагонова ламперия и кожени мебели, която прилягаше повече на английско имение, отколкото на тази облицована с дъски двуетажна къща с алуминиева дограма на прозорците. Вградени лавици се издигаха от пода до тавана, а в далечния ъгъл бе разтворена малка стълба. Ала всичко това изглеждаше купено по каталог, а не наследено. Беше един бленуван свят наред буржоазно предградие.

Тъмен кожен глобус стоеше на поставка близо до писалището. Бюрото бе покрито с вестници, а отгоре лежеше зелена стъклена бутилка. В нея можеха да се видят първите детайли на корабен корпус. Отстрани имаше комплект дълги пинсети, лупа, макара с конци, малка купчинка от тъмни дървени пръчици с размера на клечки за зъби, бръснарско ножче и стек с клечки за уши.

— Кой е корабът? — попита Болд, настанявайки се на неудобен капитански стол срещу бюрото. Ла Моя седна на другия, като се оглеждаше.

— „Франсис и Елизабет“, 1742, плавал е от Ротердам до Филадельфия.

— Впечатляващо — каза Ла Моя неубедително.

Гийзър взе лупата и разгледа първите елементи на корабчето в бутилката, после я остави на бюрото и се обърна към посетителите си.

— Извинете, че продължавам с това, но не мога да спра по средата. Ще ми изсъхне лепилото. — Той бутна очилата за четене нагоре, взе чифт пинсети и с невероятно сигурни ръце постави един от изграждащите елементи от страни на миниатюрния корпус на корабчето.

— Нашето лепило също изсъхва, Пол. И ние също не можем да спрем по средата.

— Тогава казвайте — рече Гийзър, без да отделя очи от модела.

Да разпитваш прокурор за личното му замесване в случай беше опасно и Болд го знаеше.

— Нужно ни е да знаем къде го държите.

— Кого?

— Искаме да го разберем веднага — натърти лейтенантът. — Не можем да играем повече на вашите игрички. Не и тази вечер.

— Как бихме могли изобщо да играем, като не искате да споделим музиката? Не знам за какво говорите, лейтенант.

Не можеше да го принуди, така че Болд си помисли, че ще трябва да го пречупи малко по малко. Не че не го очакваше. Ла Моя присъстваше основно като свидетел. На лейтенанта му хрумна, че Гийзър сигурно го е предвидил, и ако беше така, той също е забелязал, че посещението на Болд е официално.

— Защо премълчахте срещата ви с Хейс?

— Вече ви казах: тя не се осъществи — отговори Гийзър. — Да не очаквате от мен да ви губя времето?

Приемлив отговор, но той не удовлетворяваше Болд.

— Казахте, че нещо се е случило.

Ла Моя се намеси:

— И дори не сте наблюдавали моста? Ей така, от разстояние, от някоя сграда или от някое друго място?

— В действителност аз отидох до моста. Паркирах там, където ми беше казано. Но когато Форман ме информира, че е попаднал в задръстване, се магнах оттам.

— Случайно да си спомняте дали Дани ви е казал къде е, когато ви е уведомил, че няма да успее да пристигне навреме? — попита Лу.

— Искате да осигуря алиби на Дани Форман? — Невярващ, Гийзър внимателно изтри върховете на пинсетата с памучен тампон, напоен с разтворител. Той я постави на бюрото и за първи път погледна към Болд. — Или може би искате алиби и за мен, лейтенант?

Лу усети, че се изчервява. Той каза на Гийзър онова, което той вече знаеше.

— В момента специалистите от лабораторията изследват уликите, намерени в хижата.

— Браво на тях. — Гийзър се върна към модела си.

Болд повтори:

— Форман спомена ли къде се намира, когато е попаднал на задръстване?

— Мисля, че беше на главен път 520. Отбивка заради строително-ремонтни работи. Натоварен час. Авария в противоположното платно.

Това горе-долу съвпаднаше с онова, което бяха казали на Болд. Ако свидетелят беше друг, лейтенантът щеше да поиска повече подробности, но адвокатите пазеха информацията си.

— Надлезът на „Пайн стрийт“? Вие ли го избрахте или човекът, който ви се обади?

Гийзър се поколеба, може би защото беше погълнат от грижи за модела си, или защото обмисляше как да отговори и това разтревожи Болд. *Самият мъж* го тревожеше. Непокколебимото му спокойствие.

— Капани ли ми залагате, лейтенант? Не ми ли вярвате?

Така не отговаряше на въпроса на Лу, но да притисне един заместник-прокурор, да го третира като заподозрян — това щеше да бъде грешка.

Гийзър се поизправи на стола си и го избута назад от бюрото, за да се полюбува на резултата от труда си — моделът все още бе далеч от завършения си вид.

— Вижте какво, хора, не можете ли да проверите тези неща? — каза той. — Сигурен съм, че Форман спомена за строителни работи и нещо за кола в аварийното платно. Някой трябва да има информация по въпроса, нали?

Форман бе споменал и на Болд за някакви проблеми в трафика и лейтенантът вече се бе обадил по телефона, но нямаше нужда Гийзър да знае. Болд реши да рискува в рамките на възможното.

— Един адвокат и един следовател... работещи заедно... могат да създадат много неприятности, ако поискат.

— Страхотен екип — вметна Ла Моя.

— Хей, почакайте за минутка, дявол да го вземе! — възкликна Гийзър, който веднага схвана намека.

Ла Моя отново се обади:

— Например те биха могли да скрият някъде щатски свидетел.

Болд додаде:

— И да прикрият следите си, като оставят зад себе си сцена на престъпление с липсващо тяло.

Гийзър присви очи, атакуван ту от единия, ту от другия.

— Дайте ми малко почивка. Имате ли представа за препятствията, които трябва да се преодолеят, за да се направи подобно нещо? Наистина ли вярвате, че щатската прокуратура или моята собствена би си позволила да заблуди едно разследване, за да укрие свидетел? — Физиономиите на двамата мъже му издадоха недоверието им. — Ако започнем да действаме по този начин, докъде ще стигнем? А? Кажете ми. Сиатълското полицейско управление никога не би си сътрудничило отново с нашата прокуратура. Никога. И кой би могъл да ви укори? Слушайте, не казвам, че не бихме опитали подобно нещо. Ако питате мен, това е доста хитър ход. Страхотна уловка. Но щяхме да го направим съвместно с вас, момчета — *някой* във вашия отдел щеше веднага да надуши какво става. Не разбирате ли?

В думите му имаше смисъл, но Болд не искаше да приеме подобно обяснение. Самата мисъл, че неговият капитан Шийла Хил или някой друг висш офицер би направил сделка с адвокатите и би го оставил в неведение за нея, го ужасяваше. Но съпругата му бе замесена и това можеше да даде отговор на много неща. Обхвана го чувство, близко до паниката. Дали хората от неговия отдел не го водеха за носа, докато преследваха свои собствени цели?

Откри, че вярва на Гийзър, и това го разтревожи.

— Необходимо ми е да знам дали се провежда подобна съвместна операция — заяви Болд.

— Не се съмнявам, че ви е необходимо.

— Вярвате ли, че Дани Форман е бил в задръстване, когато ви се обади?

— Ето, сега стигнахме до същината, нали, лейтенант? По дяволите, няма начин да го знам, нали така?

— Щяхте ли да знаете, ако Хейс е сключил споразумение за защита?

— Щях. Той щеше да се обърне към моята прокуратура. Непременно.

— Но не задължително.

— Би могъл да се обърне и към Щатската прокуратура. Като се замисли човек, даже е по-вероятно. Тя може да преговаря с Министерството на финансите за защита на свидетел. Аз не мога да направя такова нещо.

— Дани Форман е казал на жена ми, че Хейс е под негово и ваше покровителство и че вие ще отричате това докрай.

— Е, значи е прав поне за едното, нали? — отвърна Гийзър. Той придърпа отново стола си до бюрото и погледът му срещна този на Болд. — Господа, по-добре да тръгвате, преди да ми изсъхне лепилото. Можете и сами да намерите изхода.

* * *

Пол Гийзър беше преполовил работата си по модела, когато звънецът на кухненската му врата иззвъня. Бяха минали броени минути от тръгването на Болд. Ядосан, че лейтенантът ще се опита да пробута номера с „ох, забравих нещо“ на един опитен адвокат, той се отправи забързано към задната врата на кухнята, готов да го скастри. Лепилото му наистина изсъхваше. Гийзър отвори рязко вратата с думите: „Това е най-старата игра в ръководството...“, но млъкна при вида на двамата непознати костюмирани мъже, които стояха срещу него. От пръв поглед разпозна ФБР. „Министерство на финансите“ — помисли си той, като си спомни разговора за защита на свидетеля. Болд явно е бил проследен или къщата е под наблюдение. Шибаните федерални агенти бяха пълни с такива трикове.

Присъствието на двама непознати пред задната му врата го шокира. Беше очаквал да види Болд и Ла Моя. През няколкото секунди, необходими му да се осъзнае, единият мъж прекрачи прага и го блъсна с длани в гърдите. „В крайна сметка не са агенти.“ Ударът го

запрати като парцалена кукла в другия край на кухнята, като едновременно с това парализира дишането и гласните му струни.

Единият от непознатите заговори на другия, но думите му прозвучаха неразбираемо заради непознатия му акцент. Едва тогава Гийзър напълно осъзна какво ставаше. Мисълта му най-после се върна към действителността — сянката на Болд и Ла Моя изчезна като ореола след светкавица на фотоапарат.

„Главорези, наемни убийци“ — хрумнаха му поне дузина различни названия. В прокуратурата Гийзър ги наричаше „горили“. Единият спусна щорите, а другият натика в гърлото на заместник-прокурора един влажен и миризлив кухненски парцал, сграбчи го за косата и го изправи, извивайки ръцете му зад гърба. Ако бе дошъл на себе си малко по-рано, щеше да се справи и с двамата, нали беше каратист.

Разпитът се ръководеше по мобилен телефон, така че Гийзър да не може да види задаващия въпросите — някакво подобно на уоки-токи устройство, което имаше микрофон и не се налагаше да държат апарата до ухото на Пол, а двамата мъже можеха да следват инструкциите, когато бе необходимо. Предимствата на модерната технология. Гърбът го болеше от начина, по който го бяха вързали за стола — седнал абсолютно изправен, с изпънати напред ръце, завързани със скок за подлакътниците. Бяха го преместили в сутерена, като просто го бяха хвърлили по стълбите — отчасти за да го сплашат, отчасти за да го задържат зашеметен. Познаваха си добре работата.

Когато не отговори вярно на въпросите, по-едрият натика обратно парцала в устата му, а другият измъкна от колана си един „Ледърман“ и го преобразува в клещи.

— Моля ви... недейте — изграчи Гийзър през натикания в устата му парцал, притиснат със скок, омотан около главата му. Думите му прозвучаха като приглушено грухтене, почти неразбираеми, за разлика от последвалите викове на болка.

— Къде е той? — попита гласът от миниатюрния микрофон на телефона.

Гийзър поклати глава. Нямаше представа.

— Нъет — отговори горилата на питащия, от което на Пол му премаля.

Гласът от другия край на телефонната линия искаше отговори, които не получаваше. Гийзър разбираше чувството му на безсилие от това положение поради дългогодишния си опит на съдебен адвокат. Имаше случаи, когато и на него му се бе искало да използва същите методи спрямо някой от необщителните свидетели. Обезумял от отчаяние — главорезът се приближи към него с разтворени като зяпнало изкуствено чене клещи — Пол Гийзър разбра, че му предстои дълга нощ.

18.

Когато Болд остави Ла Моя пред блока му, Джон предложи услугите си двайсет и четири часа в денонощието с другарско изражение, което означаваше, че няма да има депозиране на извънредни часове, нищо официално записано в службата, ако Лу желаше. Това подаване на ръка от бившия му партньор — човек, когото Болд лично беше обучил в полицейския занаят — означаваше много за него.

— Мога да се възползвам от предложението ти.

— Направи го. Аз пък мога да включа като доброволец и Матюс.

На лейтенанта му се стори забавно, че Джон все още говори за Дафни с фамилното ѝ име.

Вече се готвеше да потегли, когато една женска фигура излезе от близкия вход и се насочи право към колата му. На Лу му се стори невероятно в този квартал да работят проститутки, но се приготви да покаже значката си и да изгони момичето да виси на друг ъгъл.

Жената отвори предната дясна врата и преди да успее да я разпознае, Болд вече бе пуснал служебната си карта на седалката и бе грабнал пистолета си.

— Мадри Олсън — припомни му тя. — Срегнахме се в мъжката тоалетна.

— Ако бях параноик — каза лейтенантът, — щях да кажа, че ме причакват тук.

— Има нещо такова — отвърна жената. — Карайте, моля.

Той потегли и пое през старата част на града, където движението бе по-умерено, като завиваше напосоки.

— Не говорехте сериозно — започна той, когато тя не поде разговор, — когато заявихте, че сте очаквали да се появя.

— Напротив. Знаех, че сте отмъкнали Ла Моя. Казвам ви, за нас няма никакви тайни.

— Гийзър — предположи лейтенантът.

— ... е намира в спешното отделение на Шведския медицински център в район Централен.

— Бях с него преди час.

— Нашият човек, онзи, с когото никога няма да успеете да поговорите...

— Алексеевич — вметна Болд.

— ... ни съобщи, че руснаците са бесни. Маникюрът на Гийзър е бил обработен. Форман ще е следващият, ако успеят да го намерят.

— По дяволите! — Болд не бе изненадан да чуе името на Форман. Той самият току-що го бе казал на Гийзър.

— Не ми изглеждате изненадан — отбеляза тя.

— Преди две вечери Дани Форман ме отведе до едно местопрестъпление. — Лейтенантът продължи, обяснявайки за кръвта в хижата. — Това ме накара да се усъмня в него.

— Защо?

— Дани бе пропуснал важна среща. Заяви, че е попаднал на задръстване. Казал е същото и на Гийзър. Аз се обадох тук-там. Резултатът от тези разговори ми се изясни едва сега. Търсите следи, нали? Аз имах една, която мислех, че си струва да бъде проследена, и открих, че участъкът от главния път, в който Дани е попаднал в задръстване и е гледал как изтеглят някаква кола, е наблюдаван от камера за следене на уличния трафик. Ние живеем и умираме заради подробностите. Дани се престара, каза ми, че е видял катастрофирала кола, казал го е и на Гийзър. Твърде много информация. Когато Гийзър ми спомена тази подробност, подозрението ми нарасна.

— Това, което е видял чрез камерата за наблюдение на трафика, му е позволило да твърди, че е бил някъде, където в действителност не е бил?

— Така изглежда.

— А къде е бил в действителност?

— Това е само предположение — предпазливо заяви Болд, — но според мен той е свършил дяволски добра работа, имитирайки вашия господин Алексеевич, така че да налагаме стръвта. Междувременно е скрил нашия главен заподозрян с помощта на щатската прокуратура. Това е... По тази версия работех, докато не чух току-що казаното от вас.

— И сега?

— Ако са пребили Гийзър, значи не разполагат с това, което им е необходимо. Може би Дани е измъчвал Хейс, за да получи информация и след това е изхвърлил трупа му.

— Те ще научат какво е станало. Ще се разчуе за маникюра на Гийзър. Форман ще бъде следващият.

— И ми го казвате, защото...?

— Заради детето на сестра ми.

— Вече се обадох за него — каза в своя защита лейтенантът, смятайки, че тя го обвинява, че не е направил нищо.

— *Знам*, че сте го направили — отвърна жената. — Носи се такъв слух — добави тя.

— Предполагам — вметна Болд.

— На следващия ъгъл е добре — посочи Мади.

Лейтенантът намали колата заради червения светофар, доволен, че така печели още една-две минути.

— Казахте, че Гийзър е в спешно отделение. А Дани?

— Щом получихме информацията, отидохме с кола до дома на Гийзър. В крайна сметка може би е трябвало да не го коментираме по радиостанцията, защото има вероятност да са ни подслушвали и да са узнали, че идваме. Намерихме го в мазето в лошо състояние. Съвсем прясно обработен. Колкото до Форман — засега още не сме го засекли на радара.

— Убедена ли сте в това? — Думите ѝ му бяха подсказали интересна идея.

— Не знаем къде е — повтори Мади, без да долови намека на Болд.

— Искам да ми уредите една среща.

— С Алексеевич? Не, не мога да го направя.

— На колене ви моля.

— Бих искала да ви помогна, лейтенант. Трябва да слизам от колата.

— Пет минути. Максимум десет.

— Невъзможно.

— Тогава кажете на хората ви следното: в неделя вечер, по един или друг начин, аз ще доставя Свенград на парадния вход, така че ще бъде по-добре те да попречат на вашия човек да пресече канадската

граница или да се качи на някой самолет, защото всички ние ще имаме нужда от него, ако искаме да свидетелства.

— Ще полудеят, ако им го кажа. — Сега и в нейния глас се долови нотка на отчаяние. — Работим по този случай почти една година. Не можете да постъпите така, лейтенант.

— Аз не искам разрешение, детектив. Опитвам се да ви помогна.

— А ако успея да ви уредя среща с Алексеевич? — попита тя. — Тогава какво?

— Сега вече ме слушате — отвърна Болд. Той спря колата до посочения от нея тротоар със съзнанието, че си е извоювал срещата. — Вашето име никога няма да бъде замесено.

— Не знам дали да ви целуна, или да ви халосам — заяви Мадри, отваряйки рязко вратата си.

Лу се увери, че жената има номера на мобилния му телефон, и отново потегли, убеден, че е отклонил мисълта ѝ от собственото си блестящо хрумване, като се питаше дали сега не би могъл да обърне нещата в своя полза.

* * *

Лиз беше на път да полудее от нетърпение и от параноичното чувство да бъде непрекъснато наблюдавана и охранявана. Последното нещо, което Лу бе поискал от нея, преди да излезе, я беше сащисало, но тя се бе научила да се доверява на преценките и инстинкта му — когато ставаше дума за планиране, той нямаше равен на себе си.

За нейна изненада третият магазин, в който позвъни, беше отворен до късно в петъчната вечер и мъжът с женствения глас отсреща се опита да ѝ продаде всякакъв род екстри, които не ѝ бяха нужни. Тя се обади тайно, както бе предложил Лу, като използва кухненския безжичен телефон, но звънна от банята, с пусната чешма, докато Боби Гейнис я пазеше във всекидневната, като прелистваше списания и постоянно наместваше в ухото си миниатюрната слушалка, която я свързваше с диспечера. През годините на брака си Лиз бе слушала много пъти Лу да разказва за такива операции, но да бъде централната фигура в нещо такова се оказа изтощително, въпреки че тя не правеше почти нищо и не ходеше никъде. Самото нервно

напрежение изцеждаше физическите ѝ сили и я докарваше до параноя. Купуването и доставката на костюма бе уредено. Тя повтори два пъти нарежданията си, за да се увери, че всичко е разбрано правилно. Съпругът ѝ бе дал точни разпореждания и тя имаше намерение да ги спази.

— Всичко наред ли е при вас, госпожо Болд? — извика Гейнис, като почука леко на вратата на банята.

— Излизам след минутка. На горния етаж има друга баня — добави Лиз.

— Нямах това предвид — отвърна Гейнис. Тя не се нуждаеше от тоалетна, искаше подопечната ѝ да се върне на стола си във всекидневната. Ченгетата си пазеха територията.

На Лиз ѝ се искаше мобилният ѝ телефон да звънне, за да се ангажира с нещо друго, освен с това да се тревожи. Изобщо не беше очаквала, че ще бъде толкова нетърпелива да ѝ възложат някаква задача, толкова готова да я изпълни. Ако в този момент някой я бе накарал да чисти риба, щеше да го направи. Щеше да стори всичко, за да се освободи от напрежението на чакането.

Миг по-късно тя се укори, че не мисли като Лу, че не разбира обстановката и не знае как да се контролира. Тя излезе от банята и с мисълта, че върши нещо правилно, върна кухненския безжичен телефон на поставката му на стената. Но малко след това, като погледна натам, видя на вратата между кухнята и всекидневната Гейнис, облегнала рамо на касата и кръстосала единия крак пред другия.

— Не — каза Гейнис по безжичния телефон. — Само проверявам дали е отворено. — Тя приключи разговора. Беше натиснала „Повторно набиране“. Досетила се бе какво прави Лиз в банята и веднага се бе заловила за работа след връщането на телефона.

— Каква е тази работа с магазина за костюми, госпожо Болд?

— Мисля, че е по-добре да дойдете тук и да седнете — отговори Лиз. — Обяснението ми може да отнеме известно време.

* * *

— Не смятах, че ще се възползваш от предложението ми толкова скоро — каза Ла Моя от съседната седалка. Бяха изминали по-малко от трийсет минути, откакто Болд го беше оставил пред блока му. — Едва успях да си погълна вечерята. — Той ядеше внимателно голяма шоколадова сладка, като отгризваше малки парченца и се наслаждаваше на всяка хапка.

Лу не можеше да си спомни кога е ял за последен път. Сега разполагаше само с малко горещ чай, който затопляше поставката за чаши. Той разказа на сержанта за изненадващото посещение на Мадисън Олсън, но не спомена името ѝ, нито в кой отдел работи, само каза, че е „детективка“.

— От най-добрите е — каза Ла Моя с почернели от шоколада зъби.

— Имаме два напълно различни сценария — заяви Болд. Караше по-бързо от обикновено и знаеше, че Джон си дава сметка за това, но е твърде хладнокръвен да го признае. — Или Форман ни е измамил, като е направил инсценировка на мъченията и е укрил Хейс с помощта на Щатската прокуратура, или наистина е измъчвал Хейс и го е приписал на някой друг.

Ла Моя се изсмя саркастично — една от малкото емоционални прояви, които си позволяваше.

— Е, добре, вторият сценарий със сигурност е страхотен. Ядосан на системата, той решава да задигне пари за себе си?

— Това би обяснило защо Свенград преследва Гийзър и него.

— Защо ли имам чувството, че не сме излезли на вечерна разходка с кола? — попита сержантът, като налага последното парченце сладка и завъртя очи от наслада, докато дъвчеше. Болд току-що бе минал на червено. — Тези неща сигурно са купени — допълни той, облизвайки пръстите си, — но трябва да призная, че Матюс има отличен вкус.

— Марта Стюарт на отдел „Убийства“.

Ла Моя добави с южняшки носов акцент:

— И е дяволски горда от това.

Лейтенантът обясни:

— Първото нещо, което направих, беше да потърся Дани в шерифството и когато онази полицайка спомена, че не са го уловили на радара, аз неволно си спомних, че всички мобилни терминали за данни

проследяват местоположението не само на нашите коли, но и на техните.

— И ти си установил новото местоположение на колата му? На ескаладата?

— Не точно.

— Караш, сякаш си успял.

Лу прикри усмивката си. Това бе първото малко признание от страна на Джон. Струваше си да бъде оценено.

— Установих местоположението, но не със съдействието на шерифството.

— На гатанки ли ще си играем? — Той погледна към чая на Болд, като все още премлясваше. — Имаш ли нещо против да си сръбна от това?

— Допий го — отвърна лейтенантът.

Джон знаеше прекрасно, че Болд не обича да споделя храната и напитките си. Но това бе опит от страна на Ла Моя да прояви учтивост, за да получи това, което искаше.

— В шерифството съхраняват само най-новата информация и в момента нямат нищо на мониторите си за ескаладата на Форман, което означава, че моторът ѝ е загасен. Ще ми се обаждат, ако настъпи някаква промяна.

— Наричат се двигатели, серж — поправи го Джон, — но този път ще ти простя. — Ла Моя беше първокласен механик. Болд трябваше да е наясно и да не навлиза в неговата територия.

— Искаш ли да ти обясня или не?

Сержантът, който не си бе сложил колана, се беше отпуснал назад на седалката, сякаш се изкушаваше да подремне въпреки идиотското шофиране на Лу. Човекът имаше някои маниери от Стария запад, като този на градския шериф, облегат назад в люлеещ се стол, пред местния затвор, които му се отдаваха с лекота и му прилягаха напълно. Напомняше на Болд за най-доброто от Стив Маккуин. Сякаш лейтенантът вече го бе инструктирал, Ла Моя заяви:

— Аз знам много повече от теб. Новите ескалади предлагат сателитна връзка, която ти осигурява двайсет и четири часова пътна помощ, електронна карта, живи оператори. — Той млъкна за повече драматизъм. — GPS, 2047. И ти ми казваш, че сателитната връзка поддържа GPS данните за определено време; предполагам, между шест

и дваайсет и четири часа. По този начин те знаят къде си бил и това помага на операторите им да потърсят добре, когато ги попиташ за близък ресторант или хотел. — Сержантът дари Болд със самодоволна усмивка. — Ето! Това е относно къде и кога е кръстосвал Дани Форман за времето, което те интересува. — Той погледна самодоволно към лейтенанта и когато той не се обади да му противоречи, се отпусна още по-надолу на седалката, като добави: — Събуди ме, когато стигнем там, татенце. Имам нужда да затворя очи за секунда.

Болд се почувства така, сякаш е бил ограбен.

— Мястото е наблизо. На югоизток, в Содо. Ескаладата на Форман е била в този район три пъти през последните дваайсет и четири часа. Не знам точния адрес, но сигурно ще го намерим.

— Когато си прав, няма да споря — каза Ла Моя. — Обаче ти провалих опита да ме впечатлиш, нали, серж? — Очите му бяха все така затворени.

— Да, така е.

— Добре.

— Защо да е добре? — попита лейтенантът след дълго размишление върху репликата му.

— Защото в такъв случай сигурно съм те вбесил — отвърна Ла Моя. — Прав ли съм?

— По-скоро ме подразни.

— Когато човек е вбесен, прелива от енергия, а ние ще се нуждаем от прилив на енергия, когато стигнем там.

— А как е *твоята* енергия?

— Серж? Нали за *мен* говорим.

— Някой ден, Джон...

— Да, знам. — Добре отрепетирана прикрита прозявка. — Знам.

Ла Моя попита за сегашното местоположение на ескаладата според сателитната връзка. Болд му съобщи, че за последен път е записана край оградата на железопътна разпределителна станция почти право на запад от мястото, където се намираха в момента.

— И защо не проверим първо там?

— Защото в най-добрия случай ще намерим там Форман, а ние искаме Хейс.

— Защо сме толкова нетърпеливи да се доберем до Хейс, серж?

Това бе въпросът, на който Лу не можеше да си позволи да отговори, защото щеше да разкрие твърде много от бъдещия си план. По своя си уникален начин Ла Моя бе достигнал до същината на нещата, задълбавайки все по-дълбоко, за да се добере до истината, която криеше лейтенантът. Двамата мъже бяха преживели много неща заедно през последните десет години и мълчанието на Болд подсказва ясно на Джон, че е достигнал до граница, която не бива да прекрачва, а това, макар и за кратко, го нарани.

Той се обади по клетъчния си телефон и прекъсна за малко разговора, за да попита Лу за адреса, към който пътуват. Лейтенантът му отговори с половин уста, като се чудеше какво ли е намислил. Начинът, по който флиртуваше, показваше, че Ла Моя говори с жена и тя очевидно направи всичко, което ѝ поиска, защото той ѝ благодари надълго и нашироко. После приключи разговора, мушна телефона обратно във вътрешния си джоб и въздъхна:

— Понякога ми се иска да не бях толкова умен.

— О, да — вметна Болд, — това наистина е проблем. — Сега Ла Моя щеше да го накара да изкопчи от него новата информация. Противно на Бърни Лофгрийн, който те отегчаваше до смърт, обяснявайки ти всичко до най-малката подробност, Ла Моя никога не даваше доброволно своята информация — това беше неговата малка игра.

Югоизточната част на Содо беше ничия земя с постройки от тухли и пенобетон, телени огради и ръждясали табели — приличащо на демилитаризирана зона пространство между града и стадиона „Боинг Фийлд“. Навсякъде се виждаха обрасли с бурени тротоари и счупени прозорци. Известно време бандите бяха използвали района, влизайки и излизайки от него, като добитък, пресичащ границата на съседен имот. Малки магазинчета, заведения за бургери, фирми за доставки и авторемонтни работилници бяха започнали процеса, който щеше да превърне бившия район на складове и предприятия от леката промишленост в квартал с фирмени офиси и магазини. Свободна еволюция на занемареното промишлено пространство. Дори непредвидимата икономика не можеше да попречи на града да се разраства — бактерията си беше изградила имунитет срещу антибиотиците.

— Окей, предавам се — каза Болд. — Защо си толкова умен?

— На една пряка от мястото, където сателитната връзка е засякла колата на Форман, има сграда, която фигурира в списъка с конфискувани имоти на Бюро за криминални разследвания.

Всички полицейски служби, в това число и Сиатълското полицейско управление, конфискуваха собственост по време на акции за залавяне на наркотици или акции за борба с рекета и корупцията, често като обезщетение на данъкоплатците за особено скъпо или продължително разследване. Изземваше се всичко — сухопътни превозни средства, плавателни съдове, домове, търговска собственост. Обикновено те се продаваха на търг и постъпленията се връщаха в държавната хазна след приключване на съдебното дело. Понякога конфискуваните сухопътни превозни средства и плавателни съдове ставаха собственост на конфискувалата ги служба. Недвижимите имоти по правило се продаваха последни и оставаха една-две години на разположение на службата, преди да бъдат предложени на търг. Заключени и запечатани с полицейска лента, те стояха необитаеми под надзора на някой бюрократичен ревизор. Понякога — какъвто, изглежда, беше и сегашният случай — полицаят, извършил ареста, решаваше, че колата, лодката или недвижимият имот му принадлежат, докато стоят неизползваеми. Имотът, който Ла Моя беше открил, се намираше в непосредствена близост до няколкото места, на които е била засечена ескаладата на Форман, и това едва ли беше обикновено съвпадение.

Сержантът погледна адреса, който беше надраскал с химикал върху ръката си, и посочи на Болд накъде да завие. Миг по-късно Лу спря колата и двамата излязоха от нея.

— Било е печатница. Купони за супермаркети, фалшиви лотарийни билети, билети за спортни състезания. Попаднала е в списъка с конфискувани имоти на Бюро за криминални разследвания преди една година, през септември.

Те застанаха пред солидна стоманена врата. Като погледна нагоре към една ръждясала желязна противопожарна стълба, лейтенантът каза:

— Помолих Бюрото за криминални разследвания и хората, отговарящи за сателитното наблюдение, да ме уведомят, ако ескаладата на Форман потегли нанякъде, особено ако се върне в квартала му. Да се надяваме, че ще ни направят тази услуга.

— Значи трябва да сме готови за изненада — отвърна Ла Моя. — Ти влизаш, а аз оставам да пазя, или влизаме заедно?

— Заедно. Ако успеем да влезем, ще повикаме подкрепление.

— Видях, че гледаш противопожарната стълба.

— Правилно си видял.

— Искаш ли да се изкача по нея?

— Нека първо да поогледаме мястото, защото Свенград може да е разбрал къде е Форман. Ако е така, хората му може вече да са ни изпреварили или в момента да пътуват насам.

— Те вече го пипнаха веднъж. Не ми се вярва да успеят втори път. Форман не е толкова глупав.

— Дани се прави на Самотния рейнджър. Това го прави уязвим за всякакъв род грешки. Ако аз съм Свенград, ще искам постоянно да знам къде е Форман. Стига, разбира се, Дани да не работи за него. Седемнайсет милиона могат да бъдат доста примамливи.

— Разбирам какво имаш предвид.

Те тръгнаха покрай зданието и продължиха по една алея, докато стигнаха до участък, в който архитектурата на сградата се променяше. Там имаше втора противопожарна стълба, която водеше към алеята.

Ла Моя каза:

— Може би ще мога да се покатеря... виждаш ли онзи прозорец на третия етаж? — Няколко от стъклата на прозореца липсваха. — Ако успея отвътре да сляза на първия етаж... — Според информацията, която беше получил Джон, конфискуваната печатница беше заемала целия първи етаж и подземието.

— Нямаме съдебно разрешение. И ще е истинско чудо да получим такова без намесата на Бюрото за криминални разследвания, при положение че тази сграда е тяхна собственост. Само си представи този кошмар. Форман провежда разследване, а ние му пречим. Ето как ще погледнат на това прокуратурата и Бюрото за криминални разследвания, особено ако накрая Дани ги изложи.

— Имаме изчезнал техен служител и информатор, който ти е казал, че той може да е станал жертва на престъпление.

— Информаторът не е в списъците и името ѝ никога няма да се появи там.

— Но това е основателна причина да влезем в помещение, което нашият изчезнал вероятно е посещавал неколнократно през последните

двайсет и четири часа. — Ла Моя добави: — Ще ти кажа нещо: генерал Есетра със сигурност няма да чака наоколо, докато се сдобием с разрешително. Ако Форман или Хейс са в тази сграда, трябва да побързаме.

В извънработно време, помисли си Лу. Това определено не беше най-подходящото време да се сдобият с разрешително.

— Махони може да ускори получаването му — каза лейтенантът. През последните няколко години на съвместна работа заместник-прокурор Лейла Махони и Болд бяха завързали приятелски отношения и тя беше доказала, че е готова да се изложи на риск заради него.

Докато Лу се опитваше да се свърже с Махони по телефона, сержантът започна да се катери по противопожарната стълба, до която беше успял да се добере благодарение на казана за боклук, който избутаха отдолу.

Болд беше принуден да продиктува номера си на гласовата поща на заместник-прокурора, но за негова изненада тя отговори на обаждането му само след минута.

Ла Моя вече беше стигнал до втория етаж. Лейтенантът описа подробно ситуацията, а Махони го слушаше съсредоточено, като от време на време го прекъсваше, за да зададе някой въпрос. Накрая тя заяви, че ще се опита да осигури на Болд устно разрешение от един дежурен съдия, за когото се знаеше, че има малко по-леви убеждения от Ралф Нейдър^[1]. Лу предупреди Лейла, че времето е от решаващо значение за него и за Ла Моя, затова ще преминат към действие, като се надяват междувременно тя да им се обади с разрешението. Махони не хареса факта, че първоначалната информация идва от информатор, работещ за Щатската прокуратура, и им е била предоставена от отдел „Организиран престъпления“, защото реши, че това може да се окаже сериозна пречка и предупреди лейтенанта за вероятността така и да не получат желаното разрешение.

— Да — каза Болд, — но поне се обадох, което би трябвало да има някакво значение.

— Не е задължително — отговори му заместник-прокурорът.

Всъщност, когато имаха някакво основание, полицаите можеха да разбиват врати и го правеха, без изобщо да си правят труда да искат съдебно разрешение. Лу знаеше, че в шейсет процента от случаите съдът признава уликите, събрани по време на подобни акции. Той не

искаше да се лиши от улики, но и не искаше да остави Форман или Хейс нито минута по-дълго в тази сграда, затова взе прибързаното и трудно решение да махне одобрително на Ла Моя. Решението му бе продиктувано отчасти от факта, че нямаше гаранция дали ще успеят да проникнат в конфискуваната печатница през счупения прозорец, а отчасти и от това, че по противопожарната стълба се катереше не някой друг, а Джон. След като му даде знак, лейтенантът забърза обратно към заключената предна врата, защото знаеше, че Ла Моя ще се появи там всеки момент с доволна усмивка и с духовита устна забележка.

— Добре дошли в Хаят^[2]. Може ли да проверя резервацията ви?
— попита го сержантът.

— Знаех си, че ще изръсиш нещо остроумно. Просто не можа да се сдържиш, нали?

— Трябва да си поддържам репутацията — отвърна Ла Моя.

Болд влезе в просторно, празно помещение, което миришеше на котешка урина и на екскременти. Бетонният под бе изцапан с мастило и покрит с хартиени отпадъци. Беше тъмно. Двамата детективи използваха малки фенерчета „Маглайт“, за да осветяват пътя си.

Централното помещение изглеждаше с размерите на баскетболно игрище, само че таванът беше нисък. Внезапно Лу изпита страх — своевременно предупреждаващ знак, на който той с годините бе свикнал да се доверява и на който се почувства длъжен да се довери и сега. Това „чувство“ обикновено се оказваше не просто усещане, а подсъзнателно регистриране на улики, незабелязани веднага. Когато лейтенантът спря да върви, за да огледа обширното пространство, Ла Моя нито възрази, нито го попита защо е спрял. Болд знаеше, че Джон ще му спести остроумните си коментари. Въпреки всичките си лудории, сержантът се отнасяше сериозно към работата си. Ла Моя клекна и също започна да се оглежда, като шареше по пода с лъча на фенерчето си.

Внезапно лъчът му спря да се движи.

— Това ли търсеше? — Той освети две тънки черни ивици, които прекъсваха на места и приличаха на следи от спирачния път на велосипед. Не една, а две и почти успоредни.

— Добра работа, Джон.

Те проследиха черните ивици по пода. Те ту се разширяваха, ту се стесняваха. На места бяха по-дълги, на места по-къси. Лейтенантът определи посоката им на движение по формата и по разположението им.

— Следи от токове — заяви той, докато ги следваха из просторното помещение.

Бяха влачили по пода нечие тяло. Болд се напрегна и се опита да овладее дишането си, за да се пребори с адреналина, който заплашваше да го завладее. С навлизането им във вътрешността на залата мракът се сгъстяваше все повече и те ставаха все по-зависими от светлината на малките фенерчета. Лейтенантът знаеше, че могат да вървят по следите на някоя влачена през печатницата машина, на кола за разнасяне на стоки с черни гуми или на ръчна количка за багаж. Но смяташе, че не е така. *Човешко тяло*, твърдеше вътрешният му глас. *Тялото на Дейвид Хейс*.

— Ние сме на територията на Сиатълското полицейско управление и това ни дава правото да проверим онзи счупен прозорец. Всичко е наред, серж. Никой не може да ни обвини, че сме надвишили правомощията си. — Ла Моя изказа твърдението по-скоро на себе си, защото неговият инстинкт също му подсказваше, че са попаднали на гореща следа, и не искаше никакви си формалности да им попречат да разберат какво ги очаква в края на дирята. Но въпросните формалности бяха проваляли разследването им многократно в миналото и те знаеха каква е истината. Бяха поели голям риск. Нямаше никаква гаранция какво ще открият в тази печатница.

Следите заобикаляха една стена и минаваха през проход с липсваща врата, после се спускаха по широко железобетонно стълбище. Сержантът извади механично пистолета си и провери дали е зареден, сетне премести фенерчето в другата си ръка и протегна и двете пред себе си. Болд продължи да върви на половин крачка зад гърба му, извън огневата линия, но не извади оръжието си. Провери го само веднъж, после отметна спортното си сако зад кобура, така че да може да извади светкавично пистолета си в случай, че на Джон му потрябва подкрепление. Ла Моя беше отличен стрелец. Ако нещо се раздвижише там долу без предупреждение, лейтенантът знаеше какви ще са последствията.

Стълбището свърши пред една затворена врата и сержантът я дръпна към себе си, като застана от едната ѝ страна, за да се прикрие. Пред тях бе катраненочерен мрак, който започна бавно да отстъпва пред светлината на фенерчетата им. Подземното помещение беше пълно с негодни за употреба печатни преси, купчини бяла пластмаса, метални галони от два литра и половина и всевъзможни други боклуци, струпани безразборно по пода. Издайническите черни следи не се виждаха никъде, затова двамата мъже се разделиха. Болд тръгна надясно, а Ла Моя наляво. Бяха се разбрали с жестове, че ще се срещнат в далечния край на помещението, където мракът продължаваше да е толкова гъст, че поглъщаше лъчите на фенерчетата им, преди да са стигнали до отсрещната стена. Междувременно Лу не спираше да се озърта през рамо, за да държи под око мъждивата светлина от фенерчето на Ла Моя.

Отпадъците бяха струпани на купчини, които оформяха няколко пътеки от лявата страна на лейтенанта и една по-широка, по която той продължаваше да върви. Внезапно Болд зави зад един ъгъл, стигна до странична стена и се зачуди дали да не съобщи това на сержанта, но в същия миг усети вибрации под краката си, които го наведоха на мисълта, че някакво превозно средство или е минало покрай сградата, или е паркирало край нея.

Лу настръхна, ускори крачка и започна да проверява едно след друго няколко странични складови помещения. Вече държеше пистолета си в ръка, а дори не знаеше кога го е извадил. Спомни си, че в багажника на служебната му кола има бронезилетка от кевлар, че Майлс още не е навършил седем, а Сара е едва на четири и че двамата заслужават да имат баща по време на детството си. Спомни си също така, че беше подал молба да бъде повишен в лейтенант, защото искаше по-голяма заплата и защото Лиз бе видяла в това възможност да стои настрана от подобни ситуации, и усети иронията във факта, че именно Лиз го забърка в тази ситуация. Изглежда, в подобни моменти в съзнанието му винаги нахлуваха такива спомени — неканени образи, които му пречеха да се съсредоточи и правеха работата му още по-трудна. Когато си млад полицаи, такива неща никога не те безпокоят, те идват с опита.

Четвъртата поред врата, която се опита да отвори, се оказа заключена и фенерчето му освети ново-новеничко резе с катинар на

височината на главата му. Той подсвирна и Ла Моя му подсвирна в отговор, а от другата страна на вратата се чу приглушен глас, от който лейтенантът настръхна. Полицаяте от отдел „Убийства“ рядко намираха живи жертви на престъпление.

Приглушените викове продължиха.

— Усети ли вибрациите? — попита шепнешком Джон зад гърба му.

— Усетих ги — отговори Болд, сложи си чифт латексови ръкавици и започна да човърка катинара.

— Посетители?

— Знаехме, че могат да се появят такива. — После добави: — Може да са колегите, които се опитват да ни намерят, за да ни съобщят новото местоположение на Форман.

Докато разговаряха, сержантът намери сред вехториите парче тръба, мушна го между катинара и резето и натисна с импровизирания лост. Винтовете на резето излязоха от гнездата си, то се отдели от дървената каса и увисна на вратата. Лу натисна дръжката и откряхна вратата на не повече от два сантиметра, защото се опасяваше, че може да има жици, които да я свързват с експлозив или възпламенително устройство. Като следовател, Форман знаеше, че уликите трябва да се унищожават, и бе напълно възможно да е приготвил няколко изненади за неканени посетители. Болд задържа вратата откряхната, а Ла Моя веднага се наведе и разгледа внимателно пролуката на светлината на фенерчето си.

— Нищо.

Лейтенантът отвори вратата с още четири-пет сантиметра и този път Джон проучи пролуката с пръсти. После поклати глава.

— Няма.

Двамата мъже се вцепениха, защото чуха шум, който нямаше как да сбъркат — някой слизаше по стълбището на сградата.

Ла Моя прошепна:

— Ти заключи вратата след себе си, нали, серж?

Лу кимна.

— Който и да е влязъл, е имал ключ.

— Не са нашите хора — каза сержантът в опит да се пошегува или да се освободи от напрежението, а може би и двете. Думите му разтревожиха Болд и той отвори вратата с още десетина сантиметра,

така че Ла Моя да успее да вкара главата си вътре. По-младият мъж огледа помещението за капани.

— Хейс е тук — простена той. — Изглежда ми в прилична форма.

— Вратата?

— Чиста е — отговори Джон и побутна ръката на Болд, за да я отвори по-широко.

На лейтенанта му бе достатъчен един-единствен бърз поглед, за да се увери, че мъжът вътре е Хейс. Програмистът беше със запушена уста, завързан за един метален стол в стая с десетки рафтове, пълни с вехтории. На лявата му ръка имаше груба превръзка, а устата и лицето му изглеждаха подпухнали и насинени.

— А нашите приятели? — попита Ла Моя.

— Някакви изходи? — Лу се промуши покрай сержанта, като го остави да охранява вратата на стаята. Развърза Хейс, но не отпуши устата му, защото не бе сигурен дали ще пази тишина.

Чу стъпки на горния етаж и предположи, че новодошлите са поне двама. Болд не искаше стълкновения, не и когато наградата беше мъж, способен да достави седемнайсет милиона долара. Подобни залози караха хората да оглупеят, а глупавите хора вършеха глупави неща.

— Минах покрай един — информира го Джон, — въпреки че не мога да гарантирам къде ще ни изведе.

— Да тръгваме. — Лу хвана Хейс за ръката и го изправи.

Мъжът залитна на изтръпналите си крака и Ла Моя влезе в стаята и го хвана за другата ръка. Помещението миришеше на екскременти и на урина и лейтенантът осъзна, че програмистът се е изпуснал в гащите.

— Шибаняк — изруга Ла Моя, щом вонята го лъхна по-отблизо.

Изведоха Хейс през вратата, като го крепяха помежду си, сякаш беше инвалид. Лу видя на стълбището да проблясва светлина и даде знак на сержанта да ги води. Те се обърнаха и тръгнаха забързано по една пътека между индустриалните отпадъци. Напрежението на Болд растеше, защото хората зад тях ги приближаваха с всяка измината крачка. Той размаха ожесточено ръка, сочейки напред в знак да увеличат скоростта си. В отговор Джон пое още по-голяма част от тежестта на Хейс върху себе си.

В края на дългата пътека Ла Моя ги поведе наляво.

Лейтенантът погледна назад и видя през плетеницата от метал светлината на два прожектора. Бяха стигнали до подножието на стълбището и сега се чудеха накъде да тръгнат, също както бяха умували над тази дилема преди броени минути. Една от светлините пое наляво, а другата надясно, сякаш беше нейно огледално отражение. Болд погледна отново напред с надеждата, че ще види знак, сочещ към изхода, но тъмнината му позволяваше да вижда на не повече от няколко крачки пред себе си. И Ла Моя като него държеше фенерчето си насочено към пода, а главите и на тримата бяха наведени, защото внимаваха да не се спънат в някоя вехтория и да не вдигнат шум.

Непознатият мъж отляво зави зад същия ъгъл, зад който бе завил и лейтенантът. После извика нещо на руски и краката на Болд изведнъж се раздвижиха още по-бързо. Не беше уплашен. Твърде дълго беше работил като полицаи, за да се уплаши. Обикновено другите се страхуваха от него. И все пак звукът на този специфичен език, който свързваше с всички средства и методи на насилие, смрази кръвта му и Лу изпита остър пристъп на страх. Сержантът, който не се страхуваше от никого и от нищо, също ускори крачка. Може би заради тежестта на Хейс, когото мъкнеха със себе си, и заради уязвимостта им, а може би по някаква друга причина, движенията им бяха в унисон. Дори Хейс, изглежда, откри у себе си прилив на сили при звука на този чужд език. Тримата стигнаха до ръждясала стоманена врата с аларма, на която имаше предупредителен надпис да не се отваря, и Болд се запита дали за техен „късмет“ алармата на аварийния изход няма да се окаже единственото нещо, което все още функционираше в тази сграда.

Дори и алармата да не работеше, отварянето на вратата сигурно щеше да предизвика оглушителен шум — старата ръждясала стомана не можеше да бъде раздвигана безшумно. Пък и не им оставаше нищо друго, освен да се надяват, че стълбището зад нея, което навярно излизаше на някоя странична улица, нямаше да е задръстено като подземие с вехтории, които да им попречат да я отворят или да направят изкачването им по стълбите невъзможно.

Ла Моя постави дясната си ръка върху резето на вратата и погледна лейтенанта в мъждивата светлина на фенерчетата. Чакаше позволенията на Болд и Лу се зачуди дали това наистина е най-добрият

начин на действие. Оттеглянето им несъмнено щеше да привлече вниманието. А ако не беше наложително да се измъкнат оттук, щяха да се изложат на ненужен риск. Но когато светлината от дясната им страна примигна и изчезна, значително по-близо до тях, отколкото Болд си бе представял, той кимна и Джо издърпа резето.

Вратата се отвори с метален стон, прозвучал сякаш от филм на ужасите, който направо крещеше за внимание. Сержантът я бутна, но тя заяде. Той пусна Хейс, блъсна я с рамо и направи достатъчно широк отвор, за да успеят да се проврат през него. Зад гърбовете им се разнесоха още викове на руски и тропот на обувки. Лу, който премина последен през процепа, се приготви да бъде ужилен от куршум или да получи удар от бухалка по главата.

Ла Моя го чакаше с изкривен, очукан метален кош за боклук, който приличаше на гигантска бирена кутия. Той изблъска безцеремонно Болд настрани, затръшна вратата и подпря дръжката ѝ с коша.

После тримата се втурнаха нагоре по стълбите, а зад гърба им се разнесе първият трясък по стоманената врата и дрънченето на металния кош. На лейтенанта не му се нравеше, че бягат от гангстери, и знаеше, без да пита, че партньорът му изпитва същото. Трябваше да зарежат Хейс и да арестуват бандитите за влизане с взлом в частна собственост. Но ако тези двамата не бяха сами, ако с тях имаше още двама и ако подкреплението от полицаи се забавеше, положението щеше да стане доста напечено — все пак ставаше въпрос за седемнайсет милиона долара.

— Е? — попита с надежда Джон, почти толкова задъхан, колкото самия Болд.

— Не можем — отсече Лу.

Хейс се бе поокопитил и вече не се налагаше да го подкрепят. Устата му продължаваше да е запушена и залепена със сребриста лента скоч. С изцъклени от напрежение очи, той се опитваше да им каже нещо, но двамата мъже не му обръщаха никакво внимание.

— Накъде? — попита Ла Моя.

— Към „Сламбърджак“ — предложи лейтенантът, назовавайки името на един евтин мотел, който от време на време се използваше от Сиатълското полицейско управление.

— Късметлия — каза Джон, като държеше програмиста за яката и го подбутваше да продължава да върви. — Безплатно НВО и всички разноси се покриват от данъкоплатците.

— Няма да е така, Джон — заяви Болд, а умът му вече беше зает с обмислянето на действията, които трябваше да предприемат с Лиз през следващите четиридесет и осем часа. — Ще платя всичко от собствения си джоб. Форман ще следи всяка наша стъпка — или официално, или с помощта на неговите хора. Не можем да рискуваме. — Изрече тези лъжи с такава лекота, че почти си повярва. Зачуди се дали и Ла Моя не им е повярвал.

Хейс не изглеждаше изненадан от споменаването на името на Форман, което принуди Лу да се запита кой стои в действителност зад отвличането му. А може би Дани беше прибягнал до рохипнол, за да изтрие спомените на Хейс за това събитие и да свърже отвличането с по-ранните мъчения, които програмистът е преживял. Болд съвсем преднамерено бе споменал името на Форман с надеждата, че ще получи някаква реакция, и когато това не се случи, се почувства разочарован.

Лейтенантът повлече към служебната си кола мъжа, който бе спал с жена му, обзет от желание да намери достатъчно основателна причина да го срита в топките. Да започне да го рита и никога да не престане.

[1] Американски политик, активист за правата на потребителите.
— Б.пр. ↑

[2] Хотелска верига, която има хотели из цял свят. — Б.пр. ↑

19.

Мобилният телефон на Болд, включен в контакта да се презарежда, издаде пронизителен звук в тъмнината на спалнята точно в два часа сутринта. Лиз спря да похърква и се изправи сънено в леглото си с мисълта, че е чула противопожарната аларма.

— Децата? — попита тя съпруга си, който вече беше станал. После си спомни настоящите събития и потъна с въздишка обратно във възглавницата си, защото осъзна, че това е поредното му нощно повикване от участъка. Още една част от безкрайния кошмар.

Женски глас изрече в ухото на лейтенанта:

— Ще разговаря с вас и с вашия човек, но *само* с вас двамата. Никакви микрофони. Никакви номера. След половин час — в два и половина. Ще ви отдели десет минути. Никакви записи. — Жената назова мястото: „Розовата дама“, един стриптийз бар на Първо авеню. — Ако нямате възражения, ще се видим там.

На Лу му костваше известно усилие да разпознае гласа. Мадисън Олсън.

— Нямам възражения — отвърна той. И двамата с Ла Моя можеха да стигнат до клуба за не повече от петнайсет минути.

Олсън прекъсна разговора без обичайната размяна на любезности.

Болд се обади на сержанта. Изкушаваше се да отиде сам, но Джон познаваше улиците, беше склонен да играе против правилата и не беше лошо да разполагаш с него като подкрепление. Трябваше да вземе под внимание възможността, макар и минимална, Олсън да се опитва да го вкара в клопка.

Матюс отговори на обаждането му и даде телефона на Ла Моя, а Лу изпита вътрешна необходимост да погледне през сивия здрач на тъмната спалня и да види главата на съпругата си, отпусната върху възглавницата. Гледката го удовлетвори и той осъзна, че не я мрази и не ѝ се сърди заради връзката ѝ с Хейс, поне не в този момент. После се разтревожи какво би могъл да причини видеозаписът на Майлс и

Сара, ако учителите им и родителите на приятелите им видят откъси от него по вечерните новини. Нищо около живота на една публична личност не можеше да остане в тайна, особено когато тази личност е ветеран от отдел „Убийства“, когото толкова много хора биха искали да видят свален от пиедестала му. Но изваждането на Хейс от онази изоставена сграда и оставянето му в мотела под надзора на Боби Гейнис беше поразително мита около личността на програмиста. Окървавен и пребит, Хейс му се бе извинил — едно жалко хлапе, постъпило лошо.

— Но, серж — изхленчи Ла Моя, — стриптийз бар в центъра на града. Не може ли да проведем срещата на някое по-малко разсейващо място?

Лейтенантът се удиви от факта, че въпреки среднощното обаждане, Джон не само не бе изгубил чувството си за сарказъм, но и не се притесняваше да каже подобно нещо в присъствието на Матюс.

— Петнайсет минути — заяви Лу, без да си прави труда да отговаря на въпроса му.

* * *

„Розовата дама“ кипеше от оглушителна музика, неонтова светлина, сладко-киселия мирис на мъжка възбуда и евтин одеколон, смесен с острата миризма на коктейли „Маргарита“ със сол по ръба на чашите. Сервитьорките не бяха жени, а деветнайсетгодишни момичета в неофициално облекло; такава беше и голата стриптийзърка на сцената с обръснат пубис, която се търкаше в пилоната от неръждаема стомана и изглеждаше всичко друго, но не и огорчена, че е там.

Мадри Олсън носеше ушито по поръчка черно кожено сако и поло, които подчертаваха още повече красотата ѝ. Тесните ѝ дънки прилепваха плътно към задника ѝ и Болд остана изненадан, че сержантът не падна по стълбите, защото Джон не откъсваше поглед от домакинята им. Отведоха ги в едно ъглово сепаре, облицовано с червена кожа с голяма маса в средата. Алексеевич също изглеждаше на деветнайсет. Беше облечен в хубав, тъмносив костюм, вероятно купен с парите на Свенград, но беше без вратовръзка. На косматия си врат носеше златен синджир, който, ако беше от истинско злато, сигурно

струваше колкото няколко лейтенантски заплати. Държеше цигара „Пролетарские“ — неоспорима улика — и имаше големи ръце с чисти нокти, по които обаче се забелязваха драскотини и синини. Явно използваше често бръснача, но въпреки това по бузите му беше набола брада. Косата му лъщеше от гел, а зъбите му бяха избелени. Но най-очевидно бе откритото презрение, което се четеше в сините му очи. Той изглеждаше отвратен от компанията им.

— Благодаря — каза Лу, започвайки по нетрадиционен начин тази специфична партия шах.

Лицето на Алексеевич поомекна. Хлапето в него все още беше живо.

— Харесвате ли бейзбол? — попита го лейтенантът.

— Футбол. Сокър — поправи се младежът, защото първо беше назовал европейския термин. — Висшата лига по сокър. Привърженик съм на Колорадо, но отборът на Сиатъл става все по-добър.

— Синът ми играе сокър — вметна Болд.

— И свири на пиано — добави Алексеевич, от което стомахът на лейтенанта се преобърна. — Чудесен син.

Ла Моя реши да се намеси, за да прикрие шока на Лу:

— Къде е паспортът ти, Малина? В теб или в детектива до теб?

Лицето на младежа пламна.

Джон продължи:

— Лейтенантът иска от теб услуга за услуга. Разбираш ли? Прочисти си за момент мислите от тинята и може би няма да е зле да спреш да гледаш над рамото ми към пилоната, защото ще ни трябва цялото ти внимание.

Алексеевич се престори на отегчен и незаинтересован, но сержантът го беше притеснил.

— Трябва ми малко информация — заяви Болд. — Нямам време да я проверявам, така че ще трябва да приема думите ти за истина. Ако ми харесат отговорите ти, ще ти кажа нещо, което ще спести много неприятности на всички. Ако реша, че ме лъжеш, няма да ти кажа нищо.

Руснакът погледна часовника си.

— Седем минути.

Ла Моя каза:

— Продължавай в същия дух, преструвай се на много печен. — Той поклати глава. — Изтръгват ноктите на хора, които не могат да се защитят. Тези лайна на нас не ни минават. Лейтенантът разполага с важна информация за теб, но ако продължаваш да се преструваш, че не ти пука, просто ще си тръгнем оттук и толкова.

— Ти си по-коравият от двамата, така ли? Доброто ченге и лошото ченге? — Алексеевич отново се престори на отегчен.

— По-добре не се прави на голям умник — отговори Джон, като отправи на младежа поглед, който би могъл да го изпепели. — Тази вечер и двамата сме лоши. — В момента сержантът приличаше на кълбо от тестостерон и адреналин.

Алексеевич се разтрепери от престорен ужас.

Ла Моя му отвърна с лукава усмивка, която може би разбра само Болд, но тя показваше недвусмислено, че ако продължат в същия дух, сержантът ще излезе победител. Уличен боец с абсолютна увереност в собствените си сили и търпимост към болката, Джон беше човек, с когото не е хубаво да се забъркваш. Руснакът прехвърли вниманието си върху Лу, но имаше несигурното изражение на дребна старица, обезпокоена от приближаващ се по тротоара опасен пес, без каишка и с прилепнали към главата уши.

Една сервитьорка дойде, за да вземе поръчките им. Беше облечена в нещо като тънка, прозрачна нощница, пристегната на кръста ѝ с лилава панделка. Гърдите ѝ бяха малки и високо разположени, зърната ѝ бяха шоколадови, а окосмението на пубиса ѝ бе оформено като боен гребен на индианец. Ла Моя забеляза всички подробности, защото бюстът ѝ бе на височината на главата му поради издигащото се над пода сепаре. Той си поръча сиатълска бира. Момичето взе поръчките и на другите — светла бира с джинджифил за Болд и студен чай за Олсън — след което напомни на Джон, че всички сервитьорки, в това число и тя самата, изпълняват еротични танци за клиентите. Каза го с такъв тон, сякаш беше касиер на банка, напомнящ на клиент за възможностите да получи заем. Алексеевич се опита да привлече вниманието ѝ, но тя бе впечатлена от сержанта и го пренебрегна напълно. Лу си умря от кеф при вида на физиономията, която направи руснакът, когато момичето отиде да донесе напитките.

— Е — обърна се Алексеевич към Болд, — нали искаше да ми кажеш нещо?

— Не. Искан да те питам нещо — поправи го лейтенантът. — Някой — да кажем, че този някой си ти и че аз мога да го докажа — изтезава един мъж на име Дейвид Хейс, а по-късно служителя на щатското Бюро за криминални разследвания Форман. Тази вечер научихме, че друг мъж — Пол Гийзър, е изгубил няколко от ноктите на ръцете си и че следващият в списъка отново е Форман.

Алексеевич поклати отрицателно глава и погледна за помощ към Олсън.

— Какво става тук? — попита възмутено той с привидно спокоен тон.

Олсън отговори:

— Разговаряте. А аз се опитвам да ти помогна, като рискувам да ме уволнят. От теб се очаква да си благоразумен, нали така? Затова бъди благоразумен.

— Аз не те питам дали ти си човекът, отговорен за изтезанията — продължи Болд. — Сигурен съм, че си ти. А детектив Олсън знае, че въпреки споразумението ти с нейния отдел, в момента разполагам с достатъчно улики, за да те арестувам заради тези престъпления.

Руснакът се престори, че не е нито изненадан, нито обезпокоен, но не беше добър актьор.

— Искан само да разбера дали ти си отвлякъл Хейс по миналата нощ. И искам да си помислиш добре, преди да ми отговориш. Колкото до преговорите ти с Форман и Гийзър, ще ми ги преразкажеш дословно. Дума по дума — поясни лейтенантът, в случай че младежът не го е разбрал. — Това, което ти *предлагам*, на теб, на детектив Олсън и на нейните колеги, е шанс малката ти шарада^[1] да не престава. Ще продължиш да доносничиш за правителството. — Олсън изглеждаше притеснена. Лу заяви: — Имам две възможности. Едната, както вече споменах, е да те арестувам. Втората, която навярно ще ти хареса по-малко, е да кажа на Свенград кой е доносникът и да го оставя да обсъди проблема направо с теб.

Сервитюрката се върна с напитките и преднамерено навря бюста си в лицето на Ла Моя, когато се наведе да ги остави на масата. Лейтенантът изчака да се махне. Бирата с джинджифил миришеше на веро и беше изветряла. Той я избута настрани.

— Всичко е много просто — продължи Болд. — Така че защо не започнеш веднага да говориш.

— Пет минути — обади се Джон, имитирайки арогантното държание на Алексеевич.

Променящите цвета си неонов лампи хвърлиха червена светлина върху масата. Кожата на руснака стана пурпурна почти колкото самото сепаре.

Лу провери часовника си и констатира:

— Четири минути. — След което погледна Алексеевич в очите.
— Имаш да обясняваш много неща.

Малина погледна към Олсън, сякаш тя би могла да оправи нещата. Болд не искаше да загуби благосклонността ѝ, с помощта на която бе стигнал дотук, но за него съдбата на Лиз беше много по-важна от съдбата на руснака.

Мади се облегна назад в кожения си фотьойл, въздъхна с израз на отвращение и предложи:

— Започвай да говориш.

— Обади им се — инструктира я Алексеевич.

Тя погледна към лейтенанта с нарастващ гняв. Той поклати глава. Олсън каза на мъжа до нея:

— Не мога.

— Обади им се — повтори Малина.

— Тази среща е неофициална — напомни му Лу. — Нито нейните хора знаят за нея, нито нашите. Така че как би могла да се обади? Ще трябва да признае, че е уредила срещата, а тя не иска това. Нито пък ние. Ако се обади, ние ще си тръгнем, а ти ще се озовеш или в ареста, или при Свенград.

Сините очи на Алексеевич зашариха между тримата, а физиономията му вече не беше толкова самоуверена.

— Искаш ли удължаване на срока? — попита Ла Моя.

Болд извади детективския си бележник и един химикал в открита проява на самоувереност.

Руснакът започна доклада си.

— Правя това, което ми кажат. И докато доставям сведения, съм имунизиран.

— Има имунитет — поясни Олсън на Лу и на Джон.

— Не и от нас — повтори лейтенантът.

— Времето ни изтича — напомни Ла Моя.

Болд реши да рискува.

— Да го направим по следния начин. Аз ще запълвам празните места, а ти ще ме поправяш, когато сгреша.

Зад тях се разнесоха одобрителни викове. Лу не се интересуваеше каква е причината, но за миг си представи, че го аплодират заради избора, който бе предложил на Алексеевич.

Малина сви устни и кимна леко. Олсън извади тесен бележник, подобен на онези, които Болд и Ла Моя носеха в джобовете на саката си. „От един дол дренки сме“ — помисли си лейтенантът. Джон даде знак на сервитьорката и постигна онова, което руснакът не беше успял. Поръча му водка с лед.

Лу преобразува въпросите, които се въртяха в главата му, в твърдения и ги изложи внимателно като картоиграч, раздаващ карти в игра на покер. Двамата със сержанта търсеха издайнически признаци — тикове, показващи, че заподозреният знае за събитията или нежеланието му да говори за тях. Малко хора се владееха толкова добре, че да не разкрият неволно емоциите си. Алексеевич трябваше да се пребори с чуждия език, късния час и няколкото питиета, които вече бе изпил. Болд не бързаше да го притиска и съсредоточи вниманието си главно върху Пол Гийзър и Дани Форман. Руснакът се опита да прикрие любопитството си — очевидно беше очаквал въпросите да се въртят около Дейвид Хейс.

— Форман работи за Свенград — каза лейтенантът, като назова мъжа, който беше горе-долу по средата на списъка му със заподозрени.

— Не. — Малина отпиваше прекалено често от водката си, а това беше сигурен знак, че е нервен.

Отговорът изненада Болд. Това му се струваше най-логичното обяснение.

— Знаеш, че е така, или просто предполагаш? — Но Мади поклати глава и той осъзна, че задава въпрос, а не използва твърдение.

— Хейс изчезва. Отивате при Гийзър, защото си мислите, че той стои зад изчезването му, но се оказва, че грешите. Гийзър ви посочва Форман.

— Да.

Това му напомняше на играта „Двайсет въпроса“^[2], на която беше играл като малък с родителите си по време на дълги пътувания с кола. Мисълта за родителите му го накара да се сети за сестра си, а

покрай нея и за децата си. Не искаше да разпитва руснака по този начин, но продължи, защото Олсън не възразяваше.

— Форман заплашва Свенград — заяви Лу. — Изнудва го срещу обещанието да му върне Хейс.

— Не знам нищо за това — отвърна Алексеевич, изневерявайки на едносричните си отговори — изключително добър признак, който показваше, че или се отпуска все повече, или става все по-пиян.

Ла Моя изглеждаше готов да каже нещо, но размисли и го прошепна в ухото на лейтенанта. Болд се почувства ужасно от факта, че използва приятеля си и че не му разкрива целия си план, но така по-късно щяха да търсят отговорност само от него и от Лиз. Джон не беше в течение на замисъла му. Лу вярваше, че от запазването му в тайна зависи безопасността на Лиз.

— Намерили сте Форман — продължи Болд. — Имам предвид тази вечер.

— Да. Убедихме Гийзър да му се обади. Форман се хвана на въдицата.

— Форман ви издава местонахождението на склада, в който е затворен Хейс. И вашите хора тръгват да го търсят.

— Да.

— Кой е изтезавал Хейс в хижата, ако не си ти?

— Не съм аз — потвърди Малина. — Не знам кой.

— Някой от хората, с които работиш?

— Не. Щяха да изберат мен — каза той, като си призна косвено, че е виновен за другите престъпления.

Въпреки че си изясни някои неща, лейтенантът усети, че навлиза още по-навътре в лабиринта, вместо да се приближава към изхода му. Тогава зададе въпроса, който му беше подсказал Ла Моя, превръщайки го в твърдение.

— Пол Гийзър работи за Свенград.

Алексеевич се поколеба, поглеждайки към Олсън.

Тя заяви:

— Това е поверителна информация, лейтенант.

— Не е поверителна, защото не се записва, детектив.

Мади кимна на руснака.

— Може би — отговори той.

— Това не е добър отговор.

— Но е най-добрият, който мога да дам. Виждал съм този мъж, Гийзър, но само веднъж, в къщата на Уидбей^[3]. — Малко по малко отговорите на руснака ставаха все по-изчерпателни, а Олсън, слава богу, не правеше никакви опити да го спре.

Лу попита Мади за къщата на Уидбей и тя го информира, че става дума за резиденцията на Свенград — разкошно имение на югозападния бряг на остров Уидбей.

— Гийзър е трябвало да помогне за отменянето на заповедта — вдигането на федералната забрана Свенград да продава хайвер — констатира Болд.

Алексеевич сви рамене.

— Не знам.

Олсън обясни:

— Малина видял случайно Гийзър в един от коридорите на щатската прокуратура по време на подготовка на съдебните заседатели. Извадил е голям късмет — асансьорът спрял и се отворил на погрешен етаж. Малина погледнал навън и разпознал Гийзър, понеже го бил виждал в имота на Свенград. За разлика от вас ние не можахме да навържем нещата и да допуснем, че срещата им е имала нещо общо с хайвера, но бяхме достатъчно предпазливи да не замесваме сиатълската прокуратура в разследването ни. Вместо това потърсихме подкрепата на щатската прокуратура.

Думите на Мади преобърнаха представите на Болд с главата надолу. Сега той вярваше, че през последните няколко часа ролите на Гийзър и Форман ще се сменят. Нищо от чутото не изключваше напълно възможността Хейс да е бил скрит от Форман като част от някаква сделка между щатското Бюро за криминални разследвания и прокуратурата на Гийзър, както Форман беше обяснил на Лиз. Изглеждаше съвсем възможно двете служби да са открили, че Алексеевич е информатор, и да са решили да запазят „правото си на собственост“ върху случая с Хейс, като задържат Малина за себе си. Войните за власт между службите можеха да имат чудовищни последствия.

Дори и да се оказеше вярно, че Гийзър е взел рушвет или все още работи за Свенград, ролята му можеше да се изчерпва с освобождаването под гаранция на Хейс и отменянето на забраната за продажба на хайвер. Биячът на Ясмани нямаше откъде да има отговор

на тези сложни въпроси. Следователно лейтенантът не можеше да има доверие нито на Форман, нито на Гийзър. Лу знаеше, че Свенград търси отговорите на някои от въпросите, които вълнуваха и самия него, а това означаваше, че надпреварата за парите продължава и Лиз се намира точно по средата ѝ. Това едновременно го развълнува и ужаси.

— Свенград възнамерява ли да отвлече жена ми? — попита той.

Руснакът сви рамене и Болд прие отговора му, вярвайки, че не е много вероятно Ясмани да посвещава подчинените си в по-дългосрочните си планове. Беше напълно възможно да смята да отвлече Лиз.

— Коментарът за моя син и свиренето му на пиано — каза Лу, като се отклони от първоначалната линия на въпросите си. — Това ли е замислил Свенград? Да посегне на децата ми? На децата на един полицаи? — Гърлото на лейтенанта пресъхна.

Олсън се напегна. Очевидно това беше ново за нея. Ла Моя изглеждаше невъзмутим, но Болд усещаше загрижеността му.

— Не и аз — заяви Алексеевич. — Аз не наранявам деца. Онзи човек от банката? Онзи със сърдечния проблем? Това не беше моя работа.

Имаше предвид Тони Лароса и отвлечането на семейството му.

Лу настоя:

— Това ли е замислил Свенград?

Малина се втрени в другия край на масата и пресуши чашата си с водка на една голяма глътка.

— Отговори на въпроса — настоя Олсън, като вложи в гласа си повече твърдост от преди.

Но, независимо дали го бе осъзнала, руснакът вече беше отговорил на въпроса. Мълчанието му говореше достатъчно красноречиво.

— И сега какво? — попита Алексеевич, без да откъсва очи от очите на Болд.

Лейтенантът си задаваше същия въпрос.

[1] Вид игра на отгатване на думи. — Б.пр. ↑

[2] Игра, при която единият играч трябва да познае какъв предмет си е намислил другият играч, като му зададе 20 въпроса, а той им отговори с „да“ или „не“. — Б.пр. ↑

[3] Остров в залива Пъджет Саунд, щата Вашингтон. — Б.пр. [↑](#)

20.

Съботата преди галаприема и церемониалното преминаване на „Уест Корпорейшън“ в МТК се оказа най-дългият ден в живота на Лиз. Очакването да звънне телефонът; непрекъснато наблюдение от униформени и цивилни полицаи, някои от които се мотаеха във всекидневната ѝ; изкушението да се обади на Кати и на децата, независимо от решението на Лу да не осъществяват никакви контакти с тях от страх Свенград да не открие по някакъв начин местонахождението им.

Единствената разтоварваща пауза за деня се оказа един инструктаж. Пахван Риз, шефът на „Специални операции“, помоли за среща с Лиз и Лу, за да обсъдят какво се очаква от нея, в случай че мафиотите ѝ се обадят. Лу се съгласи на срещата, отчасти защото беше длъжен, отчасти защото Лиз търсеше начин да се отърве от скуката и еднообразието на очакването да се свържат с нея по телефона. Но основната причина Болд да приеме срещата беше желанието му да научи колкото се може повече за плана на Риз, за да го осуети. Ако съвместните усилия на сиатълската полиция и на Бюрото за криминални разследвания попречеха на Свенград да си върне парите, видеозаписът със сигурност щеше да стане публично достояние и да навреди, ако не и да сложи край на кариерите им. Освен това Майлс и Сара вероятно щяха да бъдат изложени на постоянен риск. Лу трябваше да се противопостави на собствените си хора, докато измисли начин как да защити семейството си. Ако междувременно успееше да надхитри Свенград — толкова по-добре. Но първо трябваше да научи какви са планове на Риз.

Лу инструктира Лиз, преди да дойдат другите.

— Подготвям нещо.

— И аз така си помислих.

— Сложно е.

— Нали? — Иронията ѝ достави удоволствие, въпреки че съпругът ѝ като че ли не я забеляза.

— Ще трябва да изиграя собствените си хора. Разбираш това, нали?

Лицето ѝ се намръщи загрижено.

— Не можеш да направиш такова нещо, Лу. Нито заради мен, нито заради когото и да било.

— А заради децата? — поинтересува се той. — Ще трябва да измамим всички хора, които ще бъдат в тази стая, затова е важно да им съдействаш за онова, което ти предложат. Това не означава, че наистина ще им съдействаш, но засега трябва да ги накараш да си мислят, че ще го направиш.

Тя кимна, изтръпнала от страх при мисълта, че Лу ще се обърне срещу собствените си хора.

— Не можем да имаме доверие на Дани Форман. Колкото по-надълбоко навлизам в тази история, толкова по-често срещам името му.

— И той ли ще бъде тук?

— Предполагам.

— Нали ти казах, че се държеше странно, когато ме посети — напомни Лиз.

— Работата е там, че не искам да издадем нещо на Дани или на другите; нещо, от което по-късно биха могли да се възползват или което да им подсказе какво замислям, така че засега ще те оставя в неведение за плана си, просто исках да си наясно.

— Разбрах.

Болд си пое дълбоко дъх и го задържа, и Лиз разбра, че се кани да ѝ каже нещо важно. Усети как я обзема предчувствие.

— Но трябва да знаеш, че снощи двамата с Ла Моя задържахме Хейс — заяви той.

На Лиз ѝ прималя и изгуби дар слово.

— Задържахме го, но не го отведохме в управлението. Измъкнахме го от трудна ситуация и се надявам, че той ще ни се отплати, като ни съдейства. Ще видим.

— Измъкнал си го от трудна ситуация. Това ли ми казваш?

— Колкото и невероятно да звучи, е точно така.

— И не сте го завели в управлението? Как да го разбирам?

— Намислил съм нещо.

— Никога не съм се съмнявала в това, Лу. Само съжалявам, че...

Болд я прекъсна:

— Планът ми е рискован. Ако трябва да съм съвсем откровен, шансът да проработи, е минимален. Но засега е всичко, с което разполагам. И вече съм го задействал.

— Ако трябва да съм съвсем откровен — повтори тя думите му с отчаяна нотка в гласа. Именно нейната липса на откровеност беше струпала тези проблеми на главата му. В този момент Лиз изпитваше ненавист към себе си.

За нейна изненада срещата се ръководеше от мъж на име Марк О'Брайън. Тя не си спомняше да го е виждала преди и присъствието му възстанови усещането за насилие над личността ѝ — този непознат, поне в съзнанието ѝ, беше установил контрол над живота ѝ и бе тук, за да ѝ диктува какво да прави и как да го направи. О'Брайън имаше румени бузи и месест нос и Лиз лесно можеше да си го представи как седи в някоя ирландска кръчма с халба бира в ръка. Гръмкият му глас беше в синхрон с прекалено самоувереното му държание. Той приличаше на човек, който, ако се намираше на потъващ кораб, щеше да съобщи на всеослушание, колко е прекрасен денят за плуване. Заместник-ръководител на срещата пък беше Пахван Риз, тъмнокожият малайзиец, който следеше всяка реакция на Лиз, всяко нейно движение с пронизателните си зелени очи, като котка, наблюдаваща семейното куче.

Лу, Джон Ла Моя и Дафни Матюс седяха сковано на един диван с психоложката по средата, наредени като кукли Кюпай^[1] на селски панаир. Маги, невръстното дете, което се намираше под опеката на Матюс, спеше в кухнята на подвижна седалка, закрепена между два стола, и новата и майка обръщаше натам глава при всеки по-необичаен звук. Дани Форман, с изтерзан вид и два бинтовани пръста на лявата ръка, се беше разположил на едно канапе до стената срещу стълбите, водещи към втория етаж на къщата. Там, невидим за останалите, един полицаи седеше до прозореца и наблюдаваше улицата. Още една обида, с която Лиз не можеше да свикне — охраняването на крепостта. Форман се бе навел напред, опрян на дебелиите си бедра. От време на време вдигаше глава, сякаш се канеше да заговори, но очевидно не намираше достатъчно сили да го направи.

Лиз знаеше, че ако зависеше от Лу, Дани нямаше да присъства на срещата. Но, както ѝ бе обяснил, не можеше да попречи на Бюрото за

криминални разследвания да вземе участие в инструктажа, защото разполагаше само с косвени улики срещу чернокожия мъж, а и процедурата по обвиняването на едно ченге от друго ченге отнемаше ужасно много време и не можеше да приключи без намесата на някой голям шеф. А Лу не искаше да се стига дотам, не и при положение, че смяташе да измами собствения си отдел.

Риз обяви:

— Събрали сме се тук, защото очакваме предстоящата обмяна на пари в резултат от обединението на банките да предизвика опит през следващите двайсет и четири до трийсет часа присвоените седемнайсет милиона да бъдат преместени от „Уест Корпорейшън“. А това очевидно ще стане с вашето участие — обърна се той към Лиз. — С вашето съдействие.

О'Брайън каза:

— Смятаме, че или ще осъществят контакт с вас, или ще ви отвлекат.

Заяви го на висок глас и по начин, който прозвуча на Лиз възмутително безпристрастно. Тя усети как нагоре по ръцете ѝ плъзнаха тръпки.

Риз очевидно също усети безразличието на мъжа. Той понижи глас и продължи, като гледаше Лиз право в очите:

— Не знаем къде, нито кога. Не знаем как. Не сме достатъчно умни, за да предвидим ходовете на противника. Единственият ни коз сте вие, госпожо Болд, и е крайно време да установим някакви основни правила.

Лиз се бе надявала да присъства тук като зрител, като слушател, да не взема директно участие в тази среща, а да остави Лу да говори вместо нея. Но сега усети как устата ѝ се раздвижва и думите се изсипват навън:

— Да... е... не знам колко от вас някога са били в другия край на подобно наблюдение, но аз го намирам за клаустрофобично, досадно и потискащо. Така че колкото по-бързо приключи, толкова по-добре.

Риз и О'Брайън изложиха няколко възможни версии за нейното отвлечане или участие.

Лиз вметна:

— Не забравяйте, че има още поне четирима души с достъп до компютрите IBM AS/400.

— Детектив Форман? — изрече въпросително Пахван Риз.

Дани Форман се съживи като една от онези играчки на Майлс, които реагираха на звук. Лу бе споменал, че чернокожият мъж е бил измъчван за втори път, но по него нямаше никакви видими следи от нови изтезания.

— Лиз, бюрото следи онези от вас, които имат достъп до сървърите, от деня, в който освободиха Хейс под гаранция. Ти и Лароса сте единствените, с които са осъществили контакт, а Лароса сега е в спешното отделение и не им върши работа. Не казвам, че не държим под око останалите. Наблюдаваме ги. Но залагаме на теб. — Главата му отново клюмна като на заспала кукла. Той гаврътна кафето си, сякаш беше сок.

— Приемаме, че вие сте тяхната мишена — заключи О'Брайън. — Не забравяйте, че ще ви заменим с някой от нашите хора, така че вие сте извън всякаква опасност. Но трябва да вземем предпазни мерки. Основната ни грижа е какви действия да предприемем като екип и вие в частност в случай на ИВК. Да ви инструктираме какво да правите.

ИВК, или изгубване на всякакъв контакт. Лу ѝ беше разяснил някои от най-често използваните съкращения, които до едно ѝ се струваха детински и ненужни. Те гледаха сериозно на секретните кодове, но на нея ѝ се виждаха смешни — като група деца, които са се събрали в къщичката си на дървото и планират нападение. В началото на срещата О'Брайън беше изложил трудностите около наблюдението и ситуациите със заложник, като наблегна на възможността екипът, който наблюдава Лиз, да я изгуби в даден момент. В мига, в който той го изрече, тя осъзна, че една пешка няма друг избор, освен да се придвижи натам, накъдето пожелае играчът.

— Ако нося в себе си едно от онези проследяващи устройства, те ще ме претърсят и ще го намерят, нали? Искам да кажа, ако допуснем, че те разберат, че са хванали погрешната жена и после по някакъв начин успеят да се доберат до мен.

Риз ѝ обясни, че има по-малки устройства за проследяване, които могат да бъдат сложени в сутиен или в подгъв на дреха, в тока на обувка, в бельото или дори в самата нея, при което тя си помисли за телесните си отвори и за миг ѝ прилоша.

Малайзиецът добави:

— Но обсегът на миниатюрните преподаватели е по-малък. — Прозвуча така, сякаш ѝ рекламираше прахосмукачка.

— Тогава сложете един такъв в дрехите ми. Нямам нищо против.

— Добре — съгласи се Риз.

Лу я погледна с възхищение. Тя оцени жеста му, но разбра, че съпругът ѝ няма представа какво изпитва в момента.

— Разполагате със следните възможности за действие — намеси се О'Брайън. — Да играете по техните правила, докато всичко приключи; да се опитате да ни издадете местонахождението си или...

— Да избягаш — прекъсна го Ла Моя.

— Опитът за бягство *не е* сред възможностите ѝ — възрази Матюс. — Просто няма начин да избяга без чужда помощ от една организирана престъпна групировка.

Лиз и Лу се спогледаха отново. Нима съпругът ѝ не ѝ предлагаше именно това? Не беше ли планът му точно такъв?

Думите пак излязоха сами от устата ѝ:

— Казвате, че това *не е* реално. — Изрече го като твърдение.

Матюс отговори деликатно:

— Обмислянето на бягство, фокусирането върху него не е възможно. Те ще очакват именно това. Ситуациите със заложник изискват отвлеченият индивид да разхлаби хватката на похитителите. Можеш да постигнеш това, като *правиш* каквото ти нареждат. Като им съдействаш, а не като не изпълняваш нарежданията им. Изненадай ги с желанието си, с готовността да им сътрудничиш. Доказано е многократно, че това е най-ефективният начин един заложник да си осигури достатъчно физическа свобода и емоционална неангажираност, за да възобнови наблюдението или да осигури възможност за интервенция.

— Например оставянето на отворен телефон — обади се Риз. — Ако подозираме, че се намирате в определен район, ще следим именно за неща от този род — телефонна линия, оставена отворена за минута или повече.

О'Брайън добави:

— Можете „случайно“ да пуснете касетофон или телевизор прекалено високо. Ако ви вкарат в кола, можете да изгасите мигачите, като се извините.

— Ако не вали, пуснете чистачките на задното стъкло — предложи Риз. — Хвърлете някакъв отпадък през прозореца. Всички тези неща могат да ни помогнат да ви открием.

— Но това, което не бива да правите — намеси се Матюс, — е да опитвате нещо прекалено явно — да наберете номера на лейтенанта или 911 от стационарен или мобилен телефон. Така само ще се изложите на риск. Не го правете, дори и да ви се открие такава възможност.

— Но имайте предвид — прекъсна я Риз, — че ако наберете 911 от стационарна телефонна линия, дори и да затворите незабавно, ние ще сме засекли обаждането ви, така че не се придържайте чак толкова стриктно към това, което ви каза Матюс. Същото е и ако се обадите от платен телефон, от телефона на кола или от клетъчен телефон — продължи той, като гледаше психоложката, — от всеки телефон, до който можете да се доберете.

Лиз отбеляза противоречието, като взе страната на Дафни. Риз и О'Брайън звучаха така, сякаш искаха по-скоро да заловят мафиотите, отколкото да я защитят.

— Опитайте се да избягвате големи навалици от хора, когато е възможно — каза О'Брайън. — Ако ви накарат да отидете някъде, а това е много вероятно, пресичайте на червено, нарушавайте правилата за улично движение, използвайте стълбищата и избягвайте тълпите. Тези обикновени дребни неща ще ни помогнат да ви проследим по-лесно.

— Компютрите — обади се внезапно Форман от канапето си. Той беше разкрил на Лиз какво искат с Гийзър — да прехвърли парите в правителствена сметка, независимо от това какво хора като Риз й казват да направи.

— Да! — съгласи се Риз. — Ако се наложи да влезете в сървъра, ще ви помоля да напишете или *Майлс6*, или *Сара4* вместо вашата парола. Сървърът няма да ви позволи достъп, но вие ще опитате отново, този път с истинската си парола, и ще влезете вътре. По този начин ще изпуснете къричка, която да проследим.

— Къричка? — учуди се Лиз, която не схващаше каква е аналогията. Тя се почувства като викторианска жена, опитваща се да привлече внимание.

— Можем да ви кажем повече, но после ще трябва да ви убием — пошегува се О'Брайън, без да се замисли. Коментарът накара всички в стаята да се умълчат. Той се извини и каза: — Смятаме, че Хейс може да изтрие записа на всичко, което ви накара да направите, докато сте в сървъра. Ако ни сигнализирате навреме, като напишете *Майлс6* или *Сара4*, ще имаме много по-голям шанс да проследим какво правите на компютъра. — Тя положи усилие да не поглежда към Лу. — Това има нещо общо с IP адресите в интернет и с други неща, които дори не разбирам, но от отдел „Измами“ ни заявиха съвсем ясно, че за да имат някакъв шанс, трябва да ни дадете предупредителен сигнал.

Риз повтори:

— *Майлс6* и *Сара4*, пишат се, както се изговарят, с цифрите отзад. Решихме, че ще ги запомните лесно. Щом напишете някое от двете за парола, ще ви проследим.

— Това е като да развиваш намотана на кълбо връв, докато вървиш през лабиринт — обади се Форман, като вдигна отново глава и срещна погледа ѝ.

Той не искаше тя да им даде тази връв, по която да я проследят. Искаше да постъпи така, както ѝ беше казал. Лиз разбра посланието му. И откри, че е въввлечена в двубой на погледи с чернокожия мъж.

Матюс се намеси:

— Нуждаете се от почивка. Стига толкова инструкции.

Не след дълго всички бяха напуснали къщата. Двамата с Лу събраха празните чаши от кафе.

— Е? — попита съпругът ѝ.

— Уф — изпъшка тя.

Лу пусна музика — някакъв тъжен джаз — стисна я внимателно за лакътя и я отведе в един закътан ъгъл на стаята, където някой трудно би могъл да ги види през прозореца. Когато ѝ заговори шепнешком, Лиз потръпна.

— Представям си как се чувстваш.

— Не много добре — отвърна тя.

— Наистина ли е възможно да проследят действията ти, когато влезеш в сървъра на банката?

— О, да. Ако има програма за проследяване на клавишите, ще могат да засекат всеки клавиш, който натисна.

Той обмисли чутото.

— В такъв случай, каквото и да правиш, не използвай паролите, които ти казаха. Не трябва да задействаш проследяването по клавиши.

— Те не познават Дейвид — заяви тя и веднага съжали за интимността, която се долавяше в изказването ѝ.

Болд я погледна в очите. Лиз видя зле прикритата му болка.

Тя обясни:

— Той е прекалено добър програмист, за да остави всичко да се провали заради човешка грешка. Да, всеки, който иска да използва AS/400, първо ще трябва да въведе правилната парола, а за прехвърлянето на парите ще са необходими информация за рутера^[2] и номерът на банковата сметка, като този номер може би ще трябва да се въведе ръчно. Но нима мислиш, че той ще позволи да се задейства програма за проследяване на клавишите? Категорично не. Аз му трябва, защото пазачите ще ми позволят да вляза в стаята със сървъра и защото разполагам с парола, която ще ми позволи да вляза в самия сървър. Но смяташ ли, че ще позволи на софтуерната им програма да запише номера на сметката, който ще въведе? Той не е толкова глупав, Лу. Дори и да напиша една от онези пароли, Дейвид вече ще е измислил начин да неутрализира програмата. Повярвай ми, те не могат да се мерят с него. — Тя добави: — Като казвам това, не искам да те засягам.

— Радвам се да го чуя — отвърна Болд, но гласът му потрепери, издавайки истинските му чувства.

— Видя ли как ме изгледа Дани? Продължава да очаква от мен да прехвърля парите на сметката, която той ще ми посочи.

— Не ме тревожи Дани. Тревожи ме мисълта, че който и да ти даде номера на сметката, ще трябва да поеме риска ти да го запомниш. По телефона, на лист хартия — няма значение как ще го получиш, но те не могат да си позволят да си го припомниш по-късно.

— Обикновено банковите номера са много дълги — отвърна тя.

— Няма значение. Ти си банков служител. Не могат да пренебрегнат факта, че си свикнала да помниш такива номера. А ако запомниш номера на тази сметка, по-късно парите могат да бъдат проследени и намерени, нали така?

Лиз кимна, като веднага осъзна подтекста и защо съпругът ѝ не иска да го изрече на висок глас.

— Стига да съм жива, за да го повторя.

Лу не погледна към нея, нито отговори на коментара ѝ. Вместо това се обърна и промърмори, че се нуждае от чаша чай.

И тя разбра, че през цялото време той се е страхувал именно от това.

* * *

— Ще поговорим ли за плана ти? — попита Лиз, докато седяха около кухненската маса и ядяха сандвичи с шунка.

Лу си беше останал у дома след срещата — нещо, което тя не очакваше и което ѝ действа успокоително. Отначало реши, че е уморен и се нуждае от почивка, но после разбра, че греши — Лу прекара цели два часа, надвесен над една жълта тетрадка.

— На всички им е ясно, че ще бъдеш изложена на огромен риск. Знаем със сигурност, че моите хора ще очакват от мен да настоявам някой да те замести. И аз, разбира се, ще го направя. Всъщност вече го сторих. И те никога, дори и след милион години, няма да повярват, че ще се погрижа да ги измамиш.

— Значи ще очакват някоя жена — таен агент, да изиграе моята роля, а ние ще се преструваме, че сме съгласни.

— Точно така. Всичко друго би изглеждало подозрително.

— Значи става дума за нещо като състезание.

— Ако изиграем картите си правилно, наистина ще се получи състезание. Истинската Лиз побеждава мнимата Лиз и влиза в AS/400.

— И как ще го осъществим?

— Ще ги победим още на старта. Ще направим нещо неочаквано — нещо, което не са планирали. Не е лесно да ги измавим. Не и когато разполагат с поне дузина полицаи под прикритие, които следят всеки наш ход. Но аз познавам подготовката им. Знам за какви непредвидени ситуации са подготвени. Най-голямата ни грижа е Свенград. Той изгуби Хейс и софтуера, изгуби всичко. Ясмани знае, че ти трябва да извършиш прехвърлянето на парите. Неизбежно е да не се опита да установи контрол над теб. Не забравяй, че освен Ла Моя никой от хората, които бяха тук този следобед, не знае, че държа Хейс в ръцете си.

— Гейнис знае — напомни му тя и веднага съжали, когато видя реакцията на Болд.

— Е, тя не присъстваше на срещата, пък и така или иначе е на наша страна.

Лиз не беше сигурна защо го поправя по този начин, но го правеше често. За да вземе надмощие? Да му покаже кой мисли по-ясно? Да бъде забелязана? Отначало винаги ѝ се струваше правилно да го поправи, но няколко секунди по-късно обикновено я обземаше желание да пропълзи някъде и да се скрие, осъзнавайки, че е избрала неподходящ момент. Тя му се извини, като каза:

— Непрекъснато правя така и не знам защо.

Лу примигна, вероятно поразен от откровеността ѝ.

— Ще се справим.

— Мислиш ли?

— Арестуването му го направи по-човечен в очите ми. — Нямахте съмнение кого има предвид. Той продължи да говори, като ѝ описа как задържането на Хейс бе предизвикало в него чувство на превъзходство, но бе поставило под съмнение моралното му превъзходство — че той работи на страната на доброто, а Дейвид — на злото.

Тя искаше да му каже, че не трябва да излага на риск кариерата си, като се опитва да изиграе собствените си хора, но вече беше късно. Ако видеозаписът станеше достояние на медиите, кариерата и семейството ѝ щяха да пострадат, но ако го хванеха, че мами хората си, Лу щеше да изгуби пенсията си. С действията си Лиз го бе поставила в невъзможно положение и сега искаше да му помогне да се измъкне от него. Тя му го каза, като се опита да му покаже колко искрено се разкайва.

— Не мисля, че този проблем може да бъде разрешен с помощта на тетрадки.

— Ще се изненадаш. Тетрадките могат да бъдат много полезни — констатира Болд.

— Шегуваш ли се?

— Ти как мислиш?

— Една жена ще заеме мястото ми. Осъзнаваш ли на каква опасност ще я изложим? — попита Лиз, като този път даде израз на гнева си. — Няма значение какви секретни кодове мога да използвам,

за да оставя трохи на твоите хора. Ами тя? Тя какви кодове ще използва, когато тези хора, които според теб и другите са толкова опасни, разберат, че са хванали погрешната Лиз Болд?

Лу вдигна тетрадката. Тя видя някакви надписи, кутийки и стрелки — сложна диаграма, продукт на едно неспокойно съзнание.

— Най-добрата защита е добре организираното нападение — заяви Болд.

— Стига с тези недомлъвки. Нищо не схващам.

— Никога няма да се стигне дотам.

— Докъде?

— Някой агент да заеме мястото ти. Съгласен съм с теб. Не можем да допуснем подобно нещо.

— Можеш ли да го предотвратиш?

— Когато му дойде времето.

— Но те вече са подготвили всичко. Разполагат с човек, който е готов във всеки един момент да заеме мястото ми. Така казаха, нали? Да не съм пропуснала нещо?

— Те очакват да получиш обаждане. Подслушват домашния ни телефон и мобилните ни телефони. Щом ти се обадят, ще преминат към действие. Ако е възможно, ще извършат подмяната тук, в къщата; ако не е — ще го направят на улицата.

— Но как ще го предотвратим? — попита Лиз, все още озадачена.

— Ти поръча да доставят костюма в службата ми, нали?

— Да. — Трябваша й няколко мига, докато осъзнае, че това не е било въпрос, а обяснение. — Костюмът — изрече тя.

Лу й посочи една кутийка в горната част на тетрадката, очертана толкова дебело, че мастилото се бе размазало.

— Всичко започва с костюма.

Лиз не бе съвсем сигурна какво означава това, но разбра, че в момента Лу й разкрива плана си. Беше намерил някакъв изход от ситуацията, макар и трудно постижим. Тя се постара да повярва в успеха на плана му, защото нямаше друг избор. Болд я запозна с началото на представлението и Лиз обеща да изпълни дословно инструкциите му, въпреки че й се сториха безсмислени. Последната част от представлението, вътре в банката, беше изцяло нейна.

— Довечера няма да мигна — заяви тя.

— Да — съгласи се Лу. — Знам.

[1] Марка популярни в Америка порцеланови или пластмасови кукли с детски лица. — Б.пр. ↑

[2] Устройство за трансфер на съобщения. — Б.пр. ↑

21.

В неделя сутринта Лиз отиде на църква, а Болд я придружи, защото искаше да е близо до нея и защото искаше да я пази. Въпреки възраженията си, тя взе мобилния си телефон, настроен да вибрира, ако някой позвъни, и двамата седнаха до пътеката, така че Лиз да може да излезе по-бързо навън, ако се наложи.

Лу хареса литургиите, защото вместо свещеник имаше двама четци и проповедта представляваше цитати от Библията и интерпретации, а не поучения от амвона. Химните, изпети силно, го накараха няколко пъти да настръхне, защото възхваляваха любовта и обещаваха надежда. От всички скъпи за лейтенанта неща, надеждата може би му беше най-скъпа. Той се замисли върху мотивацията си да стане полицай и разбра, че в нея най-важни са били надеждата, вярата в моралния кодекс и осъзнаването, че някой трябва да поддържа този кодекс. Другите ченгета имаха убити братя, изнасилени сестри, изпотрошени от вандали домове и всевъзможни други основателни причини да постъпят в полицията. Но не и Болд. Църквата и нейните енориаши олицетворяваха обществото, което той искаше да защитава. Така че литургията за него бе изпълнена с ирония, защото човекът, който се нуждаеше най-много от защита, беше собствената му жена, чиято изневяра църквата щеше да определи като грях.

През последните няколко дни лейтенантът бе проявил разбиране към грешките на Лиз, което правеше времето им заедно поносимо. Той усещаше, че прошката все още е далечна — като светулка в края на дълъг тунел — но е необходима стъпка към пълното възстановяване на отношенията им. Независимо дали с Лиз щяха да се заобичат отново, те не искаха да разрушат семейството си.

— Какво щеше да стане, ако бях получила обаждането снощи?
— попита тя, докато ядеше салата в едно заведение за бързо хранене.

— Не го получи.

— Но ако бях?

Той сви рамене.

— Щеше да хвърлиш зара и да разчиташ на късмета си.

— Не бяхме подготвени.

— Костюмът е бил доставен в офиса ми още в петък вечерта. Проверих — каза Лу, когато видя любопитния поглед на Лиз. — След разговора ни снощи реших, че ще е по-добре да проверя.

— И защо е толкова важен? — попита тя. — Костюмът? Или няма да ми кажеш?

— Вече ти казах достатъчно.

— Извинението ти не струва.

Той опита салатата си. Стори му се малко по-пикантна от необходимото.

— Сложили са прекалено много аншоа.

Лиз го изгледа през масата, ядосана, че е сменил темата.

— Та бяхме ли готови? Ако бях получила обаждането?

— Единственият проблем беше, че в неделя не извършват доставки. Трябваше да измисля нещо. Джон ще ни помогне. Пък и те може изобщо да не те потърсят. Може би ти ще служиш само за отвличане на вниманието. Може би в същия този момент някой в банката извършва трансфера на парите.

— Щеше да си чул, ако е така, не мислиш ли? — Тя звучеше силно обезпокоена и Болд осъзна, че вече проявява характерните черти на заложник, показвайки, че ако някой заеме мястото ѝ, вместо облекчение, ще изпита разочарование.

— Така е — призна той, като се разтревожи отново за нея. Загрижеността му идваше на вълни, но Лу забеляза, че с всяка секунда вълните стават все по-високи. — Ако обаждането бе станало по-рано, планът ми нямаше да проработи. — Вече бяха уговорили подробностите. Тя щеше да се включи в играта под смаяния поглед на отдел „Специални операции“. Ако всичко минеше добре, Дафни Матюс щеше да заеме мястото ѝ за няколко минути. Някога Болд би приветствал тази мисъл. Но сега само осъзна каква болка му носи подобна фантазия.

— За какво мислиш? — попита го Лиз. — Съвсем се умълча.

Повече от шест години таеше в себе си тази тайна, но сега му се стори, че няма смисъл да я крие повече. Лиз му бе разкрила изневяратата си, защото не беше имала друг избор. А Лу бе продължил да се прави на благочестив, въпреки че и той си имаше своите малки грехове.

— Жената, с която спях... през нощта, в която бяхме разделени...

— Не ти се сърдя — прекъсна го тя. — Аз ти изневерях с Дейвид. Ти беше наранен. Вече се разбрахме по този въпрос.

— Беше Дафни — изрече лейтенантът, назовавайки за първи път името на партньорката си.

По лицето на Лиз се изписа шок. Тя подпря внимателно вилицата си на ръба на чинията, а по масата потече сос от парченцата салата, които все още бяха забодени на нея. „Прекалено пикантна е“ — помисли си той мимоходом, когато Лиз му се извини и отиде до тоалетната.

Минаха цели десет минути, преди да се върне при масата със зачервено лице и шия — сигурен белег, че е плакала. Лу беше платил сметката. Тя остана права до масата, като дори не понечи да седне на стола си.

— Готов ли си? — Лиз се обърна към вратата, без да изчака отговора му и той тръгна след нея.

Нямаше намерение да се поддава на опита ѝ да го накара да се почувства зле, че ѝ е казал истината. Според него моментът и мястото бяха съвсем подходящи за откровението. Болд чувстваше, че трябва да обясни готовността на Дафни да вземе участие в предстоящите събития, като изложи себе си и работата си на риск; чувстваше се длъжен да бъде също толкова искрен със съпругата си, колкото тя — с него, а по-подходящо време за подобни откровения нямаше да има. Мигът на истината идваше, когато човек най-малко очаква, а неговият миг беше дошъл в едно заведение за бързо хранене след божествена литургия и красиви химни, призоваващи към изкупление. Другата причина да бъде откровен с нея, която той не смееше да сподели, беше жизненоважна. До края на нощта можеше да се озове в затвора, а ако го арестуваха, единственият човек, на когото можеше да разчита да продължи борбата вместо него, оставаше Дафни Матюс, и Лиз трябваше да разбере какво ги свързва с нея. Истината не можеше да нарани никого. *Като казваме истината, силата ни не намалява.* Един от четците бе прочел по време на службата този откъс от Библията и Лу внезапно осъзна колко болезнено понася Лиз бремето на искреността си, докато той пазеше тайната си. Но повече нямаше да е така. Не ѝ бе казал за Дафни, за да я нарани, каквото и да си мислеше тя. Беше го споделил, защото имаше лошо предчувствие за

предстоящите събития и искаше да ѝ разкрие всичко, преди да са се прибрали.

След като се върнаха у дома, Лиз прекара първите няколко часа в спалнята, където Болд я остави да преодолее на спокойствие мъката си.

Показа се от спалнята само веднъж, като застана на прага и му заяви:

— Добре направи. Имам предвид, че ми каза. Това е мой проблем, не твой.

— Ако наистина смяташ така, значи сме в беда.

— Ако си мислиш, че вече не сме в беда, дълбоко се заблуждаваш — не му остана дължна тя. — Дани Форман спомена, че ще ми се обадят в неделя вечерта. Тази вечер. Ще ми обяснят как да взема софтуера на Дейвид, за да извърша трансфера и парите да отидат в правителствена сметка.

Лу беше очаквал, че разговорът им ще се задържи върху кратката му афера с Дафни Матюс — че Лиз ще го накара да съжалява за стореното. Но сега разбра, че тя търси изход от това благо, като същевременно се опитва да си изясни какво се очаква от нея. Той ѝ обясни:

— Дани е този, който ще ти се обади. Софтуерът би трябвало да е в него. Предполагам, че именно той ме прати да гоня вятъра. Електронният бележник, който е държал по време на разговора ви, е имал безжична връзка с интернет. Той е следял придвижването ми с колата онази нощ. Според Гийзър между него и Форман няма никакво споразумение, което означава, че или Гийзър лъже, както ти е казал Дани, или Дани се прави на Самотния рейнджър, за да извърши необходимите му арести и да възстанови парите. Третата възможност е Дани да планира преждевременното си пенсиониране, като задържи парите за себе си. Но не ми се вярва да е така. Единственият недоволен от изчезването на Хейс е Свенград — човекът, който дърпа конците и който иска да прехвърлиш парите само и единствено в сметката му.

— Но коя сметка? Къде е номерът ѝ? Досега трябваше да ми го е дал.

— Не може. Свенград знае, че Пахван ще го научи по някакъв начин и че после няма да може да се отърве от нас. Прекалено умен е,

за да допусне такава грешка. Така че въпросът е как и кога ще ти даде номера на сметката.

— И защо все още не се обажда.

Лу усети внезапен пристъп на горещина, сякаш бе хванал с ръка случайно оголена жица. В съзнанието му нахлуха спомени за предишни разговори, като подпочвена вода, излязла на повърхността по време на наводнение. Той отговори:

— Защото знае, че ти не си в банката... и не се намираш близо до сървър. — Изведнъж проумя всичко.

— Той ме наблюдава? Наредил е да ме наблюдават? — Лиз се огледа, сякаш очакваше да види веднага как някой я следи отнякъде.

Парчетата на пъзела си дойдоха на мястото и Болд разбра истината. Той изпита огромно чувство на облекчение, замисли се върху случайността и се запита дали някой от двамата с Лиз щеше да направи това откритие, ако не й бе признал за връзката си с Дафни.

Лейтенантът заяви:

— Слушай внимателно какво ще ти кажа.

22.

В пет часа следобед клетъчният телефон на Болд извъня. Двамата с Лиз седяха във всекидневната при спуснати щори, тя на дивана, а той на един стол. Тя се преструваше, че разглежда каталог, а той следеше полицейския радиоканал, който използваха при наблюдението, с помощта на миниатюрния приемник в ухото си. През последните трийсет минути не бяха разменили нито дума.

Една трийсетгодишна жена полицай, чието име Лу не помнеше, седеше на масата в кухнята, откъдето можеше да чува какво си говорят. Лиз продължи да разглежда стоките в каталога, когато лейтенантът прие обаждането, без да се поддава на паниката. Болд приключи разговора и ѝ каза:

— Отпред има едно такси. Шофьорът идва към вратата ни и носи някаква кутия.

Тя провери собствения си телефон и изгледа Лу, преди той да насочи вниманието си към кухнята, където полицаят вече получаваше нареждания по служебното си уоки-токи.

Лейтенантът махна на Лиз да влезе в спалнята, а на другата жена — да се скрие някъде, сложи пистолета зад гърба си и тръгна към вратата. Правеше всичко преднамерено и за пред колегите си. Лиз знаеше, че съпругът ѝ е повикал таксито. Лу изчака да чуе входния звънец, помота се малко и отвори вратата. Таксиметровият шофьор отвън говореше наполовина като индиец, наполовина като арабин.

— Честит рожден ден на госпожата — каза той. Кутията беше увита в хартия на цветчета, която беше скъсана и разлепена от едната страна. Шофьорът обясни: — Не доставям нищо, без да видя какво има вътре. Всичко е наред. Само дрехи. — Той добави: — Има бележка. — И посочи един ненадписан бял плик, завързан с панделка за капака на кутията.

Болд отстъпи назад, като остави вратата откритата и предложи на шофьора да отвори кутията.

— Изсипи съдържанието.

— Слушайте, господине...

Лу му показва значката си и повтори заповедта.

Шофьорът скъса хартията и обърна нервно кутията. От нея се изсипа купчина черно-бели дрехи. Болд накара мъжа да ги изтръска. След това прибра пистолета в кобура си, даде му бакшиш от десет долара и се опита да го отпрати, но шофьорът му заяви, че са го инструктирали да изчака госпожата.

— Къде ще я водите? — попита лейтенантът.

Мъжът сви рамене.

— Не ми казаха. Вижте какво, ако искате да си вървя...

— Не. — Лу направи озадачена физиономия заради полицая, за когото знаеше, че го наблюдава, изпрати шофьора да чака в таксито и затвори вратата. После взе да прибира странните дрехи в кутията. Беше облекло на монахиня.

Той заключи вратата, обади се в микробуса, който служеше за команден център, и предложи да проверят отново номера на таксито, за да се уверят, че е истинско. Описа набързо на Риз ситуацията и му обеща, че „ще има продължение“.

Занесе кутията и плика във всекидневната, извика Лиз и жената полицаи и остави всичко върху масичката за кафе. След това подаде на съпругата си „бележката“, която собственоръчно беше отпечатал.

Пликът не беше запечатан. Тя извади от вътре лист хартия, който се оказа билет за кино.

„Кино «Пето авеню»

Звукът на музиката

7 часа“

— Това са те — заяви Лиз, отново заради жената полицаи.

— Да. Още не е късно да се откажем — предложи той, когато тя взе дрехите.

— Нищо няма да ми направят, ако напусна къщата. Те се нуждаят от присъствието ми в банката. Искат да им съдействам.

Планът беше полицаи Малоун, която вече бе дегизирана като Лиз, да заеме мястото ѝ по пътя към партито по случай обединението на банките. Размяната можеше да бъде осъществена по няколко

начина. В момента Малоун стоеше в готовност в задната част на микробуса на Лиз в гаража на къщата. Планът можеше да бъде променен според обстоятелствата, но за промените щеше да е необходимо известно време, така че засега Болд имаше предимство. От отдела бяха очаквали телефонно обаждане с номера на сметката. А бяха получили много повече от това.

Лейтенантът чу по полицейския радиоканал, че легитимността на таксито е потвърдена. Той погледна през прозореца и потвърди, че то продължава да стои до тротоара с включен двигател.

— Няма да използвам микробуса — каза Лиз.

— Да, знам.

— Значи ще трябва да извършим размяната някъде другаде.

— Така е — потвърди той, като се погрижи жената полицаи да чуе какво казва.

Лиз отиде в спалнята и навлече облеклото на монахиня върху собствените си дрехи — черна елегантна вечерна рокля, прозрачен чорапогащник и обувки с нисък ток. Жената полицаи отбеляза, че без токове ще е по-подвижна, но че Малоун е със същите обувки, така че ще е по-добре да остане с тях. Съпругата на Болд се съгласи.

Лу приключи разговора по клетъчния си телефон и обясни:

— Това е мюзикъл, нещо от сорта на „Роки Хорър“^[1]. Гледа се с костюми. Двайсет долара билета.

Опитвайки се да омаловажи ситуацията, Лиз попита:

— Ще се правя на праведната Мария, така ли?

Жената полицаи й напомни, че в сутиена й има проследяващо устройство и я увери, че винаги ще са близо до нея. Лейтенантът и съпругата му се спогледаха тайно.

Лиз сложи върху раменете си колосано парче бял плат. Болд го завърза с корда, за да е сигурен, че няма да падне.

Тя нахлупи на главата си причудливата забрадка, която носеха монахините, приличаща на чифт разперени криле. Стори й се странно, че някои дрехи могат да придадат на човек толкова много целомъдреност и невинност. Лицето й изглеждаше спокойно и красиво, а изпод шапката не се подаваше нито един кичур коса. Въпреки че напоследък бе доста бледа, на фона на колосания бял плат кожата й изглеждаше мургава като на италианка, здрава и жизнена. Още лъжи.

Те се спогледаха в огледалото. Лу положи усилие да се ухили глупаво.

— Ако смяташ да се шегуваш по мой адрес, по-добре недей.

Той се ухили отново и кимна.

— Всичко ще мине добре.

Отговори на позвъняването на клетъчния си телефон и чу гласа на Дани Форман. Форман се намираше в ескалата си, която беше паркирана малко по-надолу по улицата. Лейтенантът влезе във всекидневната, за да запази поверителността на разговора, знаейки, че в момента детектив Марк Хайман от отдел „Убийства“ поддържа сателитно наблюдение на местоположението на Форман и колата му. Болд все още не вярваше на чернокожия мъж, въпреки че Хейс не можеше да си спомни кой го е малтретирал.

— Какво става, по дяволите? — попита Дани.

— Предполагам, че се опитват да провалят плана ни. — Той му каза за билета и за костюма.

— Дали това е работа на Свенград?

— Може би е на Хейс. — Лу продължи с преструвките. Зачуди се дали Форман междувременно е посетил склада и е открил, че програмистът е „избягал“. Трябваше да се преструва, че Хейс все още е на свобода. Но маменето на Дани, подвеждането на екипа за наблюдение и заблуждаването на жената полицаи, на която бе позволил да чуе предварително уговорения разговор с Лиз, си имаха своята цена. Различните роли, които трябваше да играе, го объркваха и го караха да се чувства като шизофреник.

Лиз излезе от спалнята.

— Това не ми харесва — заяви Форман. — Ами ако е дело на някой друг — на Гийзър например, който се опитва да манипулира Лиз за собствените си цели?

— Подобно предположение може да ти навлече неприятности, Дани. И аз мога да те обвиня в същото нещо. — Той остави Форман да обмисли казаното. — Тогава докъде ще стигнем?

Лейтенантът се заслуша в дишането на чернокожия мъж. Форман продължи:

— Те ще искат да е на приема, а не на някакъв тричасов филм. Не можеш да я оставиш да отиде там.

Лу беше очаквал подобна реакция от страна на Пахван Риз. Присвоените пари трябваше да бъдат прехвърлени преди обединението и хаосът по време на частния прием изглеждаше отличен за постигането на целта. Той беше очаквал Риз да започне да го убеждава, че Лиз трябва да пренебрегне костюма на монахиня и билета за кино и да отиде направо на партито, което щеше да започне в 19:30. Но шефът на отдела, свикнал с резките обрати при специалните операции, не бе издал подобна заповед.

— Това е решение на Риз, не мое — заяви той на Форман. — Ако зависеше от мен, тази вечер Лиз щеше да си остане вкъщи, да гледа телевизия и да си легне рано.

Риз беше измислил добър план: Малоун щеше да се размени с Лиз в микробуса и да се представи за нея по време на най-рискованата част от вечерта, в случай че се опитат да я отвлекат. Междувременно Лиз щеше да бъде закарана в банката при изключителни мерки за сигурност — щом влезеше вътре, тя щеше да е в безопасност и можеше да получи достъп до компютъра AS/400 с помощта на отпечатъка на дланта си. Но това беше план, който Болд не можеше да допусне да се осъществи заради картите, които държеше Свенград.

— Риз има добър план — напомни лейтенантът на чернокожия мъж.

— Но това не е част от него — оплака се Форман.

— Ще се приспособим според ситуацията, нали, Дани?

— Просто казвам, че това не ми харесва.

— Разбрах. — Лу прекъсна разговора. Дотук добре. Риз не беше създал никакви пречки.

— *Майлс6, Сара4* — напомни той на Лиз, когато се приближи до нея. Не искаше жена му да използва тези пароли при никакви обстоятелства, но трябваше да убеди всички в обратното.

Той пристъпи напред, за да я прегърне, и тя прошепна в ухото му:

— Дали ще се получи?

— Придържай се към плана! — отвърна Болд в ухото ѝ.

Лиз го целуна по бузата. Жестът му се стори необичайно чужд. Прииска му се да отвърне на целувката ѝ или да я прегърне, но необяснимо защо не стори нищо. Вместо това отвори вратата и остана да я гледа, докато тя отиваше към таксито.

Трябваше да проведе няколко телефонни разговора. Да даде разпореждания. Сложният му план да надхитри собствените си хора, без да наруши закона и без да бъде разкрит, внезапно му се стори толкова крехък и уязвим. Гледайки след отдалечаващото се такси, му се прииска да ѝ бе казал нещо повече, да бе направил нещо повече от репетиция за смяна на дрехите, преди да я изпрати. Ако Свенград или Форман планираха да отвлекат Лиз, то Болд вече ги бе изпреварил. Той бе похитил собствената си жена, като бе уредил костюма, като предварително бе купил билет за „Звукът на музиката“^[2]. Като я изпращаше там с такси. Колкото и тънки да бяха конците, сега той ги дърпаше, макар че само Господ знаеше колко щеше да трае това.

* * *

Ла Моя се чувстваше невероятно глупаво в своя черен погребален костюм, с бяла риза, черна жилетка, папийонка а ла Джеймс Стюърт и сива филцова шапка. С вързаната си на малка опашка коса, мушната в яката му, дори и колегите му не биха могли да го познаят, което, разбира се, беше целта на дегизировката.

Пето авеню — най-шикозната търговска улица в Сиатъл — беше задръстено от коли, тротоарите бяха претъпкани с хора, отиващи на вечеря или на кино. Киносалонът на Пето авеню се намираше от другата страна на улицата, точно срещу банка „Уест Корпорейшън“. На срещуположния ъгъл се издигаше хотел „Олимпик“.

Сержантът стоеше на опашка от няколкостотин души: семейства, деца, пълнички ученички — всички облечени като различни персонажи от филма. Жени със силно набрани в кръста поли и обувки с високи токчета, като Мария. Мъже, облечени като баварски момчета с кожени панталони до коляното, хванати с тиранти. Имаше повече монахини, отколкото можеш да видиш в някой манастир. Но истински ужас предизвикваха униформените нацисти — бяха достатъчно, за да ръководят концентрационен лагер. Сякаш филмът бе послужил като извинение на белите расисти да се маскират.

Ла Моя бе един от малцината Макс Детвайлеровци, което му внушаваше усещането, че е избрал най-малко вдъхновяващия костюм сред тълпата. От своя страна Матюс, както винаги изглеждаше

учудващо идеална като розовобузата Мария. След нея се извърнаха доста глави, докато двамата с Джон се наредят на дългата опашка, която чакаше за билети.

Миниатюрната слушалка го предупреди за пристигането на таксито с Лиз Болд от западната страна на киното. Хората на Пахван Риз я бяха проследили, но трябваше да разблъскват костюмираните хора и едва ли не да лаят по земята, за да не я изгубят от поглед.

— Серж е направо гениален — каза Джон на Дафни. Той притисна с ръка ухото си, за да изолира от шума гласа в слушалката. — Нашата монахиня току-що се нареди на опашката за влизане. Риз е в прединфарктно състояние.

Дафни отвърна:

— Седни на някой от задните редове. Ще ѝ кажа да се оглежда за шапката ти.

— Бъди внимателна.

— Те не искат мен — отговори тя.

— Точно това ме притеснява — рече Джон. — И никакви глупости.

— Дадено.

Ла Моя не можеше да вижда от двама едри нацисти, които стояха пред тях. Така че, когато влязоха в киното и Дафни се отдалечи към дамската тоалетна, той я загуби от поглед. Облечената като монахиня Лиз Болд си проправяше път толкова близо до него, че можеше да протегне ръка и да я докосне.

Джон обаче не го направи.

* * *

Лиз забави крачка, като стигна до кошчето за боклук пред дамската тоалетна, където вече се бе образувала опашка. Фоайето на киното гъмжеше от костюмирани зрители, жадуващи за пуканки и да бъдат видени от свои приятели. Врявата ѝ пречеше да мисли. Побутната отзад, тя се обърна и се озова лице в лице с Дафни Матюс, която изглеждаше зашеметяващо красива в своя костюм на Мария. Почувства как лицето ѝ пламва при мисълта, че вижда бившата любовница на мъжа си, останала в тайна през всичките тези години.

Когато влязоха в преддверието на тоалетната, гадната смесица на дезинфектант, парфюм и лак за коса я замая. Но най-силно от всичко се усещаше мирисът на марихуана. Не беше виждала толкова претъпкана тоалетна от времето на абитуриентския си бал. Всички жени бяха облечени в костюми на три-четири героини от филма.

Докато си проправяше път, се блъсна в една баронеса и с изумление съзря набола брада под пластовете грим. Някъде в отвъдното барон Фон Трапс сигурно бе отвратен колкото самата нея.

Лиз осъзна, че помещението бе пълно с костюмирани ненормалници. Някои бяха взели дрога, а други бяха пили алкохол, за да паднат задръжките им и да припият през тричасовия филм, мислейки си, че са Павароти или Силс. Глъчката в облицованото с плочки преддверие бе оглушителна, а въздухът — натежал от твърде много противоположни миризми.

Дафни отново я побутна отзад. Ядосана и почти обхваната от клаустрофобия, тя изпита желание да ѝ се разкрещи. Вместо това двете се напъхаха заедно в една тоалетна кабинка, а Матюс се обърна бързо да заключи металната врата.

— Ти! — възкликна Лиз, неуверена защо трябваше да се срещне с Матюс точно сега.

— Той те е инструктирал, нали? — попита Дафни.

— О, да, инструктира ме — отвърна иронично Лиз, която не можа да се въздържа да не се възползва от откритата ѝ се възможност.

Посягайки назад, за да разкопчее ципа си, Матюс я изглежда с любопитство.

— Трябва да започваме.

Лиз изобщо не направи опит да се съблече, невероятно притеснена, че трябва да покаже тялото си на „другата“ жена. Тя заяви:

— Лу ми каза, че си била ти. Любовницата. Разказа ми за кратката ви сексуална забегка.

Дафни изглеждаше така, сякаш я бяха ударили с юмрук, като че ли ѝ се искаше да се наведе край нея и да повърне в тоалетната чиния. Тя отвърна:

— Да... ама... сега не му е времето.

— През всичките тези години — продължи Лиз — ти идваше в дома ни. Винаги се правеше на мила и внимателна. Как съм могла да не забележа?

— Лиз, каквото и да преживявате вие двамата, аз не съм част от него. Имаме си достатъчно работа тук и без това. Разбра ли? Операцията е замислена, за да ти спечели време, а ние го пропиляваме.

— По-коварно е от това, което имаше между мен и Дейвид — не спираше Лиз. — Ти го виждаш ежедневно. Работите заедно всеки божи ден. Как можеш да го правиш, без да мислиш за случилото се? Не смятам, че можеш. Не можеш, нали? Значи мислиш за него, макар да са минали години. Това е някак извратено за един психолог, не смяташ ли? — Не разбираше защо се бе вкопчила в тази тема, освен може би защото последното нещо, което ѝ се искаше, бе да се съблече пред тази жена, а поддържането на разговора ѝ даваше възможност да печели време.

Дафни свали роклята от раменете си, разкривайки първо цепката между гърдите си, после белия сутиен и най-накрая гладкия корем на жена, която не е раждала. Безупречна, като от списание, и едва тогава Лиз прозря дълбочината на онова, което е трябвало да изстрада Лу покрай нейната собствена любовна авантюра с Дейвид Хейс.

Тя изпита ужасна смесица от унижение, съжаление и гняв. Усещаше, че реагира прекалено емоционално. Тоалетната бе толкова малка, че когато Дафни си смени мястото с нея, мина толкова близо, че гърдите им се докоснаха. Матюс седна на тоалетната чиния, за да запази роклята да не се допре до пода, смъкна я под ханша си и я изхлузи до коленете. Показаха се бикините ѝ, обточени с къдрички.

Лиз помоли да се съблече насаме. Дафни я изгледа, сякаш бе луда, и каза:

— Отвън има петдесет жени и всички чакат за тоалетната. Лиз, моля те... сега.

— Не мога да го направя.

— Не бъди смешна.

Искаше ѝ се да изкрещи: „Ти си спала с него. Била си гола с него. Аз имах рак. И съм родила две деца“. Но си даде сметка колко дребнаво и банално щеше да прозвучи, особено отправено към жена, която предлагаше да заеме мястото ѝ в опасна ситуация, и то в такава, в която нямаше да има кой да я защити; Дафни се готвеше да изиграе собствените си колеги, рискувайки да си навлече всякакъв род дисциплинарни наказания. Не каза нищо, но продължи да стои, парализирана от създалото се положение.

— Събличай се. Веднага! — каза Матюс рязко.

— Какво момиче! — извика непознат глас от съседната тоалетна.

Дафни седеше на тоалетната чиния по сутиен, бикини и обувки и сваляше чорапогащника си.

Лиз се обърна и я помоли да ѝ помогне със закопчалките на различните части от костюма на монахиня, и Матюс го направи.

Дафни каза:

— Можеш да събереш на кръста горната част на роклята си. Полата е по-дълга от своята, така че ще скрива официалната ти черна рокля.

Лиз започна да сваля костюма на монахинята. Почувства студените пръсти на Матюс, докато тя разкопчаваще ципа на официалната ѝ рокля и ѝ помагаше да я смъкне до кръста. Тази рокля щеше да ѝ трябва за приема. Лу я беше избрал отчасти и защото можеше да се скрие под костюма на Мария.

— Сутиенът — напомни ѝ Дафни.

На Лиз ѝ прилоша. Налагаше се да разголи гърдите си пред Матюс, тъй като чрез размяната на сутиените щеше да се прехвърли скритото в нейния проследяващо устройство. От бюста ѝ не бе останало нищо, сбръчкан от кърменето на двете деца, отпуснат и съсипан от лечението от рака. Тя се обърна с гръб към Матюс, после ѝ подаде сутиена си, като изви ръка назад в очакване тя да го вземе. Този, който ѝ подадоха, беше с по-големи чашки. Гърдите ѝ се загубиха в него, което ѝ се стори доста унизително. Лиз посегна за малко тоалетна хартия, като измънка:

— Много е притеснително.

Матюс побърза да нагласи презрамките на сутиена, даден ѝ от Лиз. Той едва побираше гърдите ѝ и я стягаше.

— Подай ми останалата част от костюма на монахинята — поиска тя.

— Аз имам две рокли, а ти нито една — отвърна Лиз, обръщайки се, вече облечена в костюма на Мария.

— Вярно е.

— Всички тези телени закопчалки са твърде близо една до друга. Ще трябва да оставиш някои разкопчани.

— Добре че е тъмно — отвърна Дафни.

— Как изобщо функционира това? — попита Лиз, затруднявайки се да закопчае ципа си, и още веднъж се наложи да ползва помощта на Матюс.

— Разменяме си чантите — единственото нещо, по което могат да те идентифицират — и аз си намирам място и гледам филма. Стръвта е хвърлена. Всички, в това число и нашите хора, търсят монахиня, която ще напусне тоалетната с твоята чанта. Аз ще скрия чантата и те никога няма да могат да ме сбъркат с теб. Така ти изобщо няма да се появиш. — Дафни извади една червена перука от собствената си чанта. — Ще ти сложим това. Ще отидеш при Джон, който е на един от задните редове. Двамата ще излезете по време на антракта. Двама души, които напускат заедно киносалона, а не един. Мария, а не монахиня. Той ще те изведе навън, откъдето ще се отправиш към партито — по-добре късно, отколкото никога. Докато си в банката, агентите от „Специални операции“ ще продължават да те търсят между монахините. Лу го е обмислил от всички възможни страни. Не е идеално, но е най-доброто, което може да се направи.

— Как ще вляза в банката? Предполага се, че е наблюдавана, нали?

— Всяко нещо с времето си — отвърна Дафни. — Джон се е погрижил.

— Това ли е всичко, което ще ми кажеш? — попита Лиз разочаровано.

Те си размениха чантите. Лиз сметна действието за символично и си помисли, че като психолог, вероятно Матюс би могла да го обясни, но нямаше желание да го обсъжда с нея.

— А ако звънне мобилният ми телефон? Ако те ми дадат инструкции, които се разминават с плана на Лу?

— Той е репетирал всичко това с теб, нали?

Лиз се почувства съсипана. Лу наистина ѝ бе обяснил всичко половин дузина пъти, но тя би искала да го чуе отново. Внезапно осъзна абсурдността на желанието си, предвид сегашното им местонахождение.

Дафни я инструктира:

— Излез оттук и намери Джон. Върху това трябва да се съсредоточиш сега. Отвън е същинска лудница. Намери Джон и прави

каквото ти каже. Той е в задната част на киносалона. — Тя повтори: — Задната част на киносалона.

Лиз се почувства неадекватна, засрамена от поведението си през изминалите няколко минути, отговорна за хората, които се излагаха на опасност — и всичко заради нейното минало. Но въпреки това не можа да намери сили да благодари на жената. Помогна на Дафни да закопчае дрехата на монахинята — отново проблясъци на плът и на бельо.

Двете размениха съдържанието на чантите си, като Лиз се увери, че е запазила двете карти за идентифициране на самоличността за банката — едната ѝ бе дадена от Лу, портмонето, червилото и мобилния телефон.

— Всичко наред ли е? — попита Матюс.

Тя изглеждаше добре, дори и когато се виждаше само овалът на лицето ѝ. Ревността отново жегна Лиз.

Тя кимна.

Дафни додаде:

— Ако това има някакво значение: двамата с Джон сме щастливи заедно.

— Няма кой знае какво значение — отговори Лиз бързо и неумолимо. — Но работя по въпроса.

— Добре. — Матюс посочи вратата на тоалетната и двете жени се измъкнаха навън сред глъчката в преддверието и дузината съперничаещи си аромати. Няколко жени си тананикаха фалшиво: „Хълмовете гъмжат...“.

Дафни се присъедини към тях с пълно гърло, сякаш разполагаше с всичкото време на света пред себе си. Отзад полата на калугерската роба бе леко разтворена и в цепката се виждаше задникът ѝ. Тя обаче не пропусна нито такт. Ясен и отлично овладян глас на всичко отгоре. Лиз си помисли, че ще се поболее.

Тя излезе навън, където цял куп полицаи се бяха спотаили, дебнейки нейната поява, и тази мисъл я ужаси. Искаше ѝ се да си бъде въкъщи. С него. Искаше ѝ се да има втори шанс в това, каквото и да бе то, което наричаха техни взаимоотношения. Дали ставаше дума за брак? За другарство? За партньорство? Пропъди мисълта, че една организирана банда престъпници, склонни и напълно способни на ужасно насилие, се нуждаеше първо от нейните услуги и след това да забрави всичко. Тя обаче си спомни убеждението на Болд, че Дани

Форман се бе обърнал срещу всички и представляваше неконтролирана, непроверена част от уравнението, явно воден от желанието да вземе нещата в свои ръце. Краката ѝ продължаваха да вървят напред, докато се упражняваше да държи главата си наведена към пода, показвайки колкото се може по-малко от лицето си, както и да усвои своята новопридобита червенокоса самоличност. Ала Лиз знаеше, че и най-обученият човек с мъка би задържал погледа си на нея предвид едрогърдестата монахиня в хлабаво закопчана роба, която се отдели от нея и се насочи към една от пътеките, където седна на един ред по средата на киносалона. Дафни Матюс и нейният показващ се от време на време задник приковаха погледите на всички във фоайето. Без съмнение това бе част от плана на Лу.

Лиз си проправи път през тълпата, едва понасяйки близкия контакт с хората. Клаустрофобията я измъчваше. Мразеше тълпите.

Докато оглеждаше местата, за да открие Джон, тя започна да си повтаря наум като заклинание: „Само още няколко минути... още няколко минути“.

Ето го, размахваше към нея кутия с шоколадови дражета, облегал ръка на седалката, която тя скоро трябваше да заеме; от дясната му страна великолепна млада жена с дълбоко деколте открито флиртуваше с него: Джон Ла Моя — на седмото небе. Лиз усети как в нея се надигна страх, сякаш хиляди очи я следваха, докато вървеше по пътеката. Почувства тези очи да я пробождат, да я изучават, да се опитват да разпознаят лицето ѝ под перуката и съжали, че не бе използвала тоалетната, когато бе имала възможност.

* * *

Лиз не изпя нито нота. През този час и половина Ла Моя изглеждаше, че се забавлява, следейки радиокомуникацията на наблюдаващите агенти чрез миниатюрната слушалка, пъхната в лявото му ухо. Той припяваше на песните от филма, сякаш бе репетирил партиите, но тя виждаше, че наблюдаваше зорко киносалона, като агент от тайните служби. Нищо не му убягваше. Джон ѝ се усмихна няколко пъти и тя оцени това, но разбра, че той бе не по-малко нервен

от нея. Само Лу знаеше изцяло какво става и тя откри, че единствената ѝ опора бе вярата ѝ в него.

Минути след като бе обявен антрактът, точно когато публиката избухна в аплаузи и хората наскачаха от местата си, предизвиквайки хаос в залата, телефонът ѝ завибрира и погъделичка дясната ѝ длан. Тя докосна Ла Моя по рамото, за да привлече вниманието му.

Той кимна и Лиз отговори на обаждането, като запуши с пръст лявото си ухо.

Нисък, механичен, безизразен глас каза: „Време е“. Връзката прекъсна.

Тя усети, че кръвта се оттича от лицето ѝ и топлина заля цялото ѝ тяло. Внезапно се озова в друг свят, където всички движения бяха забавени, а звуците — провлачени и деформирани. Ла Моя я попита: „Какво става?“, но мозъкът ѝ едва регистрира въпроса му.

— Време е — успя да отвърне.

— А телефонното обаждане? — попита отново Джон, който не я разбра.

— Време е — повтори Лиз, обяснявайки, че това е гласяло съобщението. Залата се завъртя пред очите ѝ. Тя се вкопчи в страничните облегалки, за да овладее световъртежа. Искаше филмът да започне. Не искаше да ходи никъде, нито да прави нещо. Колкото и детинско да бе, не искаше нищо друго, освен да остане там, където беше в момента.

Ла Моя се наведе към нея и ѝ прошепна:

— Ще кажа това на сержа, но не и преди да сме излезли оттук. Това е нашият шанс — тази бъркотия. Трябва да ставаме и да тръгваме.

— Не мисля, че ще мога.

— Ще те нося, ако се наложи, но трябва да се махаме оттук.

Това я накара да се раздвижи. Лиз се изправи и го последва навън сред навалищата. Джон се насочи към един страничен изход, където доста от наизлезлите хора вече палеха цигари. Двамата с Ла Моя минаха през празен ред седалки, за да стигнат до тази отворена врата, и докато го правеха, Лиз отново почувства погледите върху себе си, а семената на съмнението и страхът пак се опитаха да покълнат. От другата страна на улицата се издигаше застрашително банка „Уест Корпорейшън“.

— Не знам дали ще мога да го направя — каза тя на Джон.

— Не мисля, че имаш избор — отвърна той. — Дръж се за мен. Почти успяхме.

Но дълбоко в сърцето си Лиз знаеше, че това бе просто още една лъжа.

Всъщност едва започваха.

[1] Популярен мюзикъл от седемдесетте години, комедия на ужасите. — Б.пр. ↑

[2] Известен мюзикъл на режисьора Робърт Уайс от 1965 г. — Б.пр. ↑

23.

Болд работеше по случая като жонгльор с огън, който бе изхвърлил твърде много факли във въздуха. Беше се оттеглил от пряко участие в наблюдението на Лиз, изненадвайки мнозина, като отклони поканата да се качи в буса за чистене с пара, използван за прикритие от отдела за специални операции. Вместо това предпочете да обикаля с колата си и да слуша съобщенията по радиостанцията. Риз учтиво, но без заобикалки го предупреди, че не се нуждае от „някакви клинчеши детективи“, докато той се мъчи да запази Лиз жива и здрава, и Болд го излъга — увери го, че ще стои настрана.

Той зае позиция, като паркира от другата страна на улицата срещу северния вход на банката — място, откъдето имаше видимост към единия от двата входа за частния подземен паркинг на административната сграда. Най-голямата му грижа си оставаха Свенград и хора като Алексеевич. В бъркотията той замеси и Форман, за когото знаеше, че работи без партньор, но чиито мотиви си оставаха неясни, и поради това не можеше да прецени колко е опасен за Лиз. Болд вярваше, че някъде там, навън, Олсън и хората от отдела за организирана престъпност продължаваха своето наблюдение сега, когато положението на Алексеевич си оставаше тясно свързано с този случай и решението, което трябваше да вземе Лу.

Задачата му бе да подмами агентите от „Специални операции“ да паднат в капана — да наблюдават Дафни Матюс или някоя друга от десетките монахини, които присъстваха на прожекцията — докато Ла Моя измъкне Лиз от киното и я вкара в играта. Свенград му бе дал ясно да разбере, че не може да се правят никакви замествания и засега на Болд не му се искаше да го предизвиква.

Втората част от задачата му бе да позволи на Лиз да извърши трансфера на парите, без Дани Форман да обърка нещата или да действа в своя полза. В основата си планът на Лу стигаше по-далеч от това, но главната му цел си оставаше успешното измъкване на жена му от киното. Тя трябваше да се изплъзне от зорките очи на агентите от

отряд „Б“ към отдел „Специални операции“ — група от трима техници, които сега седяха в един телевизионен бус на „Сиатъл Поуст Интелиджънсър“, удобно паркиран над отворен под колата люк, през който незабележими за околните телевизионни кабели, излизащи от пода на буса, бяха свързани с банката. От този бус тримата можеха да контролират всички охранителни камери в сградата, директно да общуват с банковата охрана и дори да подслушват чрез микрофона, с който щяха да бъдат приветствани гостите на тазвечерното парти.

Лу знаеше, че единственото му предимство бе неизвестният на никого, освен на него самия и на неколцина доверени хора, факт, че той работеше директно със своя неприятел — Дейвид Хейс. Хейс бе непредвиденият фактор, от който смяташе да се възползва изцяло. Колкото и да не му се искаше да го признае, Хейс можеше да ги надхитри с лекота.

— Здравсти! — прозвуча в ухото на Болд, след като отговори на позвъняването на мобилния си телефон. Ла Моя го информира, че някой е звъннал на Лиз веднага след началото на антракта. Отново синтезиран глас, говорил кратко и по същество.

„Форман“ — помисли си Лу, като най-накрая започна да подрежда в пъзела различните роли, които се играеха. Като увери Болд, че той и Лиз са се измъкнали успешно, Ла Моя приключи с думите: „Ще се получи“.

Тоест в момента пресичаха улицата към банка „Уест Корпорейшън“.

Бипкането на телефона го уведоми, че някой опитваше да се свърже, и Болд приключи с Ла Моя, за да отговори на другото обаждане — търсеше го Хайман от службата за сателитно наблюдение. Ескаладата на Форман се бе насочила към центъра.

— Интересен синхрон — промърмори Лу. Това също съвпаднаше с очакванията му.

Звънна на Гейнис да действа. Тя щеше да се присъедини към партито в ролята на сервитьорка — последно средство и крайна фронтова линия, известна само на него. Хейс трябваше да бъде пазен от Милнър — един от доверените хора на Ла Моя. Болд приключи разговора, очаквайки всеки момент да види жена си, като се питаше дали планът му ще успее да я вкара в банката, без да бъде видяна или

засечена и разпозната от сложната електронна наблюдателна техника, вече инсталирана там.

Разчиташе на Дейвид Хейс да му помогне, дори и косвено. На практика оцеляването на Лиз зависеше от него.

* * *

Сред пелената на ситния дъждец и валмата на падналата ниско мъгла, която се извиваше между високите сгради като дим от огън, една тъмна фигура крачеше под дъжда към западния вход на търговския комплекс на „Уест Корпорейшън“ — пасаж с магазини в сутерена на банката.

Полицейските радиостанции, които бяха замлъкнали за няколко минути, привлякоха вниманието към този посетител. Макар всички магазини да бяха затворили в шест часа, достъпът до подземния паркинг и асансьорите на административната сграда си оставаше свободен. През изминалия половин час нито един човек не бе влизал в търговския комплекс, затова приближаващата фигура бе предизвикала подозрение.

Командирът на отряд „Б“ Денис Кречки изпревари своите хора, като изпрати един агент под прикритие в инвалидна количка да влезе след посетителя. След това Кречки се обади, че очаква да му се докладва. Встрани от Пето авеню, при университета, градският трамвай бе запречил U-образната входна алея към хотел „Олимпик“ и портиерът на хотела надуваше свирката си, за да повика такси от наредените край тротоара. Малко ято бели чайки се стрелкаха в черното небе и крещяха пронизително. Една бездомница буташе пазарска количка от супермаркет, пълна догоре с мокри одеяла и празни кутии от безалкохолно, като се навеждаше напред от усилието. Една кола за миене на улиците с пуснати четки трополеше бавно към университета, предизвиквайки вой от клаксони, тъй като затрудняваше уличното движение.

Агентът с инвалидната количка докладва, че подозрителният посетител е жена, носеща чадър, който скрива лицето ѝ. Когато жената, тоест неидентифицираният субект, приближи западния вход, той припряно подкара количката, за да я настигне, надявайки се, че тя

може би ще задържи вратата отворена заради него и така ще има възможност да види лицето ѝ. Усилията му обаче пропаднаха.

* * *

Следейки действията на наблюдаващия екип по полицейската радиостанция, Болд седеше, приведен напред, на шофьорското място в своята кола и кормилото го притискаше в гърдите. Всяко действие, всяка стъпка на хората от отдела за специални операции беше съдбоносна за успеха или провала на неговия план. Беше паркирал така, че да има видимост към северната страна на правоъгълния банков комплекс, но не виждаше жената с неустановена самоличност, която току-що била влязла в „Уест Корпорейшън“. След съобщението за нейното влизане Пахван Риз, който се намираше на една пресечка по на изток, с видимост към киносалона на Пето авеню, настоятелно заповяда на своите детективи и тайни агенти сред публиката да определят точното местонахождение на „мишената“, тоест на Лиз.

— Искam сигурно идентифициране — отсече Риз — и го искам веднага.

„Дяволите да го вземат“ — помисли си Болд. Риз винаги е бил дяволски умен. Лу звънна на Дафни Матюс, за да я предупреди, че хората на Пахван оглеждат посетителите по-внимателно, за да открият търсената от тях жена.

Минута по-късно Матюс му отвърна:

— Виждам ги. Това са Бранди и Клиндерхоф, всеки от тях идва от различна пътека между редовете. — По внезапно приглушения ѝ глас, той си я представи как се е навела напред с глава почти до пода на киносалона. — Тук е същинска лудница.

— Дафни, нужни са ми поне десет-двайсет минути.

Чуха се силни аплодисменти и музика.

— Чантата! — изкрещя Лу. — Направи така, че да видят чантата. — Знаеше как работи мозъкът на полицаите. Чантата щеше да убеди и Бранди Шефър, и Хауи Клиндерхоф толкова лесно, колкото ако са видели лицето на Лиз.

Дафни прекъсна връзката и Болд остана да чака, а в главата му звучаха натрапчиво чутите мелодии. Той видя автобуса да спира на

спирката на Пето авеню. Пристигането му привлече вниманието на Кречки и неговия отряд „Б“, защото, макар и за кратко, ефикасно закри видимостта към комплекса. Един агент бе изпратен на място, макар и твърде късно. Кречки изкрещя по радиостанцията:

— Махнете тези шибани автобуси от Четвърто и Пето авеню! Наблюдавайте всеки, който слезе от този автобус!

Риз се включи, като още веднъж поиска Лиз да бъде намерена сред публиката в киносалона.

Жената с чадъра се качи до партерния етаж с асансьора, където трябваше да го смени с друг, за да продължи по-нагоре в административната сграда. Офицерът с инвалидната количка я последва със съседния асансьор, като докладваше на няколко минути.

Автобусът потегли, изсипвайки куп пешеходци, повечето от които останаха на тротоара пред „Уест Корпорейшън“, искайки обяснение от Кречки.

Сред цялата тази суматоха не бе обърнато почти никакво внимание на изоставената от бездомната жена пазарска количка, спряна до стената точно пред входа на подземния паркинг на банката.

Болд насочи поглед към пазарската количка. На лицето му бавно разцъфна усмивка.

Лиз беше влязла.

* * *

Лиз се мъчеше да вкара в ред мислите си. Докато вървеше с Ла Моя по време на антракта, той я преведе през улицата и стигнаха до едно павирано вътрешно площадче срещу Японския ресторант. Там тя захвърли костюма на Мария и навлече върху официалната си черна рокля върхна дреха от тези, които обикновено раздаваха на бездомните от Армията на спасението.

Джон ѝ показва една пазарска количка, пълна с празни алуминиеви кутии и други боклуци, скрита между храстите на площадчето.

После Ла Моя намаза лицето ѝ с някаква кафява субстанция, така че да изглежда като мръсна скитница.

— В количката има влажна хавлиена кърпа. Използвай я, за да се почистиш след това.

Лу беше планирал внимателно всичко. Почувства как все по-трудно издържа на цялото това напрежение.

Дейвид Хейс я бе забъркал в тази каша. Силното негодувание за миг ѝ отне способността да мисли ясно. Въпреки християнските си убеждения, тя се закле, че ще му отмъсти по някакъв начин. В крайна сметка връщането на парите щеше да бъде отмъщението, така че Лиз се зарече да приключи с това през следващия един час от живота си и да оправи нещата.

Когато автобусът спря — точно на минутата, в която Ла Моя ѝ бе казал, че ще спре — тя избута пълната с боклуци пазарска количка до бетонната стена и се шмугна в мрака на подземния гараж, като обмисляше в движение своето преобразяване. Беше взела само влажната кърпа. Умората надделя над нея, карайки я да се чувства психически изцедена, независимо че сърцето ѝ биеше бясно в гърдите ѝ.

Насочи се право към остъкленото фоайе, където бяха асансьорите и вратата за стълбището. Точно от този гараж за първи път се бе измъкнала за срещата си с Дейвид Хейс, пак от него бе тръгнала, когато излезе в майчинство.

Щом чу далечното свистене от отпуснатите спирачки на потеглящия автобус, тя пристъпи в асансьорната кабина, натисна копчето за приземния етаж и веднага изскочи навън. Като отвори тежката врата, водеща към аварийното стълбище, в съседство с асансьорите, чу вратите на празния асансьор да се затварят зад нея. Щом се озова на стълбището, веднага започна да се съблича. Почисти лицето си, оглеждайки се в остъклената кутия на противопожарния маркуч.

Лу вярваше, че изпращането на асансьора нагоре ще разсее нископлатените охранители, чиято работа бе да наблюдават телевизионните екрани в затъмнена стая, намираща се някъде в сградата. Вече облечена с официалната си черна рокля, Лиз се заизкачва по стълбите. Те я отведоха до главното фоайе. Оставаше ѝ да мине през охраната, за да стигне до сектора с асансьорите.

Тя поздрави Дили — пълничкия охранител, с когото бяха приятели. След това пъкна идентификационната карта на Тони Лароса

в устройството на въртящата се врата пред детектора за метал, през който трябваше да мине. Лу не се съмняваше, че Пахван Риз е нагласил охранителните камери да следят за влизането на Лиз в сградата. Дори бе възможно охранителният компютър да е бил настроен да сигнализира, когато идентификационната карта на Лиз бъде регистрирана в системата. Рискованият ход на Болд, предполагащ, че Риз няма да обърне същото внимание на картата на Тони Лароса, си заслужаваше. Лампичката светна зелено, въртящата се врата се задвижи и Лиз подаде чантата си на Дили, докато мине през детектора.

Дили изглеждаше шокиран, че я вижда. Тя пристъпи към него толкова близо, колкото никога до сега не си бе позволявала, и прошепна ясно в ухото му:

— Знам, че би трябвало да докладваш за моето пристигане, Дили. Повярвай ми, знам всичко по този въпрос. И това е решение, което ще трябва сам да вземеш. Но ако го направиш, случилото се с Тони Лароса ще сполети и мен. — Лиз го целуна по бузата, взе си чантата и се отдалечи, без да поглежда назад.

Както обикновено, за да стигне асансьорът до етажите с ограничен достъп, а именно дваисет и петия и етажа за информационно-технологичната обработка на данните, трябваше да се използва идентификационна карта. Заради партито системата бе изключена и в кабината бе поставен човек от охраната, който да съпровожда гостите. Това се оказа непредвидено усложнение. За да избегне опасността да бъде видяна от охранителя, Лиз трябваше да използва отново стълбището, което беше преди площадката с асансьорите. Тя се изкачи до дваисет и петия етаж за по-малко от десет минути, запъхтяна, с разтуптяно сърце и болки в прасците. Като мушна отново картата на Тони, Лиз влезе на етажа през вратата в дъното на коридора, който беше зает от сервитьорите на кетъринг фирмата. Посрещна я силен шум от гласове и ароматът на пилешки шишчета във фъстъчен сос. Минута по-късно тя бе още една официално облечена жена на партито, на което присъстваха десетки гости.

Лу бе приел предизвикателството, воден от убеждението, че дискът на Хейс ще стигне до нея. Тя не бе толкова уверена, като знаеше, че Дейвид е под наблюдение, и смяташе, че без прякото му участие трансферът няма да се осъществи. Но това беше шоуто на Лу и тя играеше ролята си, както бе инструктирана. В главата ѝ един

въображаем часовник продължаваше да отброява минутите, които оставаха до корпоративното обединение.

* * *

Болд звънна на Гейнис и я попита къде е.

— Влизам във фоайето откъм търговската зона.

— Видяха те да влизаш. Поставиха момчета там.

— А мишената? — попита Боби, имайки предвид Лиз.

— Тя е вътре.

— Опа! — възкликна Гейнис. — Трябва да вървя. Има опасност да ме хванат.

Тя прекъсна връзката, преди Болд да успее да ѝ напомни, че ако прикритието ѝ като сервитюрка към кетъринг фирмата се провали, трябва да използва полицейската си карта пред банковите охранители, а ако се озове лице в лице с Кречки или Риз, трябва да стовари вината върху него. Болд на свой ред ще твърди, че в крайна сметка става дума за жена му и ако иска да вкара детектив в банката, то това е негово право. В действителност изобщо не беше така, но можеше да преживее едно кратко конско от Риз, ако се налагаше.

Лу мислено подканяше телефона си да звънне, очаквайки потвърждение, че Лиз е стигнала до двайсет и петия етаж. Дори и тактиката с празния асансьор да привлечеше вниманието на охраната, Болд не очакваше от страна на банката да бъдат предприети драстични действия. Никой здравомислещ човек нямаше да закрие партито за обединението точно когато „младоженците“ приближаваха брачното ложе.

Лу отпусна глава на облегалката, като разбираше, макар и да не го приемаше напълно, че трябва да чака отвън като режисьор зад кулисите, който само наблюдава пиесата.

После телефонът звънна. Беше Хайман, който докладва от службата за сателитно наблюдение:

— Ескаладата се движи на юг. В момента се насочва към Фриймонт. Ако питаш мен, целта му все още е центърът на града.

След като провери отново дали прическата и червилото ѝ са наред и намести колието от перли на шията си, Лиз зави зад ъгъла и се озова в залата на двайсет и петия етаж. Тя веднага забеляза прошарената грива на Филип Креншоу сред претъпканото помещение. Реши за момента да избегне срещата с него. Филип бе старателно уведомен за всички аспекти на случая с незаконното присвояване от Лиз, полицията, Бюрото за криминални разследвания и прокуратурата. Лиз не искаше да я види и после да вземе да звъни на разни телефони, за да я проверява. Ако пътищата им се пресечаха, добре, щеше да му каже насаме, че е прибягнала до това, което сега приличаше на хитрост, но все още не е взела софтуера, нито ѝ е бил даден номера на сметката, което беше самата истина.

Изненада се колко добре бе преустроен информационният център за случая. Персоналът ѝ бе свършил страхотна работа. Няколко табла с постери, съобщаващи за обединението, бяха стратегически поставени, така че да прикрият грозните компютри. Мястото бе оживено от балони, групирани по тройки. Разливаше се шампанско, разнасяно от сновящите напред-назад сервитьорки и сервитьори. Изглежда повечето от петдесетината поканени бяха дошли. Въздухът бе изпълнен с аромата на миниатюрни сандвичи с раци и ордъври със сирене, от който стомахът на Лиз я присви от глад. Тя познаваше по лице всички присъстващи и поздравяваше накратко различните групи, край които минаваше, пробивайки си път към масата за регистриране, около която стояха няколко души от персонала ѝ.

Цареше празнично настроение: от уредбите се лееше джаз, а възбудените от шампанското гласове често преминаваха в силен смях. Много пари бяха спечелени от това обединение, като немалка част бяха отишли в джобовете на адвокатите — клика от костюмари, които се навъртаха край мокрия бар като стадо баракуди.

— Шарлот. — Лиз се усмихна на привлекателната млада жена зад масата за регистриране на гостите.

— Заповядай! — Шарлот се наведе и бръкна под масата. Тя подаде на Лиз картичка с името ѝ, украсена с тясна синя лентичка — отличителен знак, за който Лиз не даваше пукната пара, но Филип бе

настоял за него. Лентичката показваше, че тя е „съ домакиня“ и я накара да се почувства евтина, сякаш даваше раболепно шефско парти, а не прием в чест на мултимилиардно обединение. — Това дойде за теб.

Шарлот ѝ подаде обикновен кафяв плик. На него нямаше нищо друго, освен бяло етикетче с името ѝ. Размерът му бе колкото да побере компютърен диск.

— Откъде го получи?

— Бил е оставен на рецепцията във фоайето. Дили го изпрати горе.

— Кога стана това?

Шарлот долови безпокойството в гласа на Лиз и на свой ред се разтревожи:

— Точно преди да започне партито. Няколко минути преди осем. Защо?

Лиз даде заден ход, съжалявайки, че бе намекнала за съществуването на някакъв проблем:

— О, няма нищо. — Насили се да се усмихне. — Точно навреме е пристигнал. Благодаря.

Погледна надясно към дъното на залата, отделено от останалата част на помещението с преграда от лъскави стоманени колони и дебело нечупливо стъкло, и очите ѝ се насочиха право към единия от двата AS/400 — солиден черен шкаф с размерите на перална машина. Зад сървъра имаше малко бюро, което не се виждаше. На него стоеше широкоекранен плосък монитор и клавиатура. Разположението на този компютър нарочно скриваше оператора, за да се избегне каквото и да е подслушване или шпиониране отвън. Двойникът на машината се намираше вдясно, в отделен малък офис. В тази още по-изолирана стая програмистите и хората от поддръжката извършваха по-голямата част от по-тежките плащания. Точно тя бе целта на Лиз.

За да стигне до там, трябваше да мине през скенер на дланите, както и през устройство за идентификация. Щеше да бъде под светлината на лампите, видима за всички. Щеше да бие на очи предвид факта, че в далечния край на обширното помещение нямаше никакво движение. Влизането ѝ в офиса щеше да включи алармата, а оттам и да привлече вниманието на охраната.

Тортата беше идея на Лу, неговото решение на част от тази дилема. Едва сега тя реши да се придържа към нея, като попита Шарлот дали тортата е готова.

— Тук е — отговори жената, — но я пазим за момента, когато бъде извършено прехвърлянето, нали така?

Такава бе първоначалната инструкция на Лиз, но сега трябваше да я промени заради малкото оставащо време. Чувстваше, че хората от „Специални операции“ са по петите ѝ.

— Прехвърлянето всъщност е само една церемония. Да, Филип... господин Креншоу ще превключи програмата. Но окончателната размяна на база данните ще се извърши едва след полунощ. Тогава нашите сървъри ще бъдат изключени от мрежата завинаги.

— Правилно... — Шарлот се зачуди защо Лиз ѝ обясняваше нещо, което знаеше отдавна.

— Така че какво значение има кога ще сервираме тортата? Работата е там, че след като се извърши прехвърлянето, партито ще стигне кулминационната си точка и може би хората няма да останат за тортата.

— Признайте си, госпожо Болд — изведнъж заяви Шарлот, с което накара сърцето на Лиз почти да спре. — Знам какви са ви истинските основания за промяната на плана.

Почувства, че пребледнява като платно, а ръцете ѝ се вледениха.

— Шоколадохоличка, а? — изстреля Шарлот. — Признайте греховете си, госпожо Болд!

От гърлото на Лиз се изтръгна нервен смях.

— Хвана ме! — каза тя, а треперещите ѝ колене омекнаха. — Аз и шоколадът! Разкрита съм. Да им дадем да хапнат малко торта.

— Кога?

— Да ги оставим още няколко минути да се наслаждават на ордъврите и после да ги изненадаме. — Лиз хвърли поглед към дъното на залата и ярко осветения офис на охраната. — И не забравяй свещите и осветлението в залата. Филип иска да бъде драматично.

Шарлот засия:

— Ще кажа на обслужващия персонал.

— Аз ще го направя — отвърна Лиз в желанието си да намери извинение, а и възможност да сведе до минимум движението си из

залата. — Ако някой ще опитва предварително тортата, това ще съм аз.

Шарлот се ухили и Лиз побърза да тръгне, преди устата ѝ да я вкара в истинско затруднение. Никога не е умеела да лъже убедително, дори и през месеците на любовната си връзка с Дейвид. Ако Лу не беше толкова погълнат от работата си по онова време, щеше да е разбрал много по-рано.

Сервитьорите от кетъринг фирмата „Уайлд Джингър“ бяха узурпирали както тясната кухня, така и конферентната зала срещу нея надолу по коридора, близо до стълбите, по които Лиз се бе качила само преди минути. Азиатските аромати на джинджифил, стафиди и канела се засилваха, колкото повече се приближаваше. Отне ѝ минута да открие отговорничката, с която бе уговаряла партито. Срещата им на четири очи беше сърдечна и делова. Лиз поиска тортата да бъде поднесена по-рано от уговореното и отговорничката не видя никакъв проблем в това, като помоли да ѝ се предоставят пет-десет минути, за да бъдат вдигнати ордъврите и да бъде организирана промяната. Лиз ѝ каза, че Шарлот ще намали осветлението по даден знак, знаейки много добре, че флуоресцентните лампи на тавана не се изгасяха. Целият етаж щеше за кратко да потъне в сумрак, а вниманието на гостите щеше да се съсредоточи върху свещите и тортата. Точно от този момент се нуждаеше.

На половината път по коридора тя влезе в един празен офис и извади мобилния си телефон. Лу веднага отговори.

— Вътре съм. Гледай за лампите. След пет, може би десет минути.

— Те претърсват киносалона. Риз сигурно скоро ще се досети, ако вече не го е направил. Ще си помислят, че си била принудена да участваш в това, но ще продължават да очакват от теб една от двете пароли.

Майлс6, Сара4. Тя не възнамеряваше да използва нито една от тях; нямаше да предупреди Пахван Риз за истинския трансфер.

— Вкарах Боби вътре като сервитьорка — продължи Лу. — Когато си свършиш работата, трябва да ми се обадиш.

Беше подчертал необходимостта да му позвъни поне дузина пъти и тя се подразни, че го повторя отново.

— Запомних го вече, Лу. — Подсъзнателно съжали за тона си, надявайки се, че в каквато и жена да се бе превърнала през последните

няколко седмици, сега нямаше да се провали.

— Добре. — Болд затвори.

Лиз мушна мобилния телефон обратно в чантата на Дафни и се завъртя на стола, приготвяйки се да излезе.

— Помислих си, че си ти — каза плътен мъжки глас, който позна, преди да вдигне поглед. Дани Форман бе застанал на вратата.

— Не бих пропуснала собственото си парти — отвърна тя.

— С кого говори току-що? — попита той. — С Лу?

„Колко ли бе чул?“ Не можа да си спомни какво бе казала в края на разговора. Кафявият плик с диска си стоеше в чантата. „Колко ли знае?“

— Не си спомням името ти да фигурираше в списъка на поканените — отвърна тя.

— В този момент половината отдел „Специални операции“ претърсва в киното.

— Но не и ти.

— Не и аз. Искях да се уверя, че все още е в сила уговорката ни. Да защитя щатската инвестиция в това разследване.

Ако парите отидеха някъде другаде, а не в сметката на Свенград, децата й нямаше да бъдат в безопасност. Помисли си, че вероятно и Дани Форман вече го е разбрал. После каза:

— Чудя се какво ли би си помислил Пахван Риз за твоето присъствие тук. А също и Лу. Не би ли могло то да развали всичко?

— Тук съм, за да се уверя, че ще се измъкнеш безопасно.

От думите му я побиха тръпки. Лу я бе предупредил, че никой не би искал тя да си спомни номера на сметката, по която щеше да извърши превода. Изрече мислите си, преди да успее да си затвори устата:

— Това не е правителствена сметка, нали, Дани? Никога не е била. Ти го свързваш с Дарлин. Това е нещо между теб, Дейвид и онзи тип Свенград.

— След извършването на този трансфер те заплашва сериозна опасност.

— От кого? Какъв е планът ти, Дани? Колко съм застрашена?

— Грещиш, Лиз. Ужасно грещиш. Това е правителствена сметка. Казах ти и преди: нуждаем се от парите като доказателство, ако се стигне до обвинение. Съвсем просто е.

— Просто? — възкликна тя. — Наистина ли можеш да го твърдиш? — Не знаеше как да разбере какво си мислеше той. Наполовина в сянка, лицето на Дани Форман изразяваше упорство. — Да се обади ли на Лу или на хората от „Специални операции“ и да им благодаря, че са те изпратили? Да помоля ли охраната да им се обади, че си тук, на приема? Как искаш да процедирам? — Чувстваше как препускаха секундите, заедно с тях се изпаряваше и шансът ѝ да се промъкне в офиса с универсалните компютри.

— Ще дойда с теб — заяви Форман. — Аз самият ще въведа номера на сметката. Не бихме искали от нерви да сбъркаш номера.

Това изобщо не бе предвидено.

— Свързването с фондовете изисква номер на сметка, номер на рутера и име за сметката. Съвсем просто е, Дани. Няма да го сбъркам.

— Ще дойда с теб. Погледни го от тази страна: в случай на процес мога да свидетелствам за твоите действия, което ще защити всички ни.

— Ще е чист късмет, ако успея да вляза и аз самата. А двамата? Не се обиждай, Дани, но не си облечен подходящо за случая. — Сред гостите, събрани в залата, половината носеха смокинги. Форман изглеждаше така, сякаш бе спал с дрехите си през изминалата седмица.

— Ще вляза там с теб.

Затърси трескаво начин да му се изплъзне. Тогава я осени идея как да го направи, но щеше да ѝ е необходимо да спечели преднина. Освен това щеше да ѝ е нужен резервен план, за който разчиташе на Лу. На Лу и на Боби Гейнис — джокер, чието присъствие бе неизвестно на Форман, защото бе неизвестно и на хората от „Специални операции“.

— Добре — каза тя, — печелиш.

По лицето на Дани първо се изписа изненада, а после самодоволство, преди Лиз да продължи:

— Знаеш ли как се връзва папийонка, Дани?

Той се намръщи, а после схвана намека ѝ.

— Трябва да те приведем в приличен вид — добави тя. — Да видя какво мога да измисля заедно с отговорничката от кетъринг фирмата. Нали всъщност аз съм я наела. — Беше го поставила натясно и двамата го знаеха.

— Ще дойда с теб — заяви Форман.

Искаше ѝ се да възрази, но не се чувстваше уверена, когато лъжеше, и се опасяваше, че той ще разкрие лъжата ѝ. Кимна в знак на съгласие, докато мозъкът ѝ трескаво се опитваше да открие как да се измъкне от тази ситуация — Дани Форман беше бремене, което не можеше да си позволи.

Мислейки по-трезво от нея, той каза:

— Дай ми мобилния си телефон.

Лиз бръкна в чантата си, извади телефона и протегна ръка към него, но без да го пуска все още.

— Ще го вземеш ли? И какво ще кажеш на Свенград, като позвъни? Нуждаеш се от информацията, която ще ми даде по телефона, иначе няма да има процес срещу него, нали така?

— Досега трябва да си се сдобила с нея.

— Но я нямам — отговори тя, като се запита, тъй като лицето му се изопна още повече, дали не му бе казала твърде много. Това беше светът на Лу, светът на Дани Форман, а не нейният.

Тя понечи да върне телефона в чантата си, но Форман го грабна от ръката ѝ.

— Още една причина, поради която се нуждаеш от мен — заяви той и го пхна в джоба си.

Телефонът ѝ бе необходим. От „Специални операции“ щяха да следят за всички обаждания от и към банковите телефони; не искаше да бъде засечена, докато набира номера на мобилния телефон на Лу. Освен това още очакваше позвъняване от Свенград. Да не говорим за Лу.

— В офиса със сървърите има охранителни камери — каза Форман. — Риз е поставил камери, насочени към двете клавиатури, в случай че основното устройство, проследяващо софтуера, излезе от строя.

Лиз си даде сметка, че той просто си говореше. Беше прав; тя бе информирана и за местоположението на тези камери.

— Лу го измисли, нали? — Искаше да види какво целеше той.

— Лароса предостави на Хейс възможността да контролира вашите охранителни камери — продължи да теоретизира Форман. — Свенград не ти се е обадил, защото знае, че все още не си влязла в стаята с ограничен достъп. Той очаква твоя ход. — Замълча, после

додаде: — Когато влезе тази вечер, използва ли твоята идентификационна карта?

Лиз бе сметнала, че използването на идентификационната карта на Тони Лароса е трябвало да я скрие от хората от „Специални операции“, а не от Свенград. Едва сега си даде сметка, че Лу е имал предвид да я предпази и от Дани. Тя стисна здраво чантата си, когато Форман посегна към нея. Испита силна потребност да защити плана на съпруга си, какъвто и да бе той.

— В този коридор има охранителна камера. Знам го със сигурност. Ще бъдеш записан от камерата, ако дойдеш с мен. Това може да ми отнеме минутка. — Тя се изскубна от ръката на Форман.

Обърна се и излезе от офиса, а Дани я последва. Дватама тръгнаха по коридора към дъното му, където беше вратата, водеща към аварийната стълба. Лиз трескаво се мъчеше да открие начин как да се справи със ситуацията. Форман вървеше половин крачка по-назад, вляво от нея. Не можеше да се обърне и да избяга от него. Трябваше й пауза, начин да спечели няколко секунди преднина, секунди, през които нямаше да забележи отсъствието ѝ.

В малката кухня тя представи Форман на отговорничката като „служител на реда“. Обясни, че той се нуждае от прикритие и че тя е решила, че може да заеме мястото на някой от сервитьорите само за няколко минути.

— Трябва му бяла риза и папийонка — отвърна жената.

— Сетих се за това — каза Лиз. — Ето защо се обръщаме към вас.

Отговорничката прецени с поглед Форман подобно моден дизайнер и каза:

— Нека да говоря с Майкъл. Той е почти колкото вас на ръст.

След няколко мъчителни минути пред Дани се изправи млад мъж с бяла риза и папийонка.

— Ще използваме офиса — заяви Форман, като посочи вратата в дъното на коридора. — Чакай ме тук — нареди той на Лиз.

Форман и сервитьорът поеха по коридора и влязоха в офиса да си разменят ризите и Дани да си върже папийонката. Той остави вратата на офиса откритата, за да не може тя да мине оттам незабелязано.

Лиз леко се усмихна. Мишката сама бе влязла в капана, и то съвсем доброволно. Тя придърпа отговорничката по-близо и ѝ

прошепна:

— Когато ви попита, кажете му, че сте били с гръб към мен и не сте видели къде съм отишла.

Преди изненадания израз да изчезне от лицето на жената, Лиз леко натисна паникбутон на вратата, водеща към стълбището, след това я бутна с крак да се отвори и се измъкна навън. Студеният въздух я блъсна в лицето. Дишаше трескаво и краката ѝ трепереха от притока на адреналин. В края на стълбището беше свободата и за момент я обхвана огромно изкушение.

Преди да стигне първата площадка, чу отдолу шум от забързани стъпки. Вероятно се качваше някой от охраната. Съвпадение ли бе това? — зачуди се тя. Случайна проверка на охраната? Или идентификационната карта на Лароса бе предизвикала мащабно издирване? Ако беше проверка, те нямаше да нахлуят през главния вход на официално парти, а щяха да използват стълбището, както съвсем ясно се чуваше. Тя се зачуди дали да се върне към относителната сигурност на двайсет и петия етаж, който бе напуснала. Стъпките продължаваха да се изкачват към нея, и то със скорост, която подсказваше, че човекът бе във форма, а това подсили убеждението ѝ, че бе някой охранител. Най-накрая, тъй като нямаше къде да се върне, Лиз изпъна снага, хвана се за перилото и заслиза бавно надолу. Тя беше една от петте най-влиятелни личности в „Уест Корпорейшън“, а тази сграда принадлежеше на „Уест Корпорейшън“ — поне още няколко минути.

Боби Гейнис се показва на площадката, облечена в черно-бялата униформа на сервитьорка.

— Госпожо Болд? — възкликна тя, очевидно изненадана. — Какво има?

— Дани Форман е горе. — Лиз ѝ обясни затрудненото положение, в което бе изпаднала, и за какво ѝ бе нужна Гейнис, като говореше бързо и тихо.

— Добре — отговори Боби, когато тя свърши.

— Не можеш да влезеш на двайсет и петия етаж от това стълбище без идентификационна карта. Достъпът е забранен.

— Значи ще чукам, докато някой отвори — отвърна Гейнис.

— Ако не успееш... — Лиз порови в чантата на Дафни и подаде на Боби идентификационната карта на Лароса, като ѝ каза да я

използва. — Но само ако никой не ти отвори вратата. Ако Дани те пита дали си ме видяла...

— Форман не ме познава. Аз съм най-обикновена сервитьорка, която се е измъкнала навън да изпуши една цигара и се е заключила. Да се надяваме, че отговорничката ще приеме това обяснение.

Двете жени едновременно протегнаха ръце една към друга и ги стиснаха. На Лиз жестът се стори малко неумел, нещо средно между ръкостискане и прегръдка, но бе благодарна за приятелския допир.

— Най-много пет минути — напомни тя.

— Разбрано. — Гейнис се заизкачва с лекота по стълбите.

Лиз се обърна и забърза надолу към дваисет и четвъртия етаж, вярвайки, че все още има шанс да извърши трансфера навреме. За разлика от горния компютърен отдел, на този етаж нямаше охрана. Тя влезе в тъмното преддверие, запали лампите и затича сред лабиринта от коридори. Ударите на сърцето ѝ отброяваха изтичащите секунди — до запалването свещите на тортата и угасването на осветлението оставаха само няколко минути.

* * *

Когато видя да се запалват първите лампи на дваисет и четвъртия етаж, Болд си помисли, че трябва да са чистачките. Но след това се запали следващият отсек, после третият, а краткото време между включването им показваше, че някой тичаше; от това предположение лицето му почервения. Изглеждаше сякаш охраната преследваше някого. Помисли си за Гейнис и Лиз.

В същия момент от полицейското радио се чу размяна на реплики между командния камион и агентите от „Специални операции“, които не бяха успели да определят местонахождението на Лиз в киното; те бяха разочаровани и възпрепятствани от тъмнината и склонността на публиката да скача на крака и спонтанно да пее. Ако се съдеше по нарастващата възбуда в гласа на Риз, той бе осъзнал, че е загубил подопечната си и се страхуваше, че наблюдението му е пропаднало, което пък от своя страна хвърляше сянка върху него и върху способността му да ръководи.

Пахван бе умен и способен полицаи. Скоро той щеше да провери заедно с хората си, които вече бяха в банката, служителите, наблюдаващи мониторите на охранителните камери. Колко ли време щеше да отнеме, докато засекат Лиз, и какви ли щяха да бъдат последиците?

Ивицата светлина сега се простираше по цялата дължина на дваисет и четвъртия етаж. Болд изви глава и допря лице до предното стъкло, за да има видимост.

Тъй като не можеше да издържа така нито минута повече и като осъзнаваше необходимостта някой да разсее хората на Риз, за да не могат да видят Лиз на охранителната камера, той излезе от колата си и тръгна под ситния дъждец към „Уест Корпорейшън“, давайки си сметка, че по този начин ще стане прицел за своите хора, които наблюдаваха от позициите си.

* * *

Лиз стигна до площадката с асансьорите на дваисет и четвъртия етаж и повика един, а чакането ѝ се стори мъчително дълго. Знаеше, че Форман вече усилено я търси, вероятно облечен като сервитьор, движейки се между гостите с табла в ръка.

Използването на асансьора криеше риска да бъде идентифицирана от охранителя, който го обслужваше. Надеждата, че кабината може да пристигне, пълна с пушачи или закъснели гости, с които да се смеси, изглеждаше твърде оптимистична. Вратите се отвориха и тя се качи в почти празна кабина — бяха само тя и охранителят. Той се взря в нея, добре инструктиран.

— Да, аз съм — каза Лиз, след като вратите се затвориха. Изкачването до горния етаж щеше да бъде бързо.

— Така си помислих.

— Може би не са ви информирали за тази част — опита тя.

Той не отговори.

— Не я проваляйте, като кажете нещо — изрече Лиз точно преди вратите да се отворят. Тя излезе и погледна отново към него, за да му покаже колко е самоуверена.

Когато вратите на асансьора се затвориха зад гърба ѝ, Лиз нямаше представа дали хитростта ѝ бе успяла, но не си позволи лукса да се тревожи за това. Докато охранителят докладваше за нея и съобщението му стигнеше по веригата, тя трябваше да е седнала пред компютъра и да извършва трансфера.

Мина през главния вход край масата, до която седеше Шарлот, като се оглеждаше за висок негър сервитьор, за да може да го избегне.

— Елизабет Болд? — изрече натъртено нечий глас вляво от нея.

Тя се обърна и видя едър мъж с брада и тъмни проницателни очи. Погледът ѝ се насочи надолу към картичката с името, закачена на ревера му. Името му бе изписано с обикновен почерк, а не с калиграфския, поръчан и платен от нейния отдел.

— Ясмани Свенград — представи се мъжът, като протегна ръка.

Тя замръзна на мястото си. Не отвърна на жеста му и миг по-късно той свали ръката си.

— „ГЕ Импорт“. Ние сме частен банков клиент — каза Свенград, цитирайки програмата на „Уест Корпорейшън“ за елитните клиенти за членство, в която се изискваше седемцифрен капитал. Хората на Филип, не нейните, се бяха занимавали с поканите на частните банкови клиенти. — Осем унции.

— Извинете?

— Ние дарихме известно количество хайвер за тазвечерното тържество. Съвсем в последната минута. Осем унции белуга^[1]. И още осем есетра.

Това обясняваше защо бе получил покана.

Мъжът, който беше следил децата ѝ, който беше заплашил, че ще покаже видеокасетата, каза:

— Ние с вас имаме общи интереси. — Той не отделяше очи от нея, като я задържаше с настойчивия си поглед.

Почувства се слаба, на прага на припадъка. Каквото и да си бяха мислили Лу, Форман и Риз, никой не се бе подготвил за този момент. Предпочитайки да не показва своята слабост, тя положи усилие да не отстъпи назад, дори направи крачка напред и почти го докосна.

— Нямам нищо общо с вас — отвърна Лиз и го изгледа прямо.

Усмивка раздели прошарената му брада от мустаците. Свенград сякаш се забавляваше.

— Искам само няколко минутки от времето ви, Елизабет. — Той наведе глава, така че тя почувства дъха му да стопля шията ѝ. — Харесва ми как изглеждате, облечена в сатен — добави тихо. После изправи отново глава и си възвърна самоуверената усмивка. — Да, една обиколка би ми харесала. Моля, водете.

Лиз зърна Шарлот, която ѝ даваше знак. Тя вече не седеше на масата за регистриране, а стоеше до вратата, водеща към коридора, където допреди малко стоеше с Форман и отговорничката. Шарлот помръдна пръст, показвайки ѝ, че се готви да загаси лампите, и Лиз кимна, като вдигна показалеца си — една минута, знаейки, че нейният миг бе настъпил.

Тя тръгна настрани и Свенград я последва. Двамата минаха през няколко разговарящи групи, когато Лиз чу някой да вика името ѝ. Позна гласа на Филип — повикване от шефа. Тя се обърна, помахаше и бързо посочи към Шарлот, после потупа китката си, показвайки, че е време. За нейно облекчение това се видя достатъчно на Филип. С периферното си зрение забеляза Дани Форман, който носеше табла на високо вдигнатата си ръка. Без да среща очите му, продължи забързано, последвана от Свенград. Представи си как зад нея Форман маневрираше сред гостите на партито, за да я настигне.

През оставащите ѝ трийсет секунди Лиз мина край няколко компютри и стигна до стъклената преграда, зад която беше първият AS/400.

Извърна се навреме, за да види Дани в сервитьорското му облекло, с изкривена папийонка на врата, да крачи бързо към тях. Лявата ръка на Лиз се поколеба над зеления екран на устройството за идентифициране на длани — устройство с размерите на книга, монтирано до вратата на остъклената стая, като в дясната държеше идентификационната си карта. Мушна края на картата в декодера.

Изведнъж лампите угаснаха. Гостите ахнаха и се обърнаха към тортата със запалени свещи, която се появи на вратата в противоположния край на залата. Лиз притисна длан към екрана и видя как малката червена точка се смени със зелена. Чу щракването на електронната ключалка. Свенград буквално се притисна в нея.

— Чакай! — извика Форман, все още на няколко крачки по-назад.

Залата се изпълни с призрачни сенки и силуети; единствената светлина идваше от надписите „Изход“ и далечния блясък на свещите върху тортата, отразявани от предпазната стъклена врата. Зад високия силует на Дани се появи по-дребна фигура.

— Агент Форман — изрече женски глас, — аз съм детектив Гейнис от Сиатълското полицейско управление. Намесвате се в полицейско наблюдение.

Лиз се възползва от краткото му разсейване, за да отвори вратата и да се шумугне през нея, но плътно следващият я Свенград също се промъкна. Тя се обърна рязко и блъсна мъжа, който ѝ препречваше пътя, после побърза да хлопне вратата. Прозвуча едно приятно за слуха ѝ щракване точно когато Форман се извърна от Гейнис и се втурна към вратата. Дебелото стъкло заглуши думите, които той каза на детективката, но дори и на оскъдната светлина Лиз долови излъчваната от него ярост.

Тя забърза към вратата на съседната стая със сървър, отвори я и се обърна да дръпне Свенград да мине пред нея точно когато лампите на тавана бяха отново светнали. Приглушено електрическо бръмчене изпълни стаята. Сървърът беше лъскава, тъмносива машина. Отблизо изглеждаше много по-голям, отколкото си го спомняше. Лиз веднага се залови за работа, като нямаше представа колко шум можеше да вдигне Дани Форман, колко много проблеми би могъл да ѝ създаде. Тя пусна кафявия плик на пода, мушкайки оптичния диск, който бе в него, в сървър, благодарна, че подобни операции изискваха много малко от оператора. Дискът се зареди автоматично. На сървъра проблеснаха няколко светлинки и Лиз съсредоточено се взря в екрана, изчаквайки инструкциите, за да вкара информацията.

„ВЪВЕДИ:
ИДЕНТИФИКАЦИЯ НА ПОТРЕБИТЕЛЯ:
ПАРОЛА:“

Настъпи нейният миг. Без нея сървърът не би позволил достъп. Лу беше категоричен как точно трябва да използва този момент и тя стигна до най-важното според нея изпълнение в живота си.

— Без мен това няма как да стане — каза тя на Свенград.

— Не минахме през всички тези проблеми, за да променят сега становището си.

— Видеокасетата.

— Ще я получите.

— Да, ще я получа — заяви тя. — А вие ще си върнете компанията и ще ви презаверят паспорта, когато го направя.

— Какво означава това?

— Послание от моя съпруг. Quid pro quo^[2]. Разбирате ли латински, господин Свенград? Той ми поръча да ви кажа, че е говорил с правителството да откаже лиценза на вашите продукти. Освен това е накарал Службата за имиграция и натурализация да направи паспорта ви невалиден за пътуване извън страната. Всичко зависи от връщането на касетата.

— Вкарайте паролата си — каза едрият мъж.

Лу я беше инструктирал стъпка по стъпка за всичко с мисълта, че разговорът ще се осъществи по телефона. Обаче при личния контакт на нея ѝ се стори много по-трудно да го каже убедително.

— Вашата компания и свободата ви срещу касетата — заяви тя.
— Дайте ми дума.

— Имате думата ми — отвърна Свенград.

Лиз нито за миг не му повярва.

Лу беше настоял тя да се пазари със Свенград въпреки повтаряните от нея аргументи, че той държи всички карти. „Сложно е“ — бе отговорил мъжът ѝ и бе продължил да настоява, че не може да ѝ каже всичко за своя план.

Лиз написа своя потребителски идентификационен код, после паролата, която се появи на екрана като серия звездички.

Свенград я блъсна настрани и седна на стола, а тя не направи опит да се бори с него. Само му каза:

— Щях да използвам информацията за сметката, която ми подадете. Можете да ми се доверите.

Едрият мъж наблюдаваше екрана, докато на него се изписваха различни команди и малкия графичен знак, показващ времето за зареждане, който се движеше като живак в термометър и постепенно нарастваше.

— Така е по-добре — каза той.

Една от инструкциите за зареждане привлече погледа ѝ — банкова сметка, която разпозна — и Лиз за първи път разбра какво бе направил Дейвид, за да скрие парите. „Блестящо!“, едва не извика на глас.

Най-накрая прозорецът, който и двамата чакаха, се показва — предварително програмирано меню, предлагащо опции за компютърен трансфер. Свенград я предупреди да стои зад него. Той измъкна лист хартия, придърпа клавиатурата на скута си, наведе се ниско над нея и внимателно набра информацията. Тя се запита дали знаеше за камерата на тавана, която бе насочена надолу, или просто действаше инстинктивно. Какъвто и да бе случаят, Свенград вероятно бе подготвен от Хейс как да се предпази от наблюдението. Целият процес трая съвсем кратко. Лиз си мислеше с удивление как всички тези седмици на агония завършиха само с няколко удара на клавишите и за не повече от две-три минути.

Свенград натисна клавиша „Enter“. Екранът потрепна, после на него се показва графиката, съобщаваща, че трансферът е завършен.

— Готово — заяви той, поглеждайки триумфално към Лиз.

Лу ѝ бе казал няколко изречения, карайки я да ги повтори внимателно, в случай че Свенград остави отворена телефонната линия, докато ѝ дава писмени инструкции. И сега тя ги каза.

— Да, добре... Аз например никога не се доверявах на Дейвид, що се отнася до програмирането. — Триумфът по лицето на едрият мъж моментално бе заменен от безпокойство. — И двамата видяхме, че парите бяха прехвърлени. Искрено се надявам, че са пристигнали там, където смятате, че сте ги изпратили.

— Дейвид Хейс би трябвало да знае, че е опасно да ми прави сечено.

— Да — каза Лиз. — Точно така мисля и аз.

Екранът показва, че дискът се преформатира. Дейвид го бе програмирал да се самоизтрие, както и да заличи всички следи за трансакцията, след като бъде завършен преводът.

— Изглежда е помислил за всичко — каза Лиз, отивайки към вратата, следвана от Свенград, на когото му отне известно време да стане от стола. Тя мина през стаята с втория AS/400 и после бързо излезе през вратата обратно в залата. Този път Свенград бе точно зад нея.

Дани Форман и Гейнис ги наблюдаваха. Дани пушеше, но за изненада на Лиз той отстъпи встрани, давайки им път да минат. Гейнис, която го държеше за лакътя, не отделяше очи от него. Лу бе обяснил на Лиз, че мотивите на Форман са под въпрос и по всяка вероятност през изминалите няколко минути Боби му бе дала право на избор.

Лиз нямаше какво да каже на Дани Форман. Тя искаше децата ѝ да се върнат у дома и да си възвърне поне някакво подобие на нормален живот. Искаше ѝ се да напусне това парти, тази сграда и да се озове вкъщи, в леглото си, макар да знаеше, че за нея нещата едва ли щяха да бъдат толкова прости.

Гейнис изрече забързано:

— Каквото и да сте направили там, вътре... Алармената система се задейства. Хората от „Специални операции“ се качват нагоре. Ние с Форман ще се опитаме да минем по стълбите. На вас, господин Свенград, бих препоръчала да се върнете на партито. Ако се опитате да напуснете сега, ще ви разпитват. Опасявам се, госпожо Болд, че те преследват вас. Ще ни бъде от полза, ако ги позабавите малко.

Лиз кимна. Групичката се разпадна, когато Филип се приближи.

— Господин Свенград — каза любезно шефът на отдела. Изведнъж по лицето му се изписа неудобство. — Виждам, че вече сте се запознали с Елизабет.

— Да — отвърна едрият мъж. — Тя тъкмо ми обясняваше някои от усложненията около обединението — допълни, като погледна към Лиз. — Много впечатляващо.

Филип хвърли един поглед на Лиз, а после надзърна в стаята със сървър. Не се знаеше какво щеше да стане с Лиз, когато подозренията и неизбежните разпити започнеха. Филип се приближи до нея и я прегърна през раменете.

— Страхотно парти, Лиз. Чудесно организирано. — Той погледна към едрият мъж. — Ако имате още въпроси, господин Свенград, можете да се обърнете към мен.

В този момент от асансьора изскочиха четирима агенти и наकरаха мнозина от присъстващите да обърнат глави към тях.

Лиз се развълнува, когато забеляза сред тях Лу, който оглеждаше залата, докато не я откри. След това той забеляза до нея Свенград и по лицето му се изписа тържество. Гордост. Предизвикателство.

— Какво става? — попита Филип, като погледна подозрително към Лиз.

— Това... — заяви тя — е моят съпруг!

[1] Вид моруна. — Б.пр. ↑

[2] Кой вместо кого; Пито — платено (лат.). — Б.пр. ↑

24.

Лиз и Болд стояха в антрето до входната врата на своя дом, до тротоара бе паркирана джетата на Ла Моя. Беше пет сутринта. Бледите лъчи на слънцето тъкмо пробиваха облаците. И двамата бяха изкарали на крак цялата нощ — Лиз я разпитваха хората от „Специални операции“, а Болд пишеше доклад, който в по-голямата си част бе пълен с лъжи.

— Казах им точно как го е направил Дейвид — обясняваше Лиз. — Разделил е парите на стотици малки суми — от по няколко цента или долара — и е прикачил тези суми към различни сделки, като такси на Комисията за ценните книжа и борсата. Било е възможно, защото сметката на комисията е една от малкото сметки, върху които не упражняваме одитиране, освен ако правителството не подаде официално оплакване. Дейвид непрекъснато е въртял през системата тези малки суми, вписани като търговски такси на комисията, които няма как да свържем и проследим. Само софтуерът е знаел къде са тези пари в даден ден. Предполагам, че в края на всяко тримесечие, точно когато таксите за комисията е трябвало да бъдат прехвърляни във Вашингтон, седемнайсетте милиона са били събирани в сметката на комисията, която държим отворена за правителството, давайки на Дейвид възможността да ги „засече“ — тя натърти на думата — и да ги завърти отново в мрежата. Там те са щели да бъдат на сигурно място за няколко седмици, месеци или години. Дейвид е намерил начин да ги блокира и те просто са стояли в системата, въртели са се в нея, без нашите одитори да могат да ги идентифицират. Корпоративното обединение е означавало, че нашата сметка за внасяне на такси към комисията ще бъде закрыта и балансът ще бъде платен. Всичко това се прави автоматично всяко тримесечие — на правителството се плаща дължимото — и предстоящото закриване на сметката го е принудило или да изтегли парите, или да ги загуби завинаги. Правителството неизбежно щеше да съобщи за просрочването и може би едва тогава ние щяхме да открием машинацията.

— Всъщност те са могли да задигнат седемнайсетте милиона само четири пъти в годината.

— Предполагам, че е така. Дейвид не е искал те да се трупат нито много дълго, нито много често. Одиторите са могли да забележат, макар че е съмнително. Основната цел е била парите непрестанно да са в движение.

— И никой не е докладвал за некоректните такси в своите отчети?

— Колко инвеститори биха правили на въпрос няколко цента в повече за някоя такса, на която вероятно изобщо не са обръщали внимание? Той е направил нещо страшно умно: скрил е парите на открито. — Лиз смени темата, като попита: — Какво ще направиш, ако той не ти даде касетата?

— На Джон му хрумна една от неговите налудничави идеи. Нали преди две седмици беше на семинар за новите технологии на терористите и типично за него е „заимствал“ някакво приспособление.

— Ще внимаващ, нали?

Беше чувство, което тя не можеше да не изрази, но на Болд му се искаше да не го бе правила. Не желаше да мисли за предстоящата среща като за опасна, макар че бе наясно. Съдейки по тона на Свенград, той вече бе доста изненадан. Задачата на Болд беше да отклони и да пренасочи обвиненията.

— Идеята на Ла Моя е по-скоро смешна, отколкото опасна — обясни той.

— Ще имаш ли подкрепление?

— О, вече говориш на нашия жаргон?

— Бързо се уча — отвърна тя. — И недей да избягваш въпроса.

— Официално, не — каза й той честно. — Това би означавало да отговоря в някаква степен на всякакъв вид въпроси, такива, на които двамата с теб не искаме да отговаряме.

— Откажи се — рече тя. — Предпочитам да отговарям на всякакви въпроси, да платя глоба, да отида в затвора, отколкото да рискуваш ненужно.

— Джон ще е там. Отвън. Той ще се обади за подкрепление, ако е необходимо. Става дума само за среща — опита се да я успокои Лу. — Очаквахме я. — После се поправи: — По-точно аз я очаквах.

— Не си струва, Лу.

— Струва си — натърти той. — И още как си струва.

— Не и ако се излагаш на риск.

— Няма такава опасност. Честно. Ако мислех, че е така, нямаше да го направя. Едва ли щеше да ми определя среща, ако смяташе да ме измъчва; неговите горили щяха да нахлуят тук и да го направят. Просто иска да му отговоря на някои въпроси. Това е всичко.

— Ние му дадохме парите. Трябва да е щастлив.

— Абсолютно вярно — каза Лу, като се постара очите му да не издадат, че лъже. — Може би иска да ми благодари.

Лиз вдигна поглед към него и той разбра, че тя знае. Забеляза първите признаци по лицето ѝ, че е проумяла.

— Какво си направил? — Лиз затвори очи, после го погледна яростно. — Не можеше да се откажеш и да го оставиш на мира, нали?

Проблемът при брака е, че цялата близост, всичките години на кавги и спорове, на кофти номера и заговори в крайна сметка те правят едва ли не прозрачен за партньора ти. Лиз виждаше през него и четеше мислите му без затруднение.

— О, боже! — възкликна тя. — Изиграл си мошеника? Лу? Кажи ми!

— В този случай послушах съвестта си.

— Всичко бе направено, Лу. Ние го направихме. Край! Децата... — изрече Лиз умолително, а очите ѝ се насълзиха от притеснение, а може би от гняв.

— Точно така — отвърна Болд. — Не съм казал, че съм направил нещо, но ако съм го направил, то е било за децата. Никакви лъжи, нали така се бяхме разбрали?

Такова бе споразумението им, когато станаха родители — да възпитават с примера си. Забележката я нарани дълбоко, както Лу знаеше, че ще стане. От доста дълго време живееха само в лъжи и за него това бе ново начало, а не продължение.

Лу я целуна за довиждане, без да каже нищо повече. Нямаше чувството, че се е отправил към нещо по-опасно, отколкото през всеки обикновен работен ден. Всичко на всичко — една среща. Тя го изпрати до входната врата. Полицейска кола без обозначения все още наблюдаваше къщата. Болд се надяваше, че срещата със Свенград ще сложи край на тези предпазни мерки.

Лиз го докосна леко по ръката, докато отваряше вратата. Нежността на жеста ѝ го разтърси и Лу почувства, че го обхваща вълнение. Имаше обяснение за всичко, което бе направил, за това, което щеше да направи, но то трябваше да остане неизказано. Надяваше се, че ще остане неизказано още дълго време. Усмихна ѝ се и я остави да затвори вратата след него.

— Карай! — каза само на Ла Моя, който отдалечи джетата от тротоара и пое по улицата.

Болд погледна към празната задна седалка.

— В багажника е — поясни Джон. — Голямо е колкото микровълнова печка.

Лу поклати глава.

Ла Моя се обади:

— Казвам ти, серж, работи чудесно.

— Забрави го.

— Няма начин! Трябва да ме оставиш да го направя. Ако не друго, ще върнем този тип в каменната ера. Всеки компютър, всеки телефон, всеки диск, всяка касета ще излязат от строя.

Беше обяснил подробно на Болд в опита си да го спечели за идеята. Кутията в багажника излъчваше електромагнитен импулс, всъщност поток от радиовълни, които прегрупираха всеки магнитен заряд. Военните години наред бяха разработвали технологията — открита първоначално като страничен ефект при разбиването на атом, енергиен импулс, който не бе радиоактивен, но спираше и разрушаваше всеки уред, в който имаше запаметяващ чип. Устройството бе обемисто и тежко, а и твърде подозрително, за да бъде внесено тайно в самолет, макар да се смяташе за възможно терористите да го използват по пътищата.

— Мисля да го направим по старомодния начин — каза Болд. — Остави Джеймс Бонд на киното. — После добави: — Ще поговоря с него. Това е всичко.

— Той никога няма да ти върне касетата.

— Може и така да стане.

— Всичко, което ще направя, е да включа уреда и да го насоча. Той ще използва кабелите в сградата като огромна антена. Импулсът — радиовълната — влиза в тях и всичко, намиращо се в радиус от четири до шест метра от стените, което означава — абсолютно всичко,

включено или не, излиза извън строя. Бам! Изтрито. Нулирано. Дяволски феноменално е. Клетъчни телефони, пейджъри, калкулатори. В джоба ти. В бюрото. Дори в сейфа. Хладилниците също имат запаметяващ чип. Знаеше ли го?

— Мисля този път да оставим на мира хладилниците му.

— Без значение какво ти казва, той ще запази копие от видеокасетата. Ти самият го каза. После ще му бъдеш в ръцете. Ще те притежава, серж.

Болд хвърли поглед към Ла Моя. Не му харесваше как приятелят му говореше за това.

— Устройството ще я изтрие. То е магнитно. Всичко в тази сграда ще бъде изтрито. Без значение къде е. Хоп! И готово! Ще ги изпечем!

— Ще го направим по моя начин.

— Добре, серж. Но ако открия извод отвън, ще откrehна багажника и ще включа тази джаджа. Предлагам ти да си оставиш мобилния телефон в колата.

Болд знаеше, че Джон имаше добри намерения, и първоначално даже бе подкрепил идеята, защото ефективността на технологията звучеше убедително. Но ако уредът заработеше, в което почти бе повярвал, че е възможно, нямаше да е разумно това да се случи по време на срещата му със Свенград. Обясни го на Ла Моя и видя, че ентусиазмът му спадна.

Сержантът остави Болд пред ламаринения склад и му пожела късмет. Лу всъщност си взе мобилния телефон, след като го настрои да набира номера на Ла Моя само с две натискания на един и същ бутон. Болд щеше да държи ръката си на телефона в джоба на палтото си, готов да извика кавалерията, ако се наложеше. Въпреки че инструкциите му към Ла Моя бяха да извика подкрепление и да изчака, докато то дойде, Болд знаеше, че Джон никога не би чакал. Това му беше хубавото.

Ясмани Свенград седеше зад бюрото си в офиса, обособен в хладилната част на склада. Болд забеляза още двама души охрана. Единият бе Алексеевич, който изглеждаше като бледа сянка в сравнение с последния път, когато го бе виждал. Двамата мъже не показаха по никакъв начин, че вече се познават. Лу бе претърсен и оръжието и мобилният му телефон временно бяха конфискувани. Така

планът му да сигнализира на Ла Моя пропадна. Пълнителят бе изваден от пистолета му, който сега лежеше безполезен до телефона му в далечния край на голямото бюро. Болд задържа погледа си на телефона. Ако се хвърлеше към него, може би щеше да успее да даде сигнал.

Този път той седна на стола, без да чака покана.

— Къде са? — попита Свенград. Беше си подстригал брадата наскоро, вероятно за приема, който бе свършил преди двайсет и четири часа.

— Къде са какво? — Едно от най-практикуваните умения на ченгетата бе изкуството да лъжат. Разпитите изискваха часове игра с непроницаемо лице, и то в най-предизвикателни ситуации. Болд знаеше, че е майстор в това хитруване, уверен бе, че би могъл да се справи самостоятелно и с най-ужасния убиец. Независимо от стажа си на военен, Ясмани Свенград беше далече под неговата категория.

— Не ми играйте номера.

Лу знаеше, че при такова изявление се предполагаше да го побият студени тръпки, но вместо това му стана забавно. По лицето му обаче не трепна нито мускулче. Не беше сигурен дали Свенград не беше скрил някъде касетофон, за да го използва по-късно за изнудване, така че трябваше внимателно да заобикаля пълното признание.

— Все още търсите парите, нали така?

— Аз лично извърших трансфера на парите от банката — каза Свенград, при което Болд разбра, че няма включен касетофон. Значи можеше да говори открито.

— Знам това.

— Къде са?

— Вие сте този, който ги е изпратил. Току-що го казахте.

— Полицията ги е засякла и отклонила. Това не влизаше в уговорката ни.

— Ако полицията го бе направила, щяхте да носите оранжеви дрехи и да сте зад решетките. Щеше да бъде новина на първа страница и аз щях да съм наясно. Но вие също сте наясно, така че според мен първото нещо — първото име, което ми идва на ума, ви е дошло на ум и на вас.

Свенград издърпа чекмеджето на бюрото и постави черна видеокасета на плота пред себе си.

— Имахме споразумение — заяви той и плъзна касетата към Болд, който нито за миг не повярва на жеста му.

— Имате тази и още колко копия?

— Давам ви единствения екземпляр.

— Не ви вярвам.

Едрият мъж сви рамене:

— Ваш проблем.

— Какво искате?

— Не — заяви Свенград. — Вие сте този, който иска нещо. — Той погледна Болд в очите, после се увери, че вратата на офиса е затворена, и добави меко: — Ще ви дам Алексеевич. А също и доказателства. Вие ще ми осигурите имунитет. Дори ще ви предоставя свидетел на мъченията.

Това беше неочаквано и изключително предложение, но Лу не показва с нищо изненадата си. Той погледна касетата, питайки се дали бе възможно тя да е оригиналният екземпляр.

— А в замяна?

— Искам местоположението на Хейс. Всичко, което знаете за мястото, където се крие. Това, а и ако го хванете, да отстраните копоите за няколко минути. Да ги изпратите навън да пият кафе.

— Смятате, че той пак ви е погостил същия номер? Че е прихванал трансфера в мрежата? Дали би го направил? Хейс не е глупав. А и дори да го е сторил, мислите ли, че ще е някъде, където някой от нас би могъл да го открие? — Болд си позволи да се усмихне. — Нима го е направил отново?

На Свенград никак не му бе забавно.

— Вие знаете къде е той.

Лу поклати глава.

— Той е под ваша закрила. Защо иначе ще задържате Форман? Хейс ви сътрудничи.

— Форман е задържан от финансовото министерство за разпит, нищо повече. Не са му отправени никакви обвинения. В крайна сметка те ще установят, че не е направил нищо нередно. Всичко на всичко малко се е престарал. При разследването на този случай се е самозабравил. Пребил е Хейс, за да се добере до истината, а след това се е опитал да прикрие следите си. Случва се.

Погледът на Свенград се изпълни с презрение.

— Надявах се, че бихме могли да си помогнем взаимно. — Той сложи ръка върху видеокасетата и я придърпа към себе си.

— Нека да поразпитам.

— Това е оригиналната касета — заяви едрият мъж.

Болд вече го знаеше. Четливият напечатан текст на гръбчето на видеокасетата му го бе подсказал.

— Смятах, че вече ми я дадохте. Съгласно предварителното ни споразумение.

— Все още е възможно, но ще трябва да направите и нещо друго за мен. — Лу заподозря, че това ще продължи до края на кариерата му. Заплахата, после искането на нова услуга. Този път той сериозно се замисли над идеята на Ла Моя.

— Как ще бъде заловен Алексеевич? — поинтересува се Болд, предлагайки на Свенград първия проблясък на надежда.

— Както искате. Ще ви кажем къде да го намерите. Вие ще го заловите, а аз ще отрека всякакви обвинения. Преди това обаче ще имам нужда от документ за имунитет.

Това никога нямаше да се случи, но Лу кимна, сякаш бе възможно. Самоличността на правителствения доносник щеше да остане защитена.

— Мога да поразпитам.

— Местоположението на Хейс е всичко, което ми трябва. Само едно обаждане.

Болд си взе оръжието и мобилния телефон и си тръгна. Той излезе навън в леката мъгла, стигна до джетата на Ла Моя и седна на седалката до шофьора.

— Е?

— Изнудване. Той иска Хейс. Преводът не е стигнал до неговата сметка.

— Само си го представи! — възкликна сержантът, знаейки много добре, че Лу бе уредил всичко. Беше отвлякъл Хейс от склада, за да го направи.

— Само ние двамата го знаем. Разбрано?

— Ние тримата. Не забравяй Хейс.

Болд кимна.

— Да. Знаеш ли, само за минутка там бях изкушен да се предам. Той ми предложи в замяна Алексеевич.

— Щеше да ни свърши добра работа — каза Ла Моя, ядосан колкото и лейтенанта от защитата, с която бе обграден Алексеевич.

— Беше невероятно спокоен — додаде Болд. — Мислех, че ще е по-ядосан. Дори вбесен.

— Това е добре. Означава, че не е свързал тази работа с теб или Лиз.

— Той ще използва касетата — заяви Лу. — Седях там, гледах го в очите и разбрах, че ще ме съсипе при първа възможност. Искане му се да вярва, че Хейс му е погледил този номер, но не е сто процента сигурен. Ще ни унищожи, ако разбере, че имам нещо общо с изчезването на парите.

— Беше страхотен удар, серж, да го манипулираш, така че сам да въведе номера на банковата си сметка.

— Това е единственото нещо, което ни спасява. Така е убеден, че Лиз не го е прецакала, защото лично е набрал номера.

— А кой друг, освен Хейс, би могъл да прихване електронния превод? — възкликна Ла Моя и в гласа му прозвуча възхищение към лейтенанта му.

— Точно така.

— Открих външен извод — подхвърли сержантът. — Има два на западната стена на сградата. Направи ми услуга, отиди си вкъщи и прекарай нощта със семейството си. Не прави нищо по този въпрос до сутринта.

— Не можеш да поемеш сам такъв риск, Джон.

— Съобщението прието. Просто си иди вкъщи и се наспи, разбрано? — После добави: — Слушай, ако направя това, генерал Есетра ще е убеден, че е бил Хейс. Знаеш, че ще е така.

— Съдът ще заседава в четвъртък. Алексеевич ще свидетелства. След седмица или две Свенград ще бъде затворен.

— Ами вземи си отпуск.

— Не искам да го правиш сам.

— Чух го още първия път. Следователно?

— Следователно — отвърна Болд след минута размишление — идвам с теб.

* * *

— Какво става? — попита Лиз откъм топлата страна на леглото. Болд, който както винаги се обличаше на тъмно, отговори:

— Ще се върна след час.

— Ще ми кажеш ли? — попита колебливо тя.

— Не. По-добре да не ти казвам. По-добре е да можеш да отговаряш честно.

— На чии въпроси?

— На хората от „Вътрешно разследване“. — Това я накара да замълчи за момент.

— Съжалявам — отрони тихо Лиз, давайки си сметка за собствената си роля в планираното от мъжа ѝ.

— Аз също — каза Лу. — Но може би това ще е крайт на всичко.

— Само ако можеше. Опасно ли е?

— Не мисля. Не особено.

— Не си заслужава, ако е опасно.

Той застана до нейната страна на леглото. Различаваше само лицето ѝ на дрезгавата светлина, която се процеждаше през транспарантите на прозореца.

— Ти не си се събуждала — изрече натъртено Лу. — Изобщо не си забелязала, че ме е нямало в леглото.

— Ако се опитваш да ме уплашиш, успя.

Болд излезе от стаята, като се отби в кухнята да си направи чаша кафе за из път.

Джетата на Ла Моя бе паркирана зад магазин за предмети на изкуството, както бе планирано.

— Здравсти — поздрави детективът, когато Болд се мушна на седалката до него.

Ла Моя изглеждаше бодър, сякаш бе дванайсет на обяд.

Пътуваха мълчаливо, докато стигнаха на сто метра от склада на Свенград. Ла Моя спря колата и извади нерегистриран пистолет от жабката. Нямаше разрешително за него, така че, ако се разследваше стрелбата, нямаше да могат да я свържат със сержанта.

— Работата започва да ми харесва — каза Болд.

— Преодолей го.

— Нервен си.

— Нямам представа какво ще направи онова нещо в багажника. Обаче знам със сигурност, че няма да паркирам близо до склада,

защото сега всички коли имат компютърни чипове, а уредът им разказва играта. Ето каква е сделката: ти ще си шофьорът. Ще ме оставиш, ще изчакаш точно две минути и после ще се върнеш да ме прибереш. Не мога да нося радиостанция или телефон със себе си, защото онази машинария ще развали и тях, така че всичко е въпрос на разчитане на времето. Ако чуеш стрелба, ще ти бъде благодарен за някакво подкрепление.

— Ти размени ролите — заяви Лу. — Ако някой ще рискува, това трябва да съм аз.

— Но само аз съм инструктиран как се действа с устройството — отсече Ла Моя. — Освен това ти си технически неграмотен да боравиш дори и с тостер.

— Две минути — повтори Болд и заобиколи колата, за да седне на шофьорското място. Сержантът отвори багажника, така че да е готов, и Лу потегли към склада.

Той придвижи тихо колата на позиция, а Ла Моя го упътваше със знаци. После сержантът изскочи от джетата, повдигна капака на багажника, остави го незатворен и потупа колата, за да даде сигнал на Болд да потегли.

Докато се отдалечаваше, Лу видя Ла Моя да се бори с нещо като тежка метална кутия. Приличаше на прозоречен климатик. Три пресечки по-нататък обърна джетата в посока на склада, който не се виждаше оттам. Непрекъснато наблюдаваше ръчния си часовник, без да изпуска от поглед и тъмната улица пред себе си.

Изведнъж чу силна експлозия и кракът му инстинктивно натисна педала на газта. Извади оръжието си и го сложи в скута си, карайки с главоломна скорост по неравния, пълен с дупки път. Съзря оранжево зарево в небето и черен стълб дим, който се издигаше на талази от нещо, което се оказа телеграфен стълб. Електрическият трансформатор, прикачен за стълба, се бе подпалил, и разпръскваше дъжд от огнени капки върху старата асфалтова настилка.

Видя Ла Моя край сградата, прегърнал с две ръце обемистия метален уред. Колата се разтърси, когато той стовари уреда в багажника. Детективът бързо заобиколи колата откъм дясната врата и изкрещя „Карай!“ още преди да е влязъл напълно.

Болд натисна педала на газта до дупка и джетата потегли рязко. Зад тях не се забелязваше никакво раздвижване, както констатираха и

двамата, гледайки в страничните огледала.

— Мамка му! — извика Ла Моя. Беше потен и запъхтян. — Доста ще се поозорят, докато разрешат загадката. Натиснах бутона и трансформаторът избухна, сякаш беше част от плана.

— Значи е проработило.

— Очевидно, да.

— Трансформаторът. Това би могло да ни помогне. Каквото и да се е случило в склада, вероятно вината ще бъде приписана на проблеми с трансформатора.

— Смяташ, че е било замислено да свърши тази работа? — попита Ла Моя и лицето му внезапно се озари от усмивка. — Да, предполагам, че е възможно. Електрическата компания ще бъде обвинена за аварията. Харесва ми. Така им се пада, задето повишават цените на всеки шест месеца.

Едва тогава Болд осъзна, че оригиналната видеокасета, излагаща съпругата му, вече е изтрита и че в същото време компанията за внос на Свенград бе понесла сериозен удар, загубвайки цялата си бизнес информация.

Чу воя на сирени зад тях в отговор на горящия трансформатор.

— Изплаших се до смърт, като избухна онази джаджа — възкликна Ла Моя, преживявайки отново момента. Беше се извил назад на седалката и се опитваше да погледне към пожара. Скоро се отказа и се обърна към предното стъкло. — Определено не бихме искали този уред да попадне в ръцете на терористите — заяви сержантът и поясни: — Е, просто си написах домашното.

— Джон ла Моя, добрият студент — подхвърли Болд. — Защо и при мен не става така?

— Зарежи това, серж.

Докато Лу караше, слънцето изсветли небето на изток. Щеше да си бъде в леглото, преди напълно да се е зазорило.

— Благодаря ти, Джон. — Каза го по-скоро на предното стъкло, но с цялата искреност, на която бе способен.

— Падам си по такива номера. Да вдигнеш във въздуха някакви шибани боклуци. Или да ги подпалиш. Беше удоволствие за мен, серж, повярвай ми. — Ла Моя се изкикоти. — Пък и за какво са приятелите?

На другата сутрин Болд прерови вестниците, за да види дали бе споменато някъде за необяснима електрическа авария в Южен Балард. Откри кратко съобщение за опожарения трансформатор. Беше пуснат в служебен отпуск, докато приключеше пълното разследване на отдела за специални операции относно случая в театъра и в „Уест Корпорейшън“. Пахван Риз и Марк О’Брайън бяха твърде опитни, за да не се досетят, че е имало вътрешна намеса. Доказването на това обаче бе почти невъзможно, като се имаше предвид лоялността на Дафни, Джон и Боби Гейнис. Болд щеше да издържи, както беше издържал и на другите предизвикателства в миналото.

Дани Форман излизаше преждевременно в пенсия, без да му бъдат отправени обвинения.

Същия следобед Лиз се върна от среща в банката, а през това време Лу вече бе заредил колата с бензин и бе натоварил багажа за пътуването им до Уеначи. Щяха да вземат децата от там и да продължат за Сън Вали. После за Йелоустон, вече напуснат от туристите. Щяха да следват завоите на един от най-красивите пътища в страната, по западната граница на Монтана и после нагоре до Кьор д’Ален, където щяха да прекарат по-голямата част от следващата седмица, без да правят нищо. Болд нямаше представа как щяха да се развият нещата, тъй като много-много не го биваше в бездействието.

В началото на пътуването Лиз беше доста мълчалива. Беше се качила в колата с купчина книга, дамската си чанта и вестник.

— Какво става? — попита Лу.

— Няма да ми предложат договор с МТК.

— Уволниха ли те? — Новината прониза Болд право в гърдите. Лиз не само обичаше работата си, но тя бе един от петте висши служители в банката. Нейната работа в корпоративното обединение никога не бе поставяна под въпрос.

— Може би е заради касетата — каза тя. — Не мислиш ли?

Отново почувства, че дъхът му секва.

— Не.

— Или може би Дани ме е натопил, за да спаси себе си.

— Щях да чуя за това — отговори Болд, макар внезапно да го обзе известно съмнение. — Уволнена?

— Филип ми няма доверие — в това се коренят нещата. Пък и защо да ми има! Ще получа добра характеристика. Запазвам си пенсията. Почетно уволнение — поясни тя, опитвайки се да го обърне на шега.

Лу знаеше колко опустошена се чувства и се възхити на смелостта, която показваше.

— Сериозно се съмнявам, че е заради касетата — заяви той. — Добре ли го приемаш?

— Не. Но съм готова за промяна. Може би ще стана консултант. Ще имам повече време да прекарвам следобедите вкъщи. — После добави философски: — Човек никога не може да излезе напълно сух от такава ситуация. Ако има някаква важна поука, поне за мен, то е за последствията от нашите действия. Може би сега всичко има някакъв завършек. Дълго носих това в себе си — двамата го носихме. Ще бъде чудесно да го загърбим.

Болд погледна в огледалото за обратно виждане чезнещия път зад тях и едва не й посочи символиката в него, но предпочете да замълчи. Запази го за себе си. Надяваше се, че Свенград ще бъде осъден за неплащане на данъци, но не беше сигурен, че някога ще спре да се оглежда през рамото си. Свенград имаше дълга ръка. Но и тази мисъл задържа за себе си.

Лиз помълча известно време, гледайки през своя прозорец пейзажа, който сякаш никога досега не бе виждала. После се пресегна, взе сгънатия вестник и го разтвори, като затърси нещо, следейки с пръст раздела за бизнес информация.

— Чете ли днешния вестник?

Беше го чел, но заяви, че не е. Нищо не й убягваше.

Тя прегъна вестника, за да продължи да чете по-надолу.

— Какво ще кажеш за това...?

Болд продължи да кара, без да откъсва очи от пътя.

— ... Агенция за осиновяване и градска програма за развитие на футбола. Трябваше ли да го пропусна?

Той намести огледалото за обратно виждане и пак не каза нищо.

— Двете си поделят шест милиона долара анонимно дарение. След колко ли време още единайсет милиона, пак анонимно дарение,

ще станат новина? — попита тя и добави: — Сигурно си принудил Дейвид да го направи, защото не е в неговия стил.

— Вярно е, че уговорихме някои условия, за да получи защита. Свидетелстването му в полза на Форман бе част от тях. Дани не се опитваше да стане богат; опитваше се да разреши случай, за който никой друг не го бе грижа. Той действаше по грешния начин, но Хейс е чул някои важни изявления, направени от Дани, докато го е биел. Гийзър ще повлече Свенград. Всичко ще се срути като къщичка от карти.

— Ти не си го освободил, за да го спасиш — каза Лиз, досещайки се за някои неща в движение. — Нужен ти е бил, за да прихване превода на парите за теб.

— Е, човек се справя според ситуацията.

— Всичките седемнайсет ли ще отидат за благотворителни цели?

— Да кажем, че КПЛУ ще свирят джаз още дълго време. — Лу включи радиото. Оскар Питърсън. Почувства, че Лиз го гледа, почти чуваше как мислите ѝ бушуваха, докато реши какво да каже, какво да попита. Най-накрая тя просто въздъхна, отвори вестника и се зачете.

— Агенцията за осиновяване беше трогателен жест — промърмори тя. — Точно нея използваша Бет и Тони.

— Да — съгласи се Болд. — Мислех си, че ми звучи някак познато.

— Никога няма да си го признаеш — предизвика го Лиз. — Дори и пред мен?

— Когато ограничителният срок изтече, ще поговорим.

— Още седем години заедно — рече тя. — Харесва ми да чуя това.

— На мен също — призна си Лу, като стисна здраво волана и мина в другото платно.

25.

Болд не се бе чувствал толкова нервен от раждането на първото им дете, което сега седеше в стаята зад тях. Бяха долетели като семейство. Дъщерята на сестрата на Лиз — последна година в университета в Бъркли — беше предложила да заведе Сара в Музея на откритията, а Болд и жена му останаха да седят на една неудобна дървена пейка в коридора, което напомняше на лейтенанта за чакането пред съдебна зала.

След като напусна банката, Лиз се беше заангажирала с много неща. Гаражът бе невероятно чист. Когато предложи да подреди по азбучен ред албумите му с джаз, Лу разбра, че е време тя отново да си намери работа. Болд, от своя страна, се бе върнал на работа, макар да седеше зад бюро. Дори се бе записал отново в „Джоукс он Ю“ и свиреше джаз през Щастливия час^[1]. От пет до седем се чувстваше невероятно спокоен.

От стаята зад тях се чу вдъхновеното изпълнение на пиано на Майлс. Лу позна песента: „Балада на монаха“, която момчето бе научило от Болд по слух.

Изминалият месец беше труден. Още не бяха се любили и той се питаше дали някога щеше да се случи, или бяха обречени на един от онези бракове, при които хората съжителстват съвместно, но без да се обичат напълно. Не искаше такъв брак.

Лиз попита:

— Мислиш ли...?

— Да — прекъсна я той, знаейки както само един съпруг може да знае, че въпросът ѝ бе свързан с детето от другата страна на стената. Децата бяха като сухожилие, което свързва мускула на брака. А мускулът става по-силен, когато се тренира. — Ще ни кажат, че той е изключително надарен и че от нас зависи дали ще дадем тласък на неговия талант, или ще го оставим да се развива като всички деца на неговата възраст. — Тя кимна. — Той инстинктивно знае това, Лиз. Никога не съм виждал нещо подобно.

— Нашият малък Моцарт.

— Това означава, че ни предстои труден избор — продължи Болд. — Във финансово отношение. Ще трябва да обсъдим и изпращането му далеч от нас.

— Не е задължително изборът да бъде труден — отвърна тя. — Просто ще правим онова, което е правилно.

В този момент ужасно му се прииска да посегне и хване ръката ѝ, но нещо го спря. Стори му се твърде сантиментално или може би му заприлича на жест на прошка, за която още не бе готов.

Чуха песента, идваща от другата страна на стената. Чист, златен глас, точно в регистъра.

— Изумително! — възкликна Лу.

— Ще се справим — заяви Лиз. — Вярваш в това, нали?

Тя влагаше много по-широк смисъл във въпроса, отколкото показваше.

— Да — отвърна Болд, като думата събуди неизличимия спомен за първата клетва, която си бяха дали. — Искам да хвана ръката ти — призна си той.

— Ами защо не го направиш? — Лиз му подаде ръка.

— Не знам — отвърна, все още неспособен да я докосне.

— Добре, ще започнем оттам — отговори тя и отпусна ръка в скута си.

Музиката зад тях се усили, ясният глас проникна през стената и те едновременно се обърнаха един към друг. Долитащата песен беше „Еделвайс“ от „Звукът на музиката“ — гласът на сина му бе толкова чист и искрен.

Болд се улови, че му приглася тихичко.

[1] Времето в късния следобед, когато в баровете предлагат напитки на намалена цена. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.